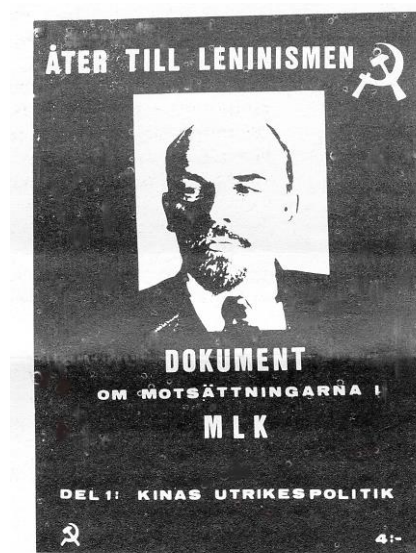

Dokument om
MLK-oppositionen

Kina-debatten

Innehållsförteckning

Förord.....	1
Till frågan om Kinas utrikespolitik.....	7
1. EEC.....	7
2. Etiopien och Iran	8
3. Sudan och Ceylon.....	9
4. Pakistan.....	10
Sammanfattning.....	12
Hur bör MLK ta upp frågan?.....	13
Marxismen-leninismen och den nationella självbestämmanderätten	14
1. Inledning.....	14
2. Lenin, Komintern och den nationella självbestämmanderätten.....	15
3. KKP, den fredliga samlevnaden och den nationella frågan.....	18
Angående Kinas utrikespolitik.....	20
A. Till frågan om Kinas stöd åt borgerliga regimer i tredje världen.	20
B. Pakistan.....	21
C. EEC.....	24
Politbyrån och Kinas utrikespolitik	25
Motiv och resultat.....	25
Tibet och Bangla Desh	26
Det bästa i PB:s svar.....	26
PB och den marxist-leninistiska metoden	27
Slutord	27
Till försvar för leninismen	28
Om Kinas s k fredspolitik.....	29
Marxism och internationalism	31
Dokumentbilaga.....	63
Så många frågor	73
De vietnamesiska revolutionärerna och Nixons Kinaresa.....	75
”Nixondoktrinen”, ett försök att samordna alla kontrarevolutionärer.....	77
Sudan – två linjer.....	81
Kinas utrikespolitik – en kommentar (från MLK-ledningen).....	83
Kontrakommentar	85
Bilaga.....	87
Kinas fredspolitik (artikel ur Kommunistisk Tidskrift).....	87

Förord

Denna dokumentsamling behandlar MLK-debatten om Kinas utrikespolitik och de frågor som hör samman med denna. Förutom att denna debatt har ett historiskt intresse, så har den fortfarande relevans både för en förståelse av hur Kina utvecklats sedan dess (tidigt 70-talet) och för en förståelse av maoismen och stalinismen överhuvudtaget (i slutet av detta nyskrivna förord behandlas också kortfattat vad som hände efteråt). För mer allmän information om MLK-oppositionen och dess politiska utveckling, se artikeln [Om MLK-oppositionen](#).

Kinadebatten

Totalt omfattade Kina-diskussionen ett 10-tal interna inlägg (2 av dessa från MLK-ledningen). Av dessa publiceras här samtliga som skrevs innan vi blev uteslutna (de inlägg som skrevs därefter, bl a av MLK-are som tog upp vår kastade handske, ingår inte). Dessutom publicerade MLK-ledningen en artikel om Kinas utrikespolitik i MLK:s teoretiska tidskrift (*Kommunistisk Tidskrift* nr 2-72). Denna artikel, som representerar MLK:s ”officiella” syn på den kinesiska utrikespolitiken och som kritiseras i flera av oppositionens inlägg, är här inkluderad som bilaga.

Det första av oppositionens Kina-inlägg (”Till frågan om Kinas utrikespolitik”) färdigställdes ursprungligen i november 1971, men eftersom MLK-ledningen fördröjde utgivningen, så passade vi på att uppdatera texten i början av mars -72 och det var denna version som sedan publicerades i MLK:s Internbulletin. Vid den tidpunkten såg vi oss själva fortfarande som ”maoister” och artikeln är skriven utifrån en ”maoistisk” (men försiktigt kritisk) inställning till Kina: vi ställde oss frågande till vissa aspekter av den kinesiska politiken.

En liten detalj i inlägget kan jag inte motstå frestelsen att kommentera. Vi konstaterar där att Kina är för ett stärkt EEC (föregångaren till EU) och att den logiska slutsatsen av detta blir att kinesernas anser att Sverige borde gå med i EEC. Att det skulle vara Kinas uppfattning protesterar MLK-ledningen bestämt mot (se avsnittet om EEC i Politbyråns svar ”Angående Kinas utrikespolitik”). Att vår tolkning var korrekt finns det numera flera bevis för. I boken *De svenska maoisterna* (Lindelöws bokförlag, 2001) avslöjar t ex Bo Gustafsson, en av den svenska maoismens pionjärer och KFML:s förste ordförande, att han vid sitt Kina-besök 1974 hade ett längre samtal med Deng Xiaoping, där denne framförde stöd för EEC. Bo G. (sid 101) säger:

Han (dvs Deng, min anm) var kall och arrogant, och jag tyckte han stod för en felaktig politik med sitt stöd till EEC. Han såg allt ur ett kinesiskt perspektiv och ville ha ett förenat Europa som motvikt mot USA och Sovjetunionen, som eventuellt kunde slå sig ihop mot Kina. Vad de enskilda europeiska nationerna ville var för honom ointressant.

Här bekräftas på ett par rader mycket av det vi med omfattande faktainsamling, resonemang och analyser försökte övertyga MLK-kamraterna om, nämligen att Kinas politik styrdes av kinesiska nationella intressen, och där hade inte ”världsrevolutionen” eller klasskampen utanför Kina någon plats. Synen på EEC var bara *ett* uttryck för detta.

Ett annat ”vittnesmål” som bekräftar att kineserna hade en sådan EEC-linje är AKPm:s (Norge) ordförande Pål Steigan, som i sin bok *På den himmelske freds plass* berättar att kineserna förespråkade Norges anslutning till EEC vid hans Kina-besök redan 1972 (boken finns numera tillgänglig på Internet, se www.akp.no/hefter/himmelske-fred.html).

Efter denna lilla utveckling återvänder vi till MLK-debatten.

Tomas Widéns ”Till försvar för leninismen” från augusti/september 1972 är betydligt mer Kina-kritiskt än våra tidigare inlägg. Artikeln är lång och polemisk. Den är en ordentlig ”bredsida” mot

Kinas politik i allmänhet (förutom utrikespolitiken behandlas även inrikespolitiken, bl a berörs Lin Biao-affären), men i synnerhet kritiseras de maoistiska organisationernas okritiska stöd till den kinesiska politiken. En artikel om Kinas utrikespolitik i MLK:s teoretiska tidskrift *Kommunistisk Tidskrift* (se bilaga) skärskådas, men även en artikel av Kurt Wickman i KFML:s *Marxistiskt Forum* får en ordentlig känga.

Personligen tycker jag att TW-artikeln är det ”roligaste” av Kina-inläggen: förutom en frisk polemisk stil, så innehåller den intressant (och lite ”provokativt”) material om proletär diplomati och liknande, med flera illustrativa exempel från Sovjets första år efter Oktoberrevolutionen. Den diskuterar också den antiimperialistiska kampens klassbakgrund och hur kampen för nationellt självbestämmande, borgarklassens roll i ”tredje världen” osv, står i relation till kapitalismens *grundläggande motsättning*, den mellan borgarklass och arbetarklass – en motsättning som maoismen i *praktiken* eliminerar genom att i stället arbeta med begreppet ”*huvudmotsättning*”, som kan ges nästan vilket innehåll som helst.¹ Artikeln genomsyras f.ö. av en mycket optimistisk syn på revolutionens aktualitet – vid den tidpunkten (hösten 1972) kunde man fortfarande se mycket positivt på de revolutionära möjligheterna (Indokina, Sydamerika, Palestina, Sydafrika, Etiopien, Spanien, Portugal och dess afrikanska kolonier osv). Artikeln bör läsas med detta perspektiv i bakhuvudet.

Den sista av de lite längre artiklarna (”Så många frågor”) visar att även vietnameserna var irriterade över den kinesiska utrikespolitiken, i synnerhet över kinesernas närmande till USA (med Nixons Kina-besök som den mest spektakulära händelsen) och de konsekvenser som detta skulle komma att kunna få för befrielsekampen. Artikeln drog slutsatsen att motsättningarna mellan Kina och Vietnam höll på att skärpas – denna konflikt som skulle nå sin kulmen flera år senare, när Kina angrep Vietnam militärt. MLK-ledningen besvarade aldrig artikeln skriftligt, men muntligen fick vi höra att vår analys var helt fel, att de vietnamesiska uttalandena hade Sovjet som främsta måltavla och liknande kvalificerat struntprat. Att det var *vi* som gjorde en korrekt analys av vietnamesernas hållning, det torde knappast någon idag kunna förneka. Numera vet vi dessutom att vietnameserna framförde skarp kritik mot Nixon-besöket direkt till DFFG:s högsta ledning, som dock valde att hemlighålla detta för DFFG:s medlemmar (i vems intresse??), däremot informerades Jan Myrdal om det hela.² Samtidigt talade man om att stödja den vietnamesiska befrielsekampen på dess egna villkor – hyckleri!

Även albanerna (kinesernas ”allierade” vid den tidpunkten) var kritiska till kinesernas flirt med USA och framförde kritik till kineserna. Detta vet vi eftersom albanerna efter brytningen mellan Kina och Albanien publicerade ett öppet ”Brev från Albanska arbetets partis centralkommitté och

¹ Den maoistiska teorin om huvudmotsättningar gör det möjligt att dribbla med motsättningar efter nästan vilka kriterier som helst, dvs man behöver inte bry sig om några klasskriterier. När det t ex gäller supermaktsteorin och ”teorin om tre världar”, är målet är att ena ”alla som kan enas” i kamp mot USA/Sovjet eller bara Sovjet. För att uppnå denna enhet måste klasskampen underordnas eller elimineras till förmån för kampen mot den gemensamma ”fienden”. Den maoistiska teorin om motsättningar har bland många maoister framhållits som en vidareutveckling av teorin om motsättningar. I själva verket är det fråga om en revidering av marxismen. Detta problem – den maoistiska teorin om motsättningar – förtjänar en mer grundlig genomgång och analys, men det får vi ta itu med i ett annat sammanhang.

² I boken *Vietnam var nära* (Leopards förlag, 2007) berättar *Tommy Hammarström* (sid 297-8):

”När president Nixon skulle åka till Kina utlöstes motsättningen som varit latent mellan Kina och Sovjetunionen med avseende på Vietnam. Enda gången som jag vet att vietnameserna försökte lägga sig i DFFG:s politik var när det blev känt att han skulle åka. Då skrev Jan Myrdal något om att detta måste betraktas som en stor seger för det kinesiska folket och även det vietnamesiska. Det fick vietnameserna att gå i taket och de kallade ut hela AU till DRV:s ambassad i Stocksund. Vi kom dit och hela mötet handlade bara om att ösa galla över Jan Myrdal. De var angelägna om kontakten med Gunnar Myrdal, men öste galla över Kina och kineserna. Efter det mötet var vi ganska skakade. De hade mer eller mindre ställt ultimatum att vi skulle upphöra med kritiken av Sovjetunionen, ta avstånd från Jan Myrdal och bli ’antikineser’. Viet hatade Kina. Vi gav givetvis inte efter för påtryckningarna. Vi offentliggjorde dem inte, men vi informerade Jan Myrdal om händelsen.”

Albaniens regering till Kinas kommunistiska partis centralkommitté och regering”, där de bl a redogjorde för sin syn på Kissingers och Nixons Kina-besök.³

³ Vi citerar här ett längre avsnitt ur detta dokument, som även innehåller ett utdrag ur brevet som albanerna hade skickat till kineserna med anledning av Kissingers Kina-besök 1971:

Under sommaren 1971 fick Albanien, som ansågs vara Kinas närmast allierade, veta genom utländska nyhetsbyråer att Kissinger avlagt ett hemligt besök i Peking. Förhandlingar som markerade en radikal förändring i den kinesiska politiken hade hållits med Kissinger. Liksom vid andra tillfällen ansåg det kommunistiska partiet och Folkrepubliken Kinas regering, fastän det rörde sig om en större politisk vändning, en förändring av den strategiska linjen, att det var onödigt att i förväg genomföra samtal med Albanien för att även höra deras åsikter. Den kinesiska ledningen ställde andra inför fullbordat faktum och ansåg att de skulle följa efter utan ett ord.

Det var tydligt för vårt parti att Nixons besök i Peking inte var en uppflyttning till högre nivå av samtalen som tills dess hade genomförts i Warszawa mellan de kinesiska och amerikanska ambassadörerna, att det inte gjordes för att främja ”folkets diplomati” och för att jämna vägen för kontakter med det amerikanska folket, vilket de kinesiska ledarna påstod. Nixons besök i Peking lade grunden till en ny politik från den kinesiska sidan.

Med Nixons besök trädde Kina in i dansen av imperialistiska allianser och rivaliteter för en nyuppdelning av världen, där även Kina skulle ha sin del. Detta besök jämnade vägen för Kinas närmande till och samarbete med USA-imperialismen och dess allierade. Samtidigt markerade också invigningen av alliansen med Amerikas Förenta Stater att den kinesiska ledningen övergivit de verkligt socialistiska länderna, den marxist-leninistiska rörelsen, revolutionen och folkens nationella befrielsekamp.

Denna allians och detta möte i Peking mellan den kinesiska ledningen och den amerikanske presidenten Nixon skedde vid en tidpunkt när USA förde sitt imperialistiska rövarkriget i det heroiska Vietnam, när USA använde alla sina senaste krigsmedel med undantag för atombomben för att döda det broderliga heroiska vietnamesiska folket och att lägga Vietnam i aska. Denna monstruösa allians och de sino-amerikanska kontakterna var brottsliga handlingar som hade katastrofala följder för folken.

Med tanke på denna farliga vändning i Kinas utrikespolitik sände därför Albaniens arbetets partis centralkommitté den 6 augusti 1971 ett långt brev till Kinas kommunistiska partis centralkommitté och betonade i entydiga ordalag att vi var emot denna Kinas vändning, vilken gick emot Folkets Kinas egna intressen, revolutionen och socialismen. Brevet lyder delvis:

”... Vi ser ert beslut att välkomna Nixon i Peking som icke korrekt och icke önskvärt; vi instämmer eller stödjer det inte. Vi har också åsikten att Nixons annonserade besök i Kina är ofattbart för och inte kommer att godkännas av folken, revolutionärerna och kommunisterna i olika länder.

... Att till Kina välkomna Nixon, som är känd som en hätsk anti-kommunist, en angripare och folkmördare, som en representant för den svartaste USA-reaktionen, har många nackdelar och kommer att få negativa följder för den revolutionära rörelsen och vår sak.

... Nixons besök i Kina och hans förhandlingar där kommer bara att föda skadliga illusioner bland gemene man, folken och revolutionärerna om USA-imperialismen, dess strategi och politik.

... Förhandlingar med Nixon kommer att ge revisionisterna argument för att bortse från hela Kinas kommunistiska partis kamp och polemik för att avslöja sovjetrenegaterna som allierade och samarbetsmän med USA-imperialismen och för att jämställa Kinas ståndpunkt till USA-imperialismen med sovjetrevisionisternas förrådiska samarbetslinje. Detta möjliggör för de chrusjtjevitiska revisionisterna ännu mer skrytsamt flagga med sin falska antiimperialism och att trappa upp sin demagogiska och förledande propaganda för att samla de anti-imperialistiska krafterna kring sig.

... USA-presidentens besök i Kina kommer att orsaka tvivel och missförstånd bland gemene man som kanske misstänker att Kina förändrar sin ståndpunkt gentemot USA-imperialismen och blandar sig i supermaktens spel.

... Vår strategi innebär en nära allians med folken som kämpar i hela världen, med alla revolutionärer, i en gemensam front mot imperialism och socialimperialism, men aldrig allians med den sovjetiska socialimperialismen mot USA-imperialismen eller en allians med USA-imperialismen mot den sovjetiska socialimperialismen.”

Avslutningsvis påpekar brevet att Albanska arbetets partis linje och inställning alltid förblir principiell, ståndaktig, oförändrad. Vi kommer att utan kompromisser och konsekvent bekämpa USA-imperialismen och sovjetrevisionismen. Brevet uttryckte förhoppningen att Albanska arbetets partis påpekanden till ett systerparti ”skulle upptas i en kamratlig anda och förstås rätt”.

Den kinesiska ledningen intog sin vanliga ståndpunkt även till detta brev. Den nedlät sig inte att ge något svar. Därmed avslöjade den inte bara storstatsvansinne, utan också sin rädsla för vårt partis korrekta och principiella marxist-leninistiska argument. Det är ett faktum att Albanska arbetets partis 6:e kongress hölls två månader efter vårt brev. Det var ett gott tillfälle att utbyta åsikter med den kinesiska delegation som inbjöds till kongressen och att klargöra vars och ens ståndpunkter. Men även i detta fall höll den kinesiska ledningen fast vid sin vägran att överlägga och att lösa oenighet genom samtal och intog ståndpunkter som strider mot all praktik och internationalistiska förbindelser mellan systerpartier. Den kokade ihop absurda ursäkter för att inte sända någon delegation till vår partikongress. I praktiken har Kinas kommunistiska parti sedan dess minskat kontakterna med vårt parti och gjort förhållandet mellan de två partierna rent formellt.

Hela brevet och en del andra dokument som rör brytningen mellan Albanien och Kina ingår i dokumentinsamlingen [Kinas brytning med Albanien](#) (på [marxistarkiv.se](#)).

Kinas utrikespolitik efter 1972

Det sista av inläggen i dokumentinsamlingen skrevs i början av 1973. Det kan därför vara på sin plats att säga några ord om utvecklingen därefter och hur den påverkade den svenska maoismen (jag exemplifierar nedan bara med SKP, som varande den största maoistiska organisationen, även om MLK hade en liknande utveckling).

Kring 1970 motiverade KKP sin politik med den s k supermaktsteorin, som innebar att "huvudmotsättningen" i världen gick mellan de båda supermakterna USA och Sovjetunionen å ena sidan och resten av världen å den andra. I mitten av 70-talet hade supermaktsteorin vidareutvecklats (?) till "teorin om de tre världarna". Enligt denna utgjorde USA och Sovjet "första världen", utvecklingsländerna i Asien, Afrika och Latinamerika den "tredje världen" och resten bl a Europa, Japan och Kanada den "andra världen". Huvudmotsättningen gick mellan "första världen" och resten, där "tredje världen" utgjorde huvudkraften i kampen mot "vår tids största internationella förtryckare" (den "andra världen" borde sluta upp i kampen på den tredje världens sida). Efter hand kom dock "huvudmotsättningen" att i praktiken alltmer omvandlas till hela världen mot "socialimperialismen", dvs Sovjetunionen. Detta motiverades genom att USA sågs som kraftigt försvagat och Sovjet som en mycket aggressiv, dynamisk supermakt på frammarsch (en mycket verklighetsfrämmande världsbild borde nu vem som helst kunna inse med facit i hand – det var ju snarast tvärtom).

Beijing utsåg Sovjetunionen som huvudfiende och utrikespolitiken anpassades till detta. Så t ex beklagade man när USA:s utrikesminister, höken James Schlesinger avgick, samtidigt som man applåderade amerikanska uttalanden om upprustning.

Givetvis följde de svenska Beijing-papegojorna med i svängarna. T ex kritiserade SKP:s *Gnistan* (nr 15/76) amerikanske presidenten Ford för att vara för eftergivlig mot Sovjet: "Uppbackad av Kissinger har Ford i själva verket hakat på Sovjets avspänningspolitik i den falska förhoppningen att kunna utnyttja den...". Fords avspänningspolitik påstås vara "lika krigsframkallande som Chamberlains eftergiftspolitik på 30-talet". Artikeln avslutas med: "Det finns idag två linjer hur man ska förhålla sig till den växande krigsfaran från Sovjet. För oss och hela världen är det av historisk betydelse vilken av de två som kommer att vinna i Västeuropa och USA. Vi kan inte vara neutrala i den kampen... Alla de som vidgar sprickorna så att illusionerna om fred och avspänning går i kras, står på rätt sida i kampen."

I kinesernas världsbild fanns ingen plats för vanlig "hederlig" klasskamp – alla krafter skulle samlas mot Sovjetunionen och de pro-sovjetiska krafterna. Således skriver *Peking Review* (5.3.76) att "I vissa västeuropeiska länder använder sig Sovjetunionen även av prosovjetiska krafter för att skapa inhemska motsättningar och problem, och man går även så långt som att underblåsa väpnade uppror i sina försök att tvinga in länderna i Sovjetunionens intressesfär".

I detta perspektiv är det inte så underligt att i t ex maoisterna i Portugal, som från sommaren 1974 befann sig i revolutionär jäsning efter fascismens fall, såg det portugisiska kommunistpartiet (PCP) som huvudfiende (de kallades "socialfascister", "femtekolonnare" och Cunhalnazister – efter partiledaren Álvaro Cunhal). Det är heller inte förvånande att dessa maoister blev populära bland borgarna i Portugal.

I Sverige gick SKP inte lika långt (Vpk var heller inte lika Moskvaorienterat som PCP), men man ifrågasatte Vpk:s "nationella pålitlighet" och betraktade dem som "potentiella landsförrädare".

Andra exempel på den kinesiska utrikespolitiken i mitten av 70-talet var stöd till det reaktionära UNITA i Angola (ihop med CIA), stöd till reaktionära diktaturer i Latinamerika (t ex Chile-juntan, som fick ett stort kinesiskt lån), hets mot Kuba ("socialimperialismens bas i Karibiska havet" och

därför fiende till de latinamerikanska folken). Listan skulle kunna göras mycket längre, men jag tror knappast att det behövs – den är redan tillräckligt motbjudande.

Eftersom Sovjetunionen sågs som huvudfiende, så blev det givetvis också helt logiskt att bekämpa allt som kunde störa eller försvaga kampen mot Sovjet. För SKP:s del innebar det att man blev allt mer försvarsvänliga och allt mindre intresserade av klasskamp. För att kunna upprätthålla en sådan världsbild blev man alltmer tvungen att hemfalla åt diverse konspirationsteorier och helt förkasta marxismen. Ett exempel på detta är att Chilekommittén, som arbetade mot Chilejuntan, från SKP:s sida betraktades som ett från Moskva styrt redskap för Sovjets expansionistiska planer.

För SKP:s del innebar anpassningen till den kinesiska ”världsbilden” att man i sin press alltmer inriktade sig på att varna för den sovjetiska ”expansionismen”. Vi befann oss i ”förkrigstid” – Sovjet förberedde ett tredje världskrig och krigsfaran var överhängande hävdade man. Sovjets inmarsch i Afghanistan (för att stötta upp den prosovjetiska regeringen mot upprorsmakare) sågs som ett bevis på Sovjets expansionism – man förstod inte att det snarare var fråga om en ”defensiv” åtgärd: Sovjet försvarade sina intressen i ett angränsande land och ville förhindra att USA tog över.

Det är idag nästan surrealistiskt att läsa Gnistan och SKP:s publikationer från den tiden: en skommunistisk organisation vars främsta mål är att försvara nationen Sverige och där allt måste underordnas den kampen – klasskamp i traditionell mening var i detta perspektiv inte särskilt viktigt (Marx och Lenin vänder sig i sina gravar).⁴

Den kinesiska ”vägen” ledde givetvis raka vägen till avgrunden för de politiska organisationer som följde den. På vägen förlorade de den ideologi och de grundläggande socialistiska idéer som de från början haft. Efter det att man undergrävt sin socialistiska grundideologi, så var det inte så konstigt att händelser som brytningen mellan Kina och Albanien (1977), den vietnamesiska invasionen av Kampuchea (1978) och Pol Pots fall (med ovedersägliga bevis på massmord på den egna befolkningen), det kinesiska militära angreppet (”straffexpeditionen”) mot Vietnam, de kinesiska tanksen mot demonstranter på Himmelska fridens torg (i Beijing) m m, innebar dödsstöten för dessa organisationer. Myterna sprack, ideologin rämnade och SKP gick under (1986 bröt man formellt med ”kommunismen” och bildade Solidaritetspartiet som därefter fört en tynande tillvaro, bortsett från någon enstaka kommun där man sysslat med kommunalpolitik).⁵

Under resan mot avgrunden så fanns det givetvis grupper som hade en bättre rotad socialistisk grunduppfattning och klasskänsla och som reagerade mot denna utveckling och tog kamp mot degenereringen, försökte förstå vad som skett och göra upp med den ideologi och världsuppfattning som var förutsättningen för denna självmordspolitik. För att bryta den onda cirkeln fanns egentligen bara två utvägar:

- 1) Återfalla till någon slags stalinism (Albanien var en inspirationskälla för dessa strömningar). R-arna (numera Kommunistiska Partiet) kan räknas till denna grupp.
- 2) Göra en grundligare uppgörelse med stalinismen. Den SKP-minoritet som numera samlats kring ”tidningsägarföreningen” Nya Arbetartidningen (verkar tyvärr inte särskilt aktiv) tillhör denna

⁴ Den senare utvecklingen, som slutade med Sovjetunionens och Östeuropas sönderfall är ovedersägliga bevis på att den kinesiska världsbilden var felaktig: Sovjet var ingen aggressiv, expansionistisk supermakt ute efter världsherravälde, utan tvärtom ett genomruttet system som egentligen bara var ute efter att bevara *status quo*. Detta började också vissa SKP:are, som inte totalt förlorat sans och måtta, att begripa. Exempelvis säger Klas Åmark i Gnistan 45/82: ”Att Sovjet vill försvara sin maktställning, och gärna genomför begränsade aktioner för att vidga sin makt, det är det många som tror på. Men att erövra världen – där har vår argumentation kommit till korta”. Sådana tankar var dock irrbloss i det totala mörkret – de slog inte igenom.

⁵ För en dokumentarisk genomgång av SKP:s utveckling under dessa år, se [SKP 1980-84 – ett parti i kris](#)

inriktning, liksom AKPml i Norge, som lyckades betydligt bättre (även AKP har dock problem idag, vilket bl a hänger samman med att man saknar en riktigt helgjuten plattform).

Det fanns emellertid även sådana som anammade den kinesiska världsuppfattningen i så motto att de blev utpräglade nationalistier. Sådana gamla ”maoister”, för vilka nationen Sverige är det heligaste, ser t ex EU ur ett rent nationalistiskt perspektiv och tillgriper gärna skällsord som ”landsförrädare” mot alla som inte är villiga att skriva under på deras egen nationalism. Dessa figurer har dock mycket litet, eller ingenting alls, att göra med någon arbetarrörelse ens i vid mening.

Det som är lite beklämmande är dock att så många f d maoister kastat ut barnet med badvattnet. Många har bara demoraliserats politiskt i stället för att försöka förstå vad som hände – man orkar inte göra en ordentlig uppgörelse med det förflutna.⁶

Slutkommentar

Ovan har jag försökt ge lite perspektiv på Kina-debatten. Det finns givetvis mycket mer att säga, särskilt om utvecklingen efter 1972. För att få en fylligare behandling av detta rekommenderas relevanta artiklar i tidskriften *Fjärde Internationalen* (FI). Dessa råder också bot på den största bristen i de debattinlägg som ingår i denna samling, nämligen en ordentlig analys av vad som är rötterna till det hela (att MLK-debatten inte ger ordentliga svar på dessa frågor är ju ganska naturligt eftersom vi själva var maoister när vi började ställa frågorna). Följande FI-artiklar rekommenderas (alla finns tillgängliga via webbplatsen marxistarkiv.se, liksom Socialistiska partiets hemsida):

Eriksson/Fahlgren: Vänstern och Kina (FI 2/81)

Eriksson: Revolutionär utrikespolitik – fredlig samexistens eller proletär internationalism (FI 3/81)

Fahlgren: Kinas utrikespolitik: Grundläggande drivkrafter och mål (FI 5/81)

Eriksson/Fahlgren: Den kinesiska utrikespolitikens utveckling (2 delar: FI 1-2/82 och 4-5/82)

Fahlgren: Rötterna till konflikten mellan Kina och Vietnam (FI 6/82)

Eriksson: Genèveavtalet 1954 - stormaktsbesluten och Vietnam (2 delar: FI 6/82 och 1/83)

OBS: Samtliga ovannämnda artiklar finns samlade här: [Kina, vänstern, Vietnam & utrikespolitiken](#)

Fahlgren: [SKP i kris](#) (FI 2/81)

Kjellgren: [Varthän SKP?](#) (ursprungligen i 2 delar, FI 6-82 och 1/83)

Gbg 10/5 -06 (uppdaterat 6/5 -07)

Martin Fahlgren

⁶ Ett exempel på en riktigt usel ”förklaring” till att SKP gick under ges i ”De svenska maoisterna” (sid. 133ff). Här hävdas att det var den ”vänsteristiska falangens” (med Per-Åke Lindblom och Klas Borell i spetsen) fel att det gick åt skogen. Orsaken skulle ha varit att man med hänvisning till den ”förmodade krigsfaran” införde en skärpt säkerhetspolitik i organisationen och därmed blev sekteristiska. Den förre partiordföranden Roland Petterson säger rent ut att ”det var säkerhetspolitiken som spräckte oss”, dvs han ser *ett* symptom i stället för den verkliga sjukdomen. I själva verket var ju åtgärden att förbättra säkerheten mycket rimlig om man verkligen trodde på sin egen propaganda, att ett krig var nära förestående. Det var ju världsbilden som det var fel på!

(ur MLK:s IB 1-72)

Till frågan om Kinas utrikespolitik

...om det (revolutionära proletära partiet) inte är ett internationalistiskt parti utan ett nationalistiskt parti; om det inte är ett parti, som kan använda sina hjärnor till att tänka för sig självt och genom grundläggande undersökningar och studier förvärva noggrann kännedom om utvecklingstendenserna inom de olika klasserna i sitt eget land och som vet hur det skall tillämpa marxismen-leninismens allmängiltiga sanning och förena den med den konkreta praktiken i sitt eget land, utan i stället är ett parti, som pladdrar efter vad andra säger, utan analys kopierar utländska erfarenheter, ränner än hit än dit allteftersom vissa personer i utlandet pekar med kommandostaven och har blivit en röra av revisionism, dogmatism och allting utom marxist-leninistiska principer;

då är ett sådant parti fullständigt ur stånd att uppfylla proletariatets stora historiska uppgift. (Ur KKP: "Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje", sid 50)

Denna artikel är en mindre omarbetning av en artikel som skrevs den 15 nov. -71 (en vecka före Indiens angrepp på Pakistan) och före utgivningen av *Stormklockan* nr. 11/12 -71. Artikeln medtogs emellertid inte i den IB som gavs ut i slutet av november, varför vi har tagit tillfället i akt att göra artikeln lite mer aktuell, samtidigt som vi gjort några smärre korrigeringar och tillägg,

Vi anser att frågan om Kinas utrikespolitik är viktig främst p.g.a. två orsaker:

För det första därför att den aktualiserar problemet hur ett socialistiskt land kombinerar principen om icke inblandning med den proletära internationalismen. Det finns uppenbarligen en motsättning mellan dessa principer. Enligt den proletära internationalismen är det exempelvis riktigt att stödja en revolutionär rörelse med vapen. Men säg den stat, som inte uppfattar detta som en flagrant inblandning i dess inre angelägenheter.

För det andra uppkommer, om vi kan enas om att Kina för närvarande för en delvis felaktig utrikespolitik, den väsentliga frågan hur vi här i Sverige bör gå ut i propaganda och i personliga och offentliga diskussioner om ett socialistiskt land begår höger- eller vänsterfel i en viss fråga. Ska vi gå ut med en implicit kritik, genom att just ta upp de sidor av problemen som, i detta fall, Kina negligerat? Eller ska vi öppet gå ut och kritisera och ta avstånd från de felaktiga tendenserna?

Hur har då MLK agerat hittills? Ja, i *Stormklockan* 8/5-71, sida 3 (ledaren), hävdas att "Kina konsekvent stött alla folks revolutionära kamp".

Har kineserna verkligen gjort det? Är det riktigt att skriva så?

Enligt vår mening är det ett felaktigt påstående och en sådan fras övertygar ingen. Man löser inte några problem genom att stoppa huvudet i sanden och vägra se mindre behagliga företeelser här i världen.

För att få en grund för ett ställningstagande måste man först genomföra en analys. Vi har valt, utan anspråk på fullständighet, att ta upp några exempel på Kinas utrikespolitik och har därvid grundat oss främst på de artiklar som skrivits i *Peking Review* (förkortas i fortsättningen *PR*) under 1971. Vi hoppas att denna artikel stimulerar till diskussion i de här viktiga frågorna. Artikeln är ganska summarisk, men vi hoppas få tillfälle att återkomma i ämnet.

1. EEC

Det har sagts av bl. a. svenske utrikesministern Krister Wickman, att Kina skulle vara för EEC.

Detta har indignerat tillbakavisats av den svenska m-l-rörelsen. Men låt oss se vad som står i PR 27-71, sida 36 i en artikel med titeln "Förener er i kamp mot supermakterna" (dvs. USA, Sovjet):

Storbritanniens och de tre andra ländernas (= Norge, Danmark, Irland) inträde i EEC, kommer att innebära en ytterligare utveckling av den ekonomiska och sedan försvars- och diplomatiska "unionen" mellan Västeuropas länder. Enhetstrenden stärks mellan Västeuropas länder mot supermakternas kontroll och påverkan. Detta är ytterligare ett hårt slag mot USA-imperialisternas vacklande hegemoni i Västeuropa och har ytterligare isolerat dem.

Ett tio nationers EEC kommer att ... överträffa USA i guldreserver, stål- och bilproduktion ... och bli den största marknaden för varor och investeringar i västvärlden. En sådan ny situation i Västeuropa kommer att utgöra ett allvarligt hinder för Sovjet och USA, när de för sin hegemonipolitik i Europa. En sådan framtidsutsikt gör den mycket oroliga. En USA-tidning noterade att Västeuropa var 'mindre och mindre benäget att följa amerikanska önsknings och intressen'.

Allt detta är naturligtvis riktigt – och det är en sida av saken. Men vad blir konsekvenserna av ensidigheten?

Eftersom frågan om hur en EEC-anslutning kommer att påverka förhållandena för folken och möjligheterna till kamp för socialismen inte tas upp, så blir, enligt vår mening, den enda slutsats som kan dras av skrivningen ovan, att m-l-are i exempelvis Norge och Sverige bör stödja en EEC-anslutning: Det räcker inte att, som KKP, lägga till en brasklapp om att varje enskild stats val att inträda eller ej är en intern angelägenhet. Att vägra ta ställning i denna fråga innebär att den marxistiska analysen slängs på sophögen och att man *i praktiken* tar ställning *för* inträde i EEC.

Första gången PR överhuvudtaget nämner något om EEC:s konsekvenser för det arbetande folket är i PR nr 46-71, där man (om Storbritannien) skriver följande:

Denna konservativa regeringspolitik, visar dess ökande tendens till att avlägsna sig från USA. Den återspeglar också det faktum att med växande finansiellt och ekonomiskt förfall hemma, arbetar den brittiska monopolklassen hårt för att finna en väg ut genom deltagande i den gemensamma att öka utsugningen av det arbetande folket.

Det är givetvis i och för sig bra, att PR *nämner* att utsugningen av det arbetande folket kommer att öka, men inte heller ovanstående citat ger något svar på frågan om det är riktigt att kämpa mot inträde i EEC eller ej.

För det första försöker ju alltid kapitalisterna öka utsugningen av arbetskraften och frågan inställer sig genast om utsugningen kommer att öka snabbare om man står utanför eller om man går in i EEC.

För det andra kan inte frågan om utsugningens eventuella ökning vid inträde i EEC vara huvudfrågan. I stället måste de politiska konsekvenserna vara huvudsidan. Kapitalets internationalisering kan inte stoppas under det nuvarande skedet av imperialisten – ett sådant krav är rent reaktionärt, men vi kan och ska bekämpa att denna kapitalets internationalisering tar sig reaktionära politiska uttryck, vilket den överstatliga organisationen EEC utgör. KKP behandlar inte denna fråga.

2. Etiopien och Iran

Etiopien och Iran har av KKP hyllats som anti-imperialistiska stater.

Det torde vara välbekant, från TV och dagstidningar, att Haile Selassie under sitt besök i Kina 6-13/10-71 blev mycket väl mottagen i Kina.

Den etiopiska regimen beviljades också ett lån på 440 milj. dollar av den kinesiska folkrepubliken.

Haile Selassie är som bekant envåldshärskare i ett land som utgör ett av USA-imperialismens starkaste fästen i Afrika. I en provins, Eritrea, pågår sedan årtal tillbaka en väpnad befrielsekamp.

Hur upplevs Pekings agerande av etiopiska frihetskämpar? Hur har den progressiva opinionen i Sverige tidigare reagerat inför den *svenska* biståndsverksamheten till Etiopien???

Kan man dra sådana paralleller?

Eller, är det inte längre progressivt att bekämpa svensk biståndsverksamhet till Etiopien?

Kommer kanske det kinesiska biståndet få helt annorlunda konsekvenser för den etiopiska regimens stabilitet??

När det gäller Iran kan man läsa PR 34-71, sida 4, där det finns en kommuniké om upprättandet av diplomatiska förbindelser mellan Kina och Iran:

... Folkrepubliken Kinas regering stödjer fast Irans kejserliga regering i dess rättvisa kamp för att säkra nationellt oberoende och statlig suveränitet och skydda sina naturtillgångar ...

I PR 17-71 berättas utförligt om det officiella statsbesök som shahens syster gjort i Kina. Hon kunde inkassera en åtskillig mängd välkomstfraser och vänligheter om Iran.

Visserligen är det sant att Iran är bland de oljeproducerande länder, som på senaste tiden genom en gemensam aktion lyckats att något beskära de utländska oljebolagens profiter (antiimperialism ??). Men, den som kan lite historia, vet att den verkliga nationalisten och ”antiimperialisten”, Mossadegue, blev utslängd av imperialisterna under 50-taket. Shahen installerades med USA-imperialisternas goda minne och gav klartecken till det utländska kapitalet. Idag är Iran ett reaktionärt, antikommunistiskt land, där marxist-leninister och andra progressiva avrättas utan pardon.

Är det då riktigt att göra som Kina gör? Varför tar kineserna aldrig upp och fördömer det politiska förtrycket i dessa länder?

De flesta känner väl till att kinesiska representanter deltog i det iranska miljardjippet i höstas. Festligheterna, som tillhör de mest påkostade i världshistorien, har fått betalas av ett folk som lever på svältgränsen och utsätts för ett brutalt förtryck.

Den kinesiska närvaron vid festligheterna har bland stora delar av de progressiva iranska krafterna uppfattats som ett svek – bl.a. så har revolutionära iranska studenter i USA, Sverige och i andra länder kritiserat KKP för detta. Samtidigt har minst 500 studenter i Iran fängslats för demonstrationer mot festligheterna. Enligt DN i början av februari -72 har avrättningar av de som protesterade mot jippet börjat.

Naturligtvis bör en socialistisk stat ha diplomatiska förbindelser med andra stater, men därför är det inte nödvändigt att gå med på vad som helst.

3. Sudan och Ceylon

I Sudan och på Ceylon har under det senaste året (-71) gjorts revoltförsök av progressiva, kampvilliga grupper (därmed inte sagt att de är marxist-leninistiska). Hur har då Kina agerat?

Som de flesta borde veta, genomförde Sudans kommunistparti, det enda kommunistiska masspartiet i arabvärlden (enligt uppgift i huvudsak Moskvaorienterat) en stadskupp i somras, men efter någon

dag krossades upproret av den gamla reaktionära ledningen. Sovjet bröt då sina förbindelser med Sudan och kritiserade den sudanesiska ledningen hårt för avrättningarna av kommunister.

Kineserna såg tydligen chansen att få en allierad mot Sovjet och utökade genast sin hjälp till Sudan, betecknade försöket till maktövertagande som en utländsk konspiration, förteg avrättningarna av upprorsmän och spred lovord över den sudanesiska ledningen.

På Ceylon provocerades studenter och bönder att påbörja ett uppror. Kina stödde Bandaranaikes regim tillsammans med så ”progressiva” regimer som Indira Ghandis i Indien och Yahya Khans i Pakistan.

Enligt DN (1.11-71) hade Ceylons premiärminister uppgivit att 16.000 från ”yttersta vänsterkanten” satt inspärrade och att något 1.000-tal fortfarande fortsatte striderna,

I PR 7-71 publicerades ett telegram till Ceylons premiärminister i samband med Ceylons nationaldag. I telegrammet stod bl.a.:

Under Ers Excellens ledarskap har den ceylonesiska regeringen vidtagit en serie positiva åtgärder för att säkra det nationella oberoendet och utveckla den nationella ekonomin; detta bidrar till en politik för fred, neutralitet och alliansfrihet och stödjer folkens kamp för att säkra det nationella oberoendet och vinna nationell befrielse. Den kinesiska regeringen och folket uppskattar detta högt.

I Kinesisk Bulletin 6/71 meddelas att den 27 maj (dvs. efter upproret) undertecknades ett avtal om att Kina tillhandahåller Ceylon ett lån i konvertibel valuta på 150 milj. kronor.

I både fallet Sudan och Ceylon, ser vi hur Kina struntar i att ta upp de inre motsättningarna i dessa länder, hur de försöker vinna kortsiktiga fördelar och låter sitt agerande helt styras av de yttre motsättningarna i världen.

4. Pakistan

OBS: Följande avsnitt är inte ändrat sedan det skrevs 15.11-71. Vi tror att det kan vara lämpligt att presentera de ståndpunkter som vi framförde före Indiens angrepp på Pakistan och hur vi analyserade utvecklingsmöjligheterna:

Slutligen fallet Pakistan. Vi repeterar kortfattat de viktigaste kännetecknen för konflikten och dess konsekvenser.

a) Det råder ett kolonialt förhållande mellan Öst- och Västpakistan och den förtryckta nationen, Östpakistan, vill bryta sig ur och bilda en egen stat. För en kommunist är det självklart att erkänna förtryckta folks rätt till nationellt självbestämmande och så är det även i detta fall. Någon väg tillbaka till ett enat Pakistan finns inte.

b) I ledningen för befrielsekampen står en borgerlig grupp, Awamiförbundet, som åtminstone hittills visat sig oförmöget att organisera motståndet mot de västpakistaniska soldaterna. Vidare är Awamiförbundets ledning positiv till en indisk intervention.

Kommunister och andra progressiva kan alltså inte acceptera Awamiledningen, utan måste ta upp en självständig kamp, antingen utanför eller som fraktion i Awamiförbundet.

Därför måste vi ta avstånd från Awamiledningen och stödja de progressiva grupperna. Med en riktig ledning kommer ett framgångsrikt folkkrig att kunna föras i Östpakistan.

c) Indien är av egna nationella intressen berett att stödja Awamiförbundet med vapen och t.o.m. gå in med reguljära trupper, om det skulle visa sig nödvändigt.

En kommunistisk politik måste alltså vara att:

- a) Ta avstånd från den västpakistanska militärjuntans metoder och stödja Östpakistanens rätt till nationellt självbestämmande
- b) kritisera och avslöja ledningen för Awamiförbundet och stödja de progressiva
- c) avslöja Indiens aggressiva och reaktionära roll.

Men Kina då? Hur agerar KKP? Några exempel:

Den pakistanska regeringen för en självständig utrikespolitik som är verkningsfull ... Den kinesiska regeringen och folket stödjer resolut den pakistanska regeringen och folket i deras rättvisa kamp för att säkra sitt nationella oberoende och motsätta sig främmande aggression och inblandning. (PR 13/71, sida 22)

I PR nr 16/71, sida 8-9, publiceras Yahya Khans (YK) svar till Podgornij okommenterat. YK säger bl.a. att alla regeringar måste bekämpa ”subversiva element som attackerar dess (=landets) suveränitet och territoriella integritet”. Ingridandet i Östpakistan var, enligt YK, nödvändigt för att upprätthålla ”lag och ordning” och för att skydda ”äran, livet och egendomen för den stora majoriteten av Östpakistanens medborgare”.

I Kinesisk Bulletin nr 6/71, sida 20, berättas om en bankett som hölls i Peking i maj i år (dvs. -71) för att fira 20-årsdagen av upprättandet av diplomatiska förbindelser mellan Kina och Pakistan. Banketten ”genomsyrades av en atmosfär av vänskap” (!). Återigen upprepar den kinesiske representanten att Kina stödjer Pakistans regering och folk i kampen för statlig suveränitet och nationellt oberoende. Vidare har Kina ”bestämt stött Kashmirs folk i dess rättfärdiga kamp för självbestämmanderätt”. Med den sista frasen menas att Kina stödjer Pakistan i den fråga som ett flertal gånger orsakat krig mellan Indien och Pakistan. Om Östpakistanens rätt till nationellt självbestämmande sägs ingenting.

Kineserna har alltså endast, tagit upp en sida av problemet: Indiens roll och att Awamiledningen är borgerlig (liksom f.ö. militärjuntan i Västpakistan). De tiger om principen om nationell självbestämmanderätt och förbigår folkmordet i Östpakistan med tystnad.

Orsaken till detta är givetvis det hot från Indien som Kina upplever starkt. Pakistan är en ”naturlig” allierad i området. Även ett enbart principiellt uttalande av Kina för Östpakistanens rätt till nationellt självbestämmande skulle innebära att risken blev stor att Pakistan skulle bryta med Kina och därmed befarar de kinesiska ledarna att Kinas sydvästfront skulle försvagas.

Så långt tycker vi att frågan är självklar. Om man försöker göra Kinas politik till ett uttryck för proletär internationalism, då binder man bara ris för egen rygg, som KFML lyckats göra i *Marxistiskt* (f'an tro'et) *Forum* nr 4-71.

Där sägs först att det råder ett kolonialt förhållande mellan Öst- och Västpakistan och sedan reser man till sist den ”välfunna” (?) parollen ”Stöd Pakistans kamp för enhet och nationell suveränitet”. Den främsta kampen för Pakistans enhet som förts är faktiskt YK:s folkmord i Östpakistan (vilket alltså *MF* stödjer).

MF erkänner att det *kan* vara riktigt att kämpa mot YK:s soldater och omvandla kampen till ett klasskrig, men: ”den kampen kan aldrig innebära att Pakistans enhet saboteras. För det skulle vara liktydigt med att arbetarnas och böndernas seger i klasskampen undermineras” (sida 32).

Läs citatet en gång till. I sanning en fantastisk tes!

I *Stormklockan* 4-5/71 finns en kort artikel om Pakistan. Det enda direkta fel som finns där, enligt vår syn, är att Östpakistanets rätt till nationellt avskiljande inte erkänns. Det betonas att Awami-förbundet är borgerligt, men det kan knappast motivera att man låter bli att ta ställning.

Trots den borgerliga ledningen i Norge stödde Lenin och bolsjevikerna Norges rätt till avskiljande från Sverige år 1905.

I fråga om Pakistan intar Kina och KKP alltså en ståndpunkt, grundad på omsorgen om den egna nationella säkerheten. En sådan politik kan i undantagsfall motiveras när ett socialistiskt land allvarligt hotas. Men hur starka är motiveringarna i detta fall? Hur stor fara för Kina utgör Indien?

Skulle inte den bästa politiken, ur alla synvinklar, ha varit att Kina aktivt stött de progressiva östpakistaniska grupperna i kampen för ett socialistiskt Östpakistan? Detta då lämpligen kombinerat med ett ökat stöd till de revolutionära grupperna i Indien och Västpakistan. Det skulle leda till ett revolutionärt uppsving på hela den indiska kontinenten och stärkt Kinas ställning. (Eller är inte längre "huvudtendensen i världen revolution"???)

En sådan politik skulle vara i överensstämmelse med den proletära internationalismen och samtidigt skulle det revolutionära uppsvinget ha blivit det bästa stödet för Kinas nationella säkerhet.

Så långt vår skrivning från den 15.11-71.

Sedan ovanstående skrevs har en hel del hänt. Emellertid har, enligt vår mening, vår värdering av situationen i Pakistan visat sig vara riktig i huvudsak. Absurditeten i Kinas hållning blir för varje dag alltmer uppenbar och det är väl bara en tidsfråga innan Kina tvingas ändra sin linje i Pakistanfrågan.

Tyvärre kan väl inte kineserna rädda sin tidigare prestige på den indiska subkontinenten; troligen kommer Folkrepubliken Kina under en lång tid framåt att få mycket litet inflytande på den revolutionära rörelsen i området.

En annan fråga är MLK:s och *Stormklockans* hållning i Pakistanfrågan. Enligt vår mening var den linje som framfördes i *Stkl* 11/12-71 helt felaktig: USA:s och Sovjets roll är felaktigt återgiven, Kinas roll likaså. Artikeln lyckas faktiskt med konststycket att *undvika* att behandla frågan om de inre och yttre motsättningarna i de berörda länderna på ett klassmässigt sätt. Huvudfrågan har blivit Pakistans enhet, klasskampen kommer i andra hand. Detta har fört med sig att det i artikeln fullständigt saknas perspektiv på hur kampen för nationell självbestämmanderätt ska kunna föras vidare och övergå till en social revolution. *Stkl*:s linje (liksom KKP:s) för med sig att revolutionärerna i området lämnas i sticket och att reaktionen stärks. Objektivt sett är linjen kontrarevolutionär.

Vi tänker inte här göra en uttömmande redogörelse för Pakistanfrågan, utan vi hänvisar de intresserade till litteraturförteckningen i slutet av artikeln. Vi återkommer också med en teoretisk artikel, som behandlar den m-1 synen på den nationella självbestämmanderätten.

Sammanfattning

Sammanfattningsvis kan sägas att vi anser att Kina gör sig skyldig till högerfel i sin utrikespolitik. Givetvis är det riktigt av Kina att utveckla förbindelser med andra länder (dvs. diplomatiska förbindelser, handel etc.) och på detta sätt försöka bryta igenom imperialisternas försök att isolera Kina.

Men, till vilket pris ska det ske???

Världsrevolutionen måste vara en överordnad målsättning där man tillämpar de två i viss mån motsägande principerna om icke-inblandning och proletär internationalism. Vi menar att kineserna överbetonat principen om icke-inblandning och svikit den proletära internationalismen, genom att underlåta att ta upp förhållandena *inom* länderna ifråga.

Låt oss med en gång göra klart att vi *inte* därmed menar att Kina tagit steget fullt ut i det revisionistiska träsket, att Kina skulle ha upphört att vara en socialistisk stat eller något dylikt. Under kulturrevolutionen fördes det ibland en felaktig ”vänster”-linje i utrikespolitiken (negligering av utlandsförbindelser, nedbränning av brittiska ambassaden osv.) som kineserna gjort självkritik för. Då som nu utgör Kina ändå socialismens främsta fäste i världen.

Hur bör MLK ta upp frågan?

Hur ska vi ta upp fel som begås i ett socialistiskt land? Att bara blåneka till alla felaktigheter måste vara fel. Tänk bara på vad som händer när Kina om något år, som vi hoppas, gör självkritik för sin högerlinje i utrikespolitiken under senaste tiden. Ska vi då bara följa med, agera vindflöjel och eftersägare? Hur ska vi då kunna skapa något förtroende för marxist-leninisterna hos den svenska arbetarklassen?

Om MLK efter studier och diskussioner kan enas om att Kina för en åtminstone delvis felaktig utrikespolitik, måste vi också gå ut och tala om det. En kritik där man samtidigt tar upp de positiva sidorna (huvudsidan) kan aldrig skada varken Kina eller m-l-rörelsen.

ENHET GENOM KAMP! SANNINGEN TJÄNAR PROLETARIATET!

Umeå den 3.3-72

MF och AH

Kortfattad litteraturlista och källförteckning

Peking Review årg. -71

Kinesisk Bulletin -71

Marxistiskt Forum 4/71 och 1/72 (om Pakistan)

Kina-rapport 14-71 (om Kinas utrikespolitik)

Zenit nr. 6-71 - [Bangla Desh och krisen i Pakistan \(1971\)](#)

Kommentar 11-12/69, 3/71 och 8/71 - [Tidskriften Kommentar om Pakistan-Bangladesh](#)

Kommentar 7/71 - [Ceylon: Regeringen slår ned revolutionär opposition](#)

Rött Forum 2: [Bangladesh Ceylon – Gnistor som kan sätta Indien i brand](#)

Lenin: [Om nationernas självbestämmanderätt](#) (*Valda Verk* I:2)

Marxismen-leninismen och den nationella självbestämmanderätten

Den fredliga samlevnadens princip kan tillämpas endast på relationerna mellan länder med olika samhällssystem, inte på relationerna mellan förtryckta och förtryckande nationer, och inte heller på relationerna mellan förtryckta och förtryckande klasser: För en förtryckt nation eller ett förtryckt folk gäller frågan att föra en revolutionär kamp för att störta imperialismen och reaktionärernas välde det är inte, och kan inte vara en fråga om fredlig samlevnad med imperialismen och reaktionärerna. (KKP: "Låt oss enas på grundval av Moskvadeklarationen ...", 1962)

1. Inledning

Syftet med denna artikel är att presentera Lenins och Kominterns syn på den nationella självbestämmanderätten och därmed ge en teoretisk bakgrund till diskussionerna om Kinas nuvarande utrikespolitik.

Problemet är idag extra viktigt, eftersom förbundets linje i t. ex. Pakistanfrågan hitintills har återspeglat en total brist på insikt i dessa viktiga problem.

Att frågan om den nationella självbestämmanderätten inte i fortsättningen får behandlas på det slappa sätt som man gjort hittills i förbundet, understryks också av KFML(r):s senaste opportunistiska svängning. I det senaste numret av *Klasskampen* (1:72) har r-arna tvingats att ta upp frågan och har där, när det gäller de principiella resonemangen, hamnat ganska så rätt. Emellertid har man inte dragit ut sina resonemang till sin logiska slutsats. För det första påvisar man, helt riktigt, att kommunisterna måste stödja Östpakistanens rätt till nationellt självbestämmande. För det andra har man, opportunistiskt nog, inte vågat dra de riktiga politiska slutsatserna härav, nämligen att KKP:s politik i Pakistanfrågan har varit felaktig. Detta är egentligen ganska typiskt för r-arna: de är specialister på att gå emot KKP och Komintern i sak, samtidigt som de vägrar erkänna att linjen på något sätt står i strid med KKP/Komintern. Detta är fallet både när r-arna har rätt i förhållande till KKP/Komintern och där de har fel.

Som torde vara bekant, så är vi av den uppfattningen att Kinas utrikespolitik av idag i vissa fall är felaktig och att vi därför *självständigt* måste orientera i dessa frågor för att kunna formulera en riktig politik.

Vi anser dessutom, att en av orsakerna till de f.d. Kominternpartiernas snabba förfall till öppen revisionism ligger i just det faktum att dessa inte hade lärt sig att självständigt analysera och ta ställning i viktiga frågor, utan att de vanligtvis bara "skrev av de senaste resolutionerna från Komintern".

När Komintern upplöstes (1943), fanns det inte längre några resolutioner att skriva av – man tvingades att i större omfattning formulera egna ståndpunkter i de för den kommunistiska rörelsen avgörande frågorna. Man visade sig vara oförmögna att gå iland med detta och förfallet accelererades alltmer.

Vi måste lära av historien och ge akt på den kommunistiska rörelsens utveckling i världsmåttstock och då särskilt KKP:s utveckling. Det finns knappast något mera deprimerande än att höra gamla klasskämpar ännu idag försvara Sovjetunionen in absurdum. Dessa gamla kommunister har fått lära sig att Sovjetunionen – "socialismens fäste" – måste försvaras under alla omständigheter och detta har fört med sig att de mist all förmåga att förstå och analysera Sovjetunionens förfall. Det får inte bli på det sättet att vi blir lika förblindade försvarare av Kina och KKP – *spåren skrämmer!*

Denna artikel är till stor del uppbyggd kring citat. Det beror inte på att vi skulle ha en speciell förkärlek för citat, utan på att vi ansett det nödvändigt att låta klassikerna själva tala i detta ämne. Eftersom vi har ansett det nödvändigt att dra fram den klassiska leninistiska synen på den nationella självbestämmanderätten, har vi tvingats att tillgripa en hel del citat. Vi uppmanar alla att noga tänka igenom dessa och om möjligt gå tillbaka till originalverken för att verkligen försöka förstå de *resonemang* vi bara flyktigt har kunnat beröra, men som ligger bakom de ståndpunkter vi presenterat. Artikeln gör inte anspråk på att ge en fullständig sammanfattning av bolsjevikernas ståndpunkter, men vi hoppas ändå att vi lyckats ge tillräckligt med underlag för att inspirera till vidare diskussioner och studier.

2. Lenin, Komintern och den nationella självbestämmanderätten

Med nationernas självbestämmande menas deras statliga avskiljande från kollektiv av en annan nationalitet, upprättandet av en självständig nationell stat. (Lenin: *Valda Verk* I:2 s. 328)

Kampen för nationellt självbestämmande hänför sig ”helt och uteslutande” till den politiska demokratins område (Lenin: *SSIU* band 9, s. 203) och måste ”liksom för alla den politiska demokratins huvudkrav, underordnas den omedelbara revolutionära masskampen för att störta de borgerliga regeringarna och förverkliga socialismen” (Lenin *SSIU* band 9, s. 218).

För proletariatet måste kampen för nationella krav underordnas klasskampens intressen. Lenin skriver:

Bourgeoisin, som naturligtvis uppträder som hegemon (ledare) i början av varje nationell rörelse, betecknar det som en praktisk sak att understödja alla nationella strävanden. Men proletariatets politik i den nationella frågan (liksom i övriga frågor) understödjer bourgeoisin bara i en viss riktning utan att någonsin sammanfalla med dess politik. Arbetarklassen understödjer bourgeoisin bara till förmån för den nationella freden (vilken bourgeoisin aldrig helt kan upprätta och som endast kan förverkligas genom fullständig demokratisering), till förmån för likaberättigande och för att uppnå så gynnsamma betingelser som möjligt i klasskampen. Därför framhäver proletäerna just *mot* bourgeoisins *praktiskhet* en *principiell* politik i den nationella frågan, då de alltid understödjer bourgeoisin *endast villkorligt*. Varje bourgeoisier eftersträvar i den nationella frågan antingen privilegier för *sin egen* nation eller uteslutande fördelar för den; just det kallas ”att vara praktisk”. Proletariatet är emot alla privilegier, mot varje undantagsställning. Att av det kräva ”praktiskhet” betyder att gå i bourgeoisins ledband, att hemfalla till opportunism.

Skall man svara ”ja eller nej” på frågan om varje nations avskiljande? Det förefaller att vara ett ytterst ”praktiskt” krav. Men i verkligheten är det absurt, i teoretiskt avseende metafysiskt, och i praktiken leder det till att proletariatet underordnas bourgeoisins politik. Bourgeoisin skjuter alltid sina nationella krav i förgrunden, den ställer dem ovillkorligt. För proletariatet är de underordnade klassens intressen. Teoretiskt kan man inte på förhand garantera att en viss nations avskiljande eller dess likaberättigade ställning med en annan nation kommer att fullborda den borgerligt-demokratiska revolutionen; för proletariatet är det viktigt att *i båda fallen* trygga den egna klassens utveckling; för bourgeoisin är det viktigt att försvåra denna utveckling och hålla tillbaka proletariatet till ett så att säga negativt krav på självbestämmanderättens erkännande utan att vare sig garantera något åt någon nation eller förplikta sig att ge *något* på en annan nations *bekostnad*. (Lenin: *VV* I:2, s. 344-5)

Lenin slår fast (se t. ex. ”Om nationernas självbestämmanderätt” i *VV* I:2) att kommunisterna *alltid* måste erkänna *rätten* till nationellt avskiljande, men att detta inte är liktydigt med att kommunisterna *alltid* ska *verka för* separation i varje enskilt fall. För att kunna ta ställning *konkret* i denna fråga, måste kommunisterna göra en *konkret* analys av situationen utifrån klasskampens intressen.

Då Lenin analyserar *hur* kommunisterna bör agera i olika situationer, delar han upp frågan om den nationella självbestämmanderätten i tre huvudtyper:

För det första Västeuropas ledande kapitalistiska länder och Förenta Staterna. De borgerligt progressiva nationella rörelserna är här för länge sedan avslutade. Var och en av dessa ”stora” nationer förtrycker främmande nationer i kolonierna såväl som inom sitt eget land. Den härskande nationens proletariat har här precis samma uppgifter som proletariatet i England under det 19:e århundradet ifråga om Irland.

För det andra Östeuropa: Österrike, Balkan och särskilt Ryssland. Här har just 1900-talet särskilt främjat de borgerligt-demokratiska nationella rörelserna och skärpt den nationella kampen. I dessa länder kan proletariatets uppgifter, både när det gäller att fullborda deras borgerligt-demokratiska omdaning och understödja den socialistiska revolutionen i andra länder, inte fullföljas utan att hävda nationernas självbestämmanderätt. Särskilt svår och särskilt viktig är här uppgiften att sammansmälta arbetarnas klasskamp i de förtryckande och i de förtryckta nationerna.

För det tredje: halvkoloniala länder, som Kina, Persien, och Turkiet, samt alla kolonier med en total befolkning på upp till 1.000 miljoner människor. Här har de borgerligt-demokratiska rörelserna dels knappast börjat, dels är de långtifrån avslutade. Socialisterna måste inte bara kräva en obetingad och omedelbar frigörelse av kolonierna utan ersättning – detta krav betyder emellertid politiskt ingenting annat än just erkännandet av nationernas självbestämmanderätt; socialisterna måste på det bestämdaste understödja den borgerligt-demokratiska nationella frihetsrörelsens mest revolutionära element i dessa länder och stödja deras uppror – mot de imperialistiska makter som förtrycker dem. (Lenin: *SSIU* bd. 9, s. 211-12)

Det som intresserar oss mest är länder av typ 2 och 3, dvs. frågan om förtryckta länder/nationer.

Det är fullständigt klart vilken ståndpunkt Lenin har i dessa fall: kommunisterna måste hävda den nationella självbestämmanderätten, både ur synpunkten att fullborda den borgerligt-demokratiska revolutionen och som ett stöd till den socialistiska revolutionen ”i andra länder”.

Om vi bortser från Lenins, vid denna tidpunkt (1916), något mekaniska uppdelning i *först* borgerligt-demokratisk revolution och *sedan* socialistisk revolution, samt Lenins sätt att betrakta den revolutionära rörelsen i de östeuropeiska, koloniala och halvkoloniala länderna *endast* som ett *stöd* till den socialistiska revolutionen i andra länder, så kan vi fullständigt hålla med Lenin.

I artikeln ”Om nationernas självbestämmanderätt”, skriven 1914, säger Lenin:

För så vitt en förtryckt nations bourgeoisie kämpar emot en förtryckande, kommer vi alltid och i varje fall att beslutsammare än alla andra ta ställning *för* den, ty vi är de djärvaste och konsekventaste fienderna till förtrycket. I den mån en förtryckt nations bourgeoisie försvarar sin egen borgerliga nationalism är vi emot den. Kamp mot den förtryckande nationens privilegier och övervåld, och ingen efterlåtenhet för strävanden efter privilegier från den förtryckta nationens sida.

Om vi inte framför och inte agiterar för parollen om *rätt* till avskiljande, så spelar vi inte bara den förtryckande nationens bourgeoisie, utan också dess feodalherrar och absolutism i händerna...

All borgerlig nationalism hos en förtryckt nation har ett *mot* förtrycket riktat allmänt demokratiskt innehåll, och detta innehåll understödjer vi *ovillkorligen*, samtidigt som vi strängt skiljer bort strävandet efter en egen nationell undantagsställning; då vi bekämpar de polska borgarnas strävan att förtrycka judarna osv, osv. ...

Erkännandet av rätten till avskiljande för alla; bedömande av varje konkret fråga om avskiljande ur synpunkten att upphäva allt icke-likaberättigande, varje privilegium och varje undantagsställning. (Lenin: *VV I:2*, s. 346-7)

I den tidigare citerade artikeln från 1916 skriver Lenin vidare:

Proletariatet kan inte underlåta att kämpa emot, att förtryckta nationer med våld hålles kvar inom någon bestämd stats gränser, och just detta betyder att kämpa för nationernas självbestämmanderätt. Proletariatet måste kräva frihet till politiskt avskiljande för kolonierna och de av dess egen nation förtryckta nationerna. I annat fall blir proletariatets internationalism tomma ord, varken förtroende eller klassolidaritet är

möjlig mellan den förtryckta och den förtryckande nationens arbetare; hyckleriet hos de reformistiska och kautskyistiska försvararna av självbestämmanderätten, vilken tiger om de nationer, som förtrycks av "deras egen" nation och med våld kvarhålls i "deras egen" stat blir inte avslöjat.

Å andra sidan måste de förtryckta nationernas socialister särskilt försvara och genomföra en fullständig och obetingad enhet, däri inbegripen även organisatorisk enhet, mellan den förtryckta och förtryckarnationens arbetare. Utan detta är det omöjligt att hävda proletariats självständiga politik och dess klassolidaritet med proletariatet i andra länder under allehanda knep, förräderier och skurkaktigheter från bourgeoisins sida. (Lenin: *SSIU* bd. 9, s. 207)

Lenin understryker två aspekter av den nationella självbestämmanderätten: Dels att kommunisterna alltid måste hävda rätten till avskiljande, dels att kommunisterna måste hävda proletariats enhet i den förtryckta och den förtryckande nationen. Det råder naturligtvis en motsättning mellan dessa två sidor, men Lenin påvisar att, om inte talet om jämlikhet mellan nationer ska bli en tom fras, så måste kommunisterna alltid kämpa för nationernas rätt till självbestämmande. Om inte detta konsekvent genomföres, kommer talet om den proletära internationalismen bara bli tomma fraser och den enhet som man vill ha mellan de olika nationernas arbetare kommer inte att kunna skapas. Det kan m.a.o. vara nödvändigt att splittra nationerna för att proletariatet i de olika staterna skall kunna enas.

I samma skrift som vi citerade ur ovan, tar Lenin också itu med hur kommunisterna bör se på det förhållandet, att en annan "stormakt" försöker utnyttja kampen för nationellt självbestämmande och själv försöker ta över. Det är ju ett ofta förekommande argument, att Östpakistan *inte* borde ha rätt att avskilja sig från Pakistan, eftersom ett avskiljande bara skulle föra med sig att Östpakistan råkade i klorna på Indien. Bortsett från det mekaniska i de resonemang som ofta har förts när det gäller denna fråga, att Awamiförbundets ledning "vill bli indiska undersåtar, vill göra Östbengalen till en indisk delstat etc.", så är den leninistiska ståndpunkten klar: Lenin understryker att man inte kan neka en nation att avskilja sig bara därför att en annan förtryckarnation står i begrepp att försöka ta över. Lenin skriver:

Den omständigheten, att kampen för nationell frihet mot en imperialistisk makt under vissa omständigheter kan utnyttjas av en annan "stormakt" i dess likaså imperialistiska syften kan lika litet förmå socialdemokratin att avstå från att erkänna nationernas självbestämmanderätt, som de talrika tillfällen, då bourgeoisin utnyttjat republikanska paroller till politiskt bedrägeri och finansiell plundring t.ex. i de romanska länderna, kan förmå socialdemokraterna att avstå från sin republikanism. (Lenin: *SSIU* band. 9, s. 208)

Frågan när det gäller Östpakistanens nationella självbestämmanderätt har ofta ställts på så sätt, att det endast skulle existera två alternativ: *antingen* Yahya Khan *eller* Mujibur Rahman. Man har därmed jämfört frågan om stöd åt Östpakistanens kamp för självbestämmande, med det *villkorlösa* stödet åt Awamiförbundets ledning – två frågor som inte alls är identiska. Lenin understryker i ett flertal artiklar att erkännandet av den nationella självbestämmanderätten inte innebär ett principiellt understöd av borgarklassens nationella strävanden. Ett exempel:

Arbetarklassens intressen och dess kamp mot kapitalismen kräver fullständig solidaritet och den intimaste enhet mellan alla nationers arbetare, de kräver motstånd mot den nationalistiska politik som bedrivs av bourgeoisin av vilken som helst nationalitet. Därför skulle det innebära att undandra sig den proletära politikens uppgifter och underordna arbetarna under den borgerliga politiken, om socialdemokraterna började förneka självbestämmanderätten d.v.s. de förtryckta nationernas rätt till avskiljande, liksom också om socialdemokraterna skulle åtaga sig att understödja alla bourgeoisins nationella krav i de förtryckta nationerna. (Lenin: *VVI:2*, s. 261-2)

Har egentligen de som argumenterat *mot* Östbengalens rätt till avskiljande förstått vad denna linje innebär?

Att förneka rätten till självbestämmande eller till avskiljande betyder emellertid oundvikligen i praktiken att understödja den härskande nationens privilegier. (Lenin: VV I:2, s, 362)

Är man verkligen beredd att stå för en sådan linje?

Slutligen skall vi citera några avsnitt ur Kominterns ”Tesar i den nationella och den koloniala frågan” skrivna av Lenin 1920.

I dessa teser fastslås hur den kommunistiska världsrörelsen bör agera i dessa frågor. De citerade avsnitten innebär ett slag, både mot den politik KKP under det senaste året fört i Pakistan och på andra ställen, *och* ett slag mot den opportunistiska svanspolitik som MLK hittills fört.

9. Ifråga om staternas inre förhållanden kan Kominterns nationella politik inte inskränka sig till det tomma, formella, enbart retoriska men praktiskt till intet förpliktande erkännandet av nationernas likaberättigande, som de borgerliga demokraterna inskränker sig till – ...

I hela sin propaganda och agitation – både från parlamentstribunen och utanför den – måste de kommunistiska partierna inte bara obehagligt avslöja de ständiga kränkningarna av nationernas likaberättigande och av de nationella minoriteternas rättsgarantier i alla kapitalistiska stater trots dessas ”demokratiska” författningar, utan de måste också för det första ständigt klargöra att endast sovjet-systemet är i stånd att verkligen ge nationerna likaberättigande genom att först förena proletäerna och sedan de arbetandes hela massa i kampen mot bourgeoisin, för det andra måste alla kommunistiska partier direkt hjälpa de revolutionära rörelserna inom de avhängiga eller icke likaberättigade nationerna (t ex på Irland, bland negererna i Amerika o.s.v.) samt i kolonierna, ...

10. Den småborgerliga nationalismen förklarar blott och bart ett erkännande av nationernas lika-berättigande vara internationalism och lämnar (helt bortsett från att detta erkännande endast är en läpparnas bekännelse) den nationella egoismen oantastad, medan den proletära internationalismen för det första kräver, att den proletära kampens intressen i *ett* land underordnas denna kamps intressen i världsmåttstock, och för det andra kräver förmåga och beredvillighet att bringa de största nationella offer för det internationella kapitalets störtande av den nation, som förverkligar segern över bourgeoisin. (Lenin: VV II:2, se 487-8)

3. KKP, den fredliga samlevnaden och den nationella frågan

Vi ska här inte trötta läsaren med en massa citat, men vi ska med *ett* citat påvisa att den ståndpunkt som många i förbundet har fört fram och som KKP under den senaste tiden börjat göra till den centrala principen för sin utrikespolitik, nämligen att inte lägga sig i andra länders ”inre angelägenheter”, i alla fall *tidigare* betraktades annorlunda från KKP:s sida.

Vi vet att KKP, när det gällt t.ex. Pakistan, vägrat att uttala sig om motsättningarna inom länderna ifråga med motiveringen att dessa inre förhållanden är respektive staters ”inre angelägenheter”.

Inom MLK (liksom KFML) har man inte varit sen att plocka upp detta argument för att försvara KKP:s ståndpunktstaganden.

1963 förde KKP fram en annan uppfattning. I polemik mot SUKP skriver man:

Tag som exempel det algeriska folkets nationella befrielsekrig. SUKP:s ledning inte bara undanhöll det stöd under en lång period utan ställde sig faktiskt på de franska imperialisternas sida. Chrusjtjov brukade behandla Algeriets nationella oberoende som en Frankrikes ”inre angelägenhet”. Då han den 3 oktober 1955 talade om den algeriska frågan, sade han: ”Jag hade och har i åtanke först och främst att SSRU inte blandar sig i andra staters inre angelägenheter”. Då han den 27 mars 1958 mottog La Figaros korrespondent, sade han: ”Vi önskar inte att Frankrike ska försvagas, vi önskar att det ska bli ännu större”.

För att ställa sig in med de franska imperialisterna, vågade SUKP:s ledare under lång tid inte att erkänna den provisoriska regeringen för republiken Algeriet. Inte förrän det algeriska folkets seger i motstånds-

kriget mot den franska aggressionen redan var given och Frankrike var nödsakat att gå med på Algeriets självständighet, fick de brått att erkänna Algeriet. Denna otillständiga hållning, drog skam över de socialistiska länderna. Likväl solar sig SUKP:s ledare i sin skam och påstår att den seger som det algeriska folket betalt med sitt blod också bör tillskrivas den 'fredliga samlevnadens' politik. (KKP: Neokolonialismens försvarare, s. 13)

Hur kan en politik, som 1963 stämplades som ett förräderi, nu plötsligt vara en politik som återspeglar den proletära internationalismen och världsrevolutionens intressen i alla länder?

För övrigt innebär den kinesiska typen av "icke-inblandning" faktiskt ett flagrant brott mot "principen" om "icke-inblandning". Är inte i realiteten KKP:s stöd åt de reaktionära regimerna i Pakistan, Ceylon, Iran etc. ett slag mot de revolutionära krafterna i länderna ifråga och därmed också en inblandning i dessa länders "inre angelägenheter"?

Internationalism i handling innebär ett och endast ett: självuppoffrande arbete för att utveckla den revolutionära rörelsen och den revolutionära kampen i eget land, stöd (genom propaganda, sympati och materiella medel) åt samma kamp, samma kurs – och endast denna – i alla länder utan undantag. Allt annat är bedrägeri och manilovmentalitet. (Lenin: VV II:1, s. 39-40)

Litteratur:

Lenin: Om nationernas självbestämmanderätt (*Valda Verk* I:2, s. 326-400)

Lenin: Ursprungligt utkast till teser i den nationella och den koloniala frågan. (A.a II:2, s. 483-491)

Carr: *Ryska revolutionen 1917-1923*, del 1: Not B ([Den bolsjevikiska doktrinen om självbestämmande](#))

Umeå den 12.3-72.

MF/AH

PB:s svar (i IB 1:72)

Angående Kinas utrikespolitik.

Svar till Martin F och Anders H

A. Till frågan om Kinas stöd åt borgerliga regimer i tredje världen.

(i)

Allt sedan andra världskrigets slut har den nya demokratiska revolutionen i den s.k. tredje världen ökat i intensitet och geografisk spridning. Drivkraften för denna revolution har varit de alltmer ökande motsättningarna i den kapitalistiska världen. Dessa motsättningar har lett till försvagning av de gamla kolonialmakterna England, Portugal osv. Samtidigt har USA, den starkaste imperialiststaten idag, förstärkt sina positioner i relation till de gamla imperialiststaterna. (Sedan i mitten av 60-talet har dock de andra imperialistiska blocken börjat förstärka sina positioner i förhållande till USA-imperialismen). USA finner det svårare och svårare att behålla sin dominans i Asien-Afrika-Latinamerika, främst på grund av motstånd från patriotiska krafter i dessa länder. Motståndet mot imperialisterna ökar överallt. Vietnam är endast en dramatisk belysning av en världsomfattande rörelse där de gamla kolonierna med allt ökande kraft hävdar sin självständighet.

I detta läge är frågan om vilka paroller som skall ställas av särskild vikt. Den kommunistiska rörelsen måste ställa paroller som överensstämmer med det objektiva läget. Alltså måste man utreda effekter av imperialismens ekonomiska och politiska dynamik i dessa områden, plus klassernas inbördes förhållande samt dessa klassers förhållande till imperialisterna.

De patriotiska krafterna i de gamla kolonierna består av olika klasser. Bönder, arbetare och den nationella bourgeoisin står i motsättning till imperialisterna. Alltså utgör de tillsammans de anti-imperialistiska krafterna. Givetvis utgör dessa klasser ingen homogen gruppering. Klassmotsättningar finns inbördes bland dem. Deras ställning mot imperialismen är inte heller homogen. Arbetare och bönder står mera konsekvent mot imperialisterna än den nationella bourgeoisin. Den nationella bourgeoisin står ibland fast mot imperialisterna, ibland står de helt på imperialisternas sida. Ofta vacklar den mellan dessa två ytterligheter.

De nationella kommunistiska partierna och grupperna måste, i sin kamp mot imperialismen vägledas av dessa klassers objektiva läge i förhållande till varandra och gentemot imperialismen. Bönder-arbetarealliansen måste söka enighet med den nationella bourgeoisin i kampen mot imperialismen. Detta därför att oavsett denna klass förtryckande karaktär gentemot arbetare-bönder, utsätts den också för förtryck från imperialisterna. Detta förtryck från imperialisterna gentemot den nationella bourgeoisin uttrycker sig på många olika områden, inte minst ekonomiskt. Politiskt/militärt förtryck finns också och syftar till att förhindra nationellt oberoende (s.k. neo-kolonialism). Imperialismen förtrycker alltså inte bara arbetare och bönder utan *hela* nationer. *Nationer* vill därför ha *oberoende*. I vår tid måste parollen om nationell självständighet även innebära att vi måste kämpa för ett mer fullbordat nationellt oberoende än det som redan har vunnits av de olika nationella enheterna.

Nationell självständighet (sic./utskr. anm.) är idag en mer brännande fråga än någonsin tidigare, främst i tredje världen. (I viss mån även för svagare västerländska länder). Strävandet efter nationellt oberoende finns bland alla klasser i dessa länder, även om detta varierar. Även ett land som Sydvietnam där USA har utvecklat ett starkt grepp över den nationella bourgeoisie finns det delar av denna klass som motsätter sig ockupationen starkt. Denna strävan till oberoende hos bourgeoisin varierar från land till land, tidpunkt till tidpunkt allt efter olika förändrade betingelser. Men alltså finns denna strävan och har sin bas i den ekonomiska verkligheten. När AH och MF citerar *Peking Review* nr. 34/71 "... Folkrepubliken Kinas regering stöder fast Irans kejsrerliga regering i dess rättvisa kamp för att säkra nationellt oberoende och statlig suveränitet och skydda sina naturtillgångar

...” som bevis för en oriktig politik så tycker vi att de har missat *motsatsernas enhet och kamp*. Detta citat baserar sig på verkligheten. Det är alltså inte en diplomatisk fras”. Visserligen är staten reaktionär, i det att den förtrycker de arbetande klasserna i Iran. Men den är samtidigt progressiv, i det att den vill motsätta sig utländsk aggression. På samma sätt var Chiang Kai-Shek både reaktionär och progressiv på en och samma gång. Det var just denna reaktionärt-progressiva karaktären hos Chiang Kai-Shek som gjorde det möjligt och önskvärt för KKP att vara enig och oenig med honom en gång i tiden. Alltså det finns en *objektiv* grund för enhet mellan Kinas regering och Shahens regering mot imperialister av olika slag. Den som försvarar det ovannämnda PR-citatet som endast ”diplomati” har också missat en hel del.

(ii)

”Den etiopiska regeringen beviljades ett lån på 440 miljoner dollar från den kinesiska folkrepubliken, ...” Hur har den progressiva opinionen i Sverige reagerat” inför den svenska biståndsverksamheten till Etiopien?? Kan man inte dra ... paralleller?” (paralleller mellan det svenska och det kinesiska biståndet till Etiopien. Vår anm.)

Det kan man inte. Imperialistiskt bistånd har helt andra motiv och resultat. Bland annat att skapa ett beroendeförhållande mellan ”givare” och mottagare, att underlätta förhållanden för de utländska bolagen att kunna investera och ta hem stora profiter, att (ifall av militärt bistånd) infiltrera och kontrollera delar av den mottagande nationens militär osv.

Bistånd från ett socialistiskt land har helt motsatta motiv och resultat. Bland annat strävar det efter att öka det mottagande landets oberoende gentemot imperialisterna.

Detta är fundamentalt. Och detta måste vi föra ut till den svenska ”progressiva opinionen”.

Ett annat möjligt resultat av förbindelser mellan Selassie, Shahan osv med Kina skulle vi vilja uttrycka med ett historiskt exempel.

Den enda period det sydafrikanska KP kunde agera legalt var under 2:a världskriget då Sydafrika hade diplomatiska förbindelser med Sovjetunionen. Marxistisk litteratur kunde då helt fritt spridas för första gången. Den dåvarande sydafrikanska regeringen gick till diplomatiska bjudningar tillsammans med svarta medlemmar av KP. Det var svårt för regeringen att förbjuda KP då de hade vänskapliga relationer med Sovjet. På samma sätt måste det vara svårare för Nixon att förbjuda marxist-leninistiska grupper i USA när han själv åker till Peking.

B. Pakistan

Indiens förhållande till sina grannländer

Indiens förhållande till sina grannländer är väsentligt att känna till om man vill förstå ”Bangla Desh”-frågan.

* * * * *

Den engelska koloniala regeringen i Indien bedrev allt sedan slutet av förra seklet ett expansionskrig i Sydasiens. Detta var under den tid då det rådde en stark tävlan bland imperialisterna om territoriell expansion. Inom den brittiska koloniala administrationen fanns det ett behov att försöka motarbeta den ryska imperialismens expansion söderut. Men det fanns motsättningar inom den engelska staten om hur detta motarbetande bäst skulle förverkligas. Dels fanns det den linjen som ansåg att en expansion norrut, även om den skulle leda till områden av lägre ekonomisk betydelse, var det bästa sättet. Dels fanns det en linje som tyckte att man borde förstärka de mindre ”själständiga” regimerna norr om Indien (inklusive Kina) istället så att dessa kunde fungera som en buffert mot den ryska expansionen söderut. För en längre tid rådde det en vacklan mellan dessa linjer, men slutligen vann den expansionistiska linjen.

En viss kapten Mac Mahon (soldat och diplomat i den engelska imperialismens tjänst) hade redan en längre tid tillbaka varit anhängare av den expansionistiska linjen. På eget initiativ hade han ritat kartor som skulle visa det nya expanderade Indien. Dessa hade han presenterat inför administrationen, samt en detaljerad plan över hur expansionen skulle förverkligas. I början visade man lite intresse för Mac Mahons planer men när, senare, den expansionistiska linjen vann, övertog man helt enkelt Mac Mahons planer.

Mac Mahons plan gick ut på att helt enkelt expandera Indiens, Burmas och andra länders territorium (vilka var engelska kolonier) djupt in i de norra ländernas territorium (vilket inte var engelska kolonier). På så sätt kom Burmas och Indiens gränser att dra djupt in i Kinas territorium. Den kejsrerliga regeringen i Kina protesterade. Resultatet blev en konferens mellan Kina och England. På denna konferens hade de engelska imperialisterna inbjudit en utvald tibetansk hövding som var i motsättning till den centrala kinesiska regeringen. När enighet inte kunde nås mellan Kina och England tecknade England ett separat avtal med den tibetanska hövdingen utan de kinesiska delegaternas vetskap. (Helt fräckt adjungerade de mötet och träffades separat i ett rum bredvid.) Ett par år senare publicerade engelsmännen en karta över Indien med Mac Mahon-linjen som gräns: Kina protesterade. Senare deklarerade Chiang Kai-sheks regering att Kina inte godkänner Mac Mahon-linjen som gräns. När kommunistiska partiet kom till makten uttalade sej den nya regeringen emot Mac Mahon-linjen som gräns.

* * * * *

Ett par år efter att Indien hade vunnit självständighet publicerade den indiska regeringen kartor över Indien som visade Mac Mahon-linjen som gräns. Kina protesterade. Eftersom Kina och Indien aldrig hade enat sig om var gränsen egentligen gick föreslog Kina förhandlingar där man skulle bestämma gränsen en gång för alla. Indien vägrade och sa att man kunde tänka sig diskussioner om gränsen, men eftersom de nytgivna indiska kartorna var helt korrekta så kunde man absolut inte tänka sig att förhandla om gränsen. Kina gav sig inte. Gång på gång försökte man få förhandlingar till stånd. Men svaret förblev detsamma. Senare kom nya kartor som visade att Indien hade skjutit gränsen ännu längre in på kinesiskt territorium. Samtidigt började man hetsa upp den inhemska befolkningen i Indien och sa att Kina hade ockuperat indiskt territorium. Indien måste vara berett att försvara sig, sa regeringen. Armén började mobiliseras. Trupper skickades till dessa områden, man började ockupera kinesiskt territorium. På vissa platser etablerade den indiska armén vaktposter ett par hundra meter från kinesiska vaktposter. Skottlossning skedde ett par gånger.

För att undvika en militär konfrontation drog Kina sina gränsvakter tillbaka. Man föreslog att Indien också skulle dra tillbaka sina trupper och att de båda länderna skulle förhandla om gränserna. Indien upprepade sin gamla linje. Nej till förhandlingar, men diskussioner kunde tänkas. Kina deklarerade då att Kina var beredd att t.o.m. gå med på Mac Mahon-linjen vid eventuella förhandlingar", om endast detta kunde leda till en fastställd gräns. (Resonemanget bakom detta förslag, som egentligen var en eftergift, var att man ville nå en lösning så att man kunde slippa krig eller slippa att fortsätta med bråket en längre tid framåt.)

Indien måste ha uppfattat Kinas agerande som uttryck för obeslutsamhet. Det militära läget var då att Indien inte skulle ha klarat ett krig mot Kina på dessa bestridda områden. Kina hade väl uppbyggda vägar upp till sina ställningar och vid gränsen. Man kunde skicka material, mat och förstärkningar mycket lätt till fronten. Terrängen på den indiska sidan var mycket svår. Man kunde skicka mat och material till sina manskap endast genom att kasta dessa från flygplan, eftersom man inte kunde nå dit på annat sätt. Vissa indiska officerare påpekade till sina befälhavare i New Delhi att man inte skulle ha en chans i ett eventuellt krig. Dessa svarade bara genom att ge order att soldaterna skulle tränga ännu djupare in i det kinesiska territoriet. Man var helt övertygad om att så

som Kina hittills hade agerat skulle de fortsätta att låta sig trängas mer och mer tillbaka. När i detta läge Chrusjtjov, som då var på besök i USA, sa att Kina hade misskrediterat Lenins tes om fredlig samlevnad gav detta stöd åt Indiens agerande. (Detta sas 1959, före splittringen mellan Kina och Sovjet kom till ljuset för alla). Alltså resonerade Indien: Kina skulle inte trotsa Sovjet och försvara sig. Ett isolerat Kina, enligt indiskt synsätt, skulle inte våga ge sig på Indien som hade stöd från Sovjet och USA. Med andra ord, oavsett Kinas militära överlägsenhet skulle Kina tvingas kapitulera inför den indiska aggressionen.

Kinas agerande gentemot Burma gav ytterligare stöd åt Indiens teori om Kina. Samma typ av gränsproblem hade tidigare existerat mellan Burma och Kina. Mac Mahon-linjen hade gett stort kinesiskt territorium till Burma. Burma hade tidigare vägrat att förhandla med Kina. Men när Kina deklarerade att man kunde även tänka sig att godkänna Mac Mahon-linjen vid eventuella förhandlingar gick Burma med på förhandlingar. Även här ville Kina undvika ett långdraget gräl, som kunde leda till något allvarligt. På de eventuella förhandlingarna gick Kina med på Mac Mahon-linjen med det villkoret att den kinesiska befolkningen i dessa områden fritt kunde välja mellan kinesiskt eller burmesiskt medborgarskap. Liknande eftergifter gick Kina med på i samband med Pakistan. Även där hade England ritat gränser till Kinas nackdel. Pakistan föreslog själv förhandlingar när man såg hur bra Kina behandlat Burma.

Men för de indiska imperialisternas bakvända logik var detta ett svaghetstecken från Kinas sida. Om lilla Burma kunde tvinga sig till sådana eftergifter från Kina, skulle det större Indien kunna tvinga sig till ännu större eftergifter. Indien hade mycket bättre utgångsläge än Burma. Den västerländska pressen hade också hjälpt till att skapa en internationell opinion mot Kina, som målades som krigsromantiskt. Indien målades som fredsälskande och hade övertagit Mahatma Ghandis ickevåldsfilosofi. Med undantag av ett fåtal afroasiatiska länder var Kina isolerat i denna fråga.

Senare försökte Indien ytterligare med ett annat äventyr. Man försökte uppvigla ett uppror i Tibet. Man byggde en spionorganisation till detta ändamål med den indiska staten Kalimpan som bas för operationen. Några tibetanska kontrarevolutionärer ställde sig till förfogande. Chiang Kai-Sheks agenter var mycket aktiva här också. CIA var med. Upproret blev snabbt krossat eftersom det inte hade någon bas bland befolkningen.

Efter detta misslyckande fortsatte man med provokationer på gränsen. Detta tills Kina blev tvunget att reagera med förkrossande nederlag för Indien. Den kinesiska motaktionen var så snabb att de militära förstärkningarna från USA som var nödvändiga för en indisk seger fortfarande var på väg i båt till Indien.

Men även idag är gränsen mellan Kina och Indien icke fastställd genom avtal. Indien kräver fortfarande vissa områden norr om Mac Mahon-linjen.

Det är inte bara Kina som Indien har gränsvister med. Man har samma typ av gränsproblem med Burma. Man har flera gånger gått till krig mot Pakistan för att erövra den senares territorium. På så sätt har Indien erövrat stora delar av Kashmir.

”Bangla Desh” är idag en mer raffinerad fortsättning av samma politik, en ny Tibetfråga. Indiska agenter har en längre tid tillbaka varit aktiva i ett i ett försök att utnyttja motsättningarna mellan V.Pakistan och Ö.Pakistan för att förverkliga ett uppror som ska ge Indien dominans över Östpakistan och därmed jutet i Östpakistan. Man har lyckats betydligt bättre än under Tibetupproret. Med hjälp av en skicklig propaganda har man lyckats betydligt bättre än under Tibetupproret. Med hjälp av en skicklig propaganda har man lyckats dölja sina verkliga intentioner och sitt agerande. I denna propaganda anger välkonstruerade lögnen t.ex. att befolkningen i Östpakistan har vid en om-

röstning röstat för ett separat Östpakistan. Men så stod inte frågan på den valrörelsen, utan det var frågan om federation kontra union. (Detta upprepade AH och MF vid FS-mötet).

När vi applicerar tesen om nationell självständighet så måste vi vara på vår vakt att undvika balkanisering (dvs. imperialismens politik att dela ett land de vill kontrolleras i mindre delar). Den moderna balkaniseringen utnyttjar ofta motsättningar inom en nation för att förverkliga sina intentioner (Kongo t.ex., där en rad imperialister tog tesen om minoriteters rätt till självbestämmande. När de afro-asiatiska länderna motsatte sig en "självständighet" för Katanga så var det inte mot minoriteters rätt till självbestämmanderätt, utan det var emot balkanisering.)

Etniska och nationella motsättningar, främst i tredje världen, existerar inom nästan varje nation. Imperialismen har intresse av att underblåsa dessa. Skall vi stödja "oberoende" på imperialismens villkor (Bangla Desh) och förlöjliga strävan efter nationellt oberoende när det riktas mot imperialismen bara för att den nationella bourgeoisien utgör delar av denna rörelse för oberoende (Iran)?

C. EEC

AH och MF citerar följande från PR 27/71: "Storbritanniens och de tre andra ländernas (= Norge, Danmark, Irland) inträde i EEC kommer att innebära en ytterligare utveckling av den ekonomiska och sedan försvars- och diplomatiska "unionen" av Västeuropas länder. Enhetstrenden stärks mellan Västeuropas länder mot supermakternas kontroll och påverkan. Detta är ytterligare ett hårt slag mot USA-imperialisternas vacklande hegemoni i Västeuropa och har ytterligare isolerat dem.

Ett tionationers EEC kommer att överträffa USA i guldreserver, stål och bilproduktion och bli den största marknaden för varor och investeringar i västvärlden. En sådan framtidsutsikt gör dem mycket oroliga. En USA-tidning noterade att Västeuropa var "mindre och mindre benäget att följa amerikanska önsknings och intressen".

Sedan drar de följande slutsats "... den enda slutsats som kan dras av skrivningen ovan, att m-l:are i exempelvis Norge och Sverige bör stödja EEC-anslutning."

Denna slutsats är uppenbarligen fel. Citatet ovan innehåller ingen sådan antydning. Kan man verkligen dra en sådan slutsats av KKP:s politik genom att peka på ett enskilt citat?

EEC är en monopolistiskt blockbildning, Dess relation till USA är en relation av enhet och kamp. I den av MF och AH citerade artikeln pekar PR på att kampen mot USA från EEC-håll skärps och att enheten försvagas. Resultatet av en sådan utveckling måste vara en försvagning av imperialismen som helhet på grund av de ökade inre motsättningarna. Detta är viktigt att påpeka som PR gör.

Men samtidigt vet vi att PR har betecknat EEC som imperialistiskt och att man försöker, bland annat att bygga detta block för att möjliggöra ökad utsugning. AH och MF menar att ett sådant påpekande (alltså att EEC är ett sätt att öka utsugningen) säger ingenting, eftersom kapitalismen alltid ökar utsugningen. Men vi anser att det gäller att alltid ta den konkreta form som kapitalisterna väljer för att öka utsugningen och inte bara säga att de har valt många olika vägar att göra det. När KKP säger att detta är ett konkret sätt de valt att öka utsugningen så är det en implicit slutsats att man måste bekämpa denna manöver.

Politbyrån.

Politbyrån och Kinas utrikespolitik

I sitt svar till vår Kina-artikel börjar PB med att försöka teoretisera om ”den nya demokratiska revolutionen”. Utan att djupare gå in i den diskussionen vill vi här bara i förbigående visa att det förekommer förenklade generaliseringar:

Bönder-arbetaralliansen måste söka enighet med den nationella bourgeoisien i kampen mot imperialismen.

Det intressanta här är frågan om på vilken grundval enheten söks. Det primära i länder som Iran måste vara att mobilisera arbetare och bönder i kampen för socialismen. I konkreta frågor kan man ge stöd åt den nationella bourgeoisien i den mån den kommer i konflikt med USA-imperialismen. Men en sådan enighet får inte bli enighet genom eftergifter. Jämför de katastrofala misstag som begicks av KKP 1925-27 och av det Indonesiska kommunistpartiet i början av 60-talet. I båda fallen ledde eftergifter till den nationella bourgeoisien till massmord på kommunistiska arbetare och bönder.

PB påvisar vidare den nationella bourgeoisiens vacklande karaktär, att den både har en progressiv och en reaktionär sida. Detta är vi överens om. När vi citerar Peking Review (om Kinas stöd till Irans kejserliga regering i dess kamp för att säkra nationellt oberoende) som bevis för en oriktig politik, menar PB att vi missat motsatsernas enhet och kamp. Detta är vi inte överens om. Det vore riktigare att säga att KKP missat motsatsernas enhet och kamp – kampen lyser med sin frånvaro. Det är just denna ensidighet vi kritiserat! Var finns KKP:s kritik mot den reaktionära inrikespolitiken??

Motiv och resultat

Vi hade fräckheten att fråga om inte resultatet av kinesisk u-hjälp till exempelvis Etiopien i mycket liknade resultatet av svensk u-hjälp. PB påpekar indignerat det ”fundamentala” att motiven och resultaten är olika för socialistiskt och imperialistiskt bistånd. Att *motiven* är olika betvivlar vi inte. Men att *exempelvis* obundna lån till en reaktionär regim skulle medföra kvalitativt olika *resultat* p.g.a. namnet på avsändaren – det betvivlar vi fortfarande.

Ett möjligt resultat av Kinas förbindelser med Selassie, shahen o.a. menar PB är att revolutionärernas arbete i de länderna underlättas! Finns det *något* som tyder på det? Har förtrycket i Etiopien, Sudan, Ceylon, Iran minskat? Och varför skulle reaktionärerna minska det inhemska förtrycket när kineserna är lika vänliga och diplomatiska, oberoende om förtrycket är hårt eller inte?

Utän att närmare känna till den historiska parallellen med Sydafrika undrar vi dels om inte Sovjet kanske utövade hårdare påtryckningar än vad kineserna gör, dels om de svarta medlemmarna av kommunistpartiet som fick gå på ”diplomatiska bjudningar” var så väldigt revolutionära.

Varför skulle det, som PB anser, bli svårare för Nixon att förbjuda m-1-grupper i USA när han själv åker till Peking? Det är troligt att det nu kommer att bli lättare att få inresetillstånd till Kina i USA. Varför ska inte vanliga amerikaner få åka dit när presidenten själv gör det?

Men m-1-grupperna i USA är förhoppningsvis inte researrangörer utan revolutionärer. Menar PB att de amerikanska revolutionärerna ska förhindra repression genom att säga: Varför får inte vi göra revolution här i USA när Nixon själv varit i Peking? För övrigt verkar den amerikanska m-1-rörelsen (numera f.d. m-1) inte vara speciellt tacksam över den kinesiska hjälpen (jämför Progressive Labor's nya linje. ”USA, Sovjet, Kina – samma: fiende, samma kamp”).

Tibet och Bangla Desh

För att påvisa Indiens reaktionära roll skriver PB en lång redogörelse om Kinas förhållande till Indien och revolten i Tibet. Det är intressant, men det är inte direkt nyheter. Det blir direkt fel först när PB försöker sätta likhetstecken mellan Tibetrevolten och upproret i Bangla Desh.

Helt riktigt skriver PB om Tibet: ”Upproret blev snabbt krossat eftersom det inte hade någon bas bland befolkningen.” Det var en reaktionär klick som gjorde uppror när den märkte att den höll på att förlora sina privilegier.

I Östpakistan var det däremot en *massrörelse mot* det nationella förtrycket, mot den koloniala utsugningen. Algeriet är ett parallellfall.

...arbetarklassen kan minst av allt göra sig en fetisch av den nationella frågan, ty kapitalismens utveckling väcker inte obetingat alla nationer till självständigt liv. Men att ta avstånd från nationella massrörelser när de en gång uppstått, att vägra understödja det progressiva i dem – det är i verkligheten detsamma som att hänge sig åt *nationalistiska* fördomar, nämligen att anse den 'egna' nationen som en 'mönsternation'... (Lenins *Valda Verk* I:2, sid 370).

Att Indien fört en aggressiv politik har vi aldrig förnekat. Felet med PB är att dom inte ser längre än så. Istället för motsättningar mellan klasser och nationer ser PB bara raffinerade indiska agenter, som lurar folk till höger och vänster.

Bl. a. ska dessa indiska agenter ha påstått att Östpakistanens folk röstat för nationell avskiljning. Att så inte var fallet har vi haft klart för oss hela tiden. Vad däremot den stora majoriteten i Östpakistan gjorde, var att rösta för en federation, *mot* det nationella förtrycket. En federation innebär nämligen att det koloniala förhållandet (ekonomiskt och kulturellt) mellan Öst- och Västpakistan skulle upphävas. Det var detta privilegieförhållande militärregimen i Väst inte ville mista, utan i stället valde att försöka behålla genom att med våld underkänna valresultatet. Och det var vid detta val som Awamiligan avslöjade sin småborgerliga aningslöshet, genom att invagga Östpakistanens befolkning i förhoppningen att valsegern skulle göra att generalerna i Islamabad frivilligt skulle lämna ifrån sig makten. Därför var folket helt oförberett för Yahya Khans kupp, med kända blodbad som följd.

Men hela detta komplicerade spel kan inte PB se, inte analysera – för dom finns bara indiska agenter.

Det bästa i PB:s svar

Det *första* som är bra är att det *inte* finns något angrepp mot vår allmänna teoretiska genomgång av den nationella frågan. Vågar vi tyda det som ett tyst bifall?

Det *andra* som är bra är att PB *inte* hävdar att upprorsmännen på Ceylon var utländska agenter. Just det har faktiskt Chou En-lai påstått i ett lyckönskningstelegram till Ceylons premiärminister. Men PB har tydligen kvar lite sinne för realiteter och fattar hur dumt det är. Indien, Pakistan, Sovjet, USA, Kina – alla hjälpte Bandaranaike att slå ned upproret med militär hjälp och/eller hejarop. Det finns faktiskt ett land som beskyllts för att ha hjälpt rebellerna – Nordkorea! Kan det manne vara så att Chou En-lai hade nordkoreanska agenter i tankarna när han skrev sitt telegram?

Det *tredje* som är bra är att PB *inte* kallar revoltförsöket i Sudan för ett socialimperialistiskt kupp-försök. Det finns faktiskt sådana, som hävdar att Sudanska kommunistpartiets revisionistiska program gör att man måste gå emot dess försök att ta makten och i stället stödja den nationella bourgeoisien. Kan ni tänka er hur sådana människor skulle ha uppträtt i Frankrike, maj -68, om franska kommunistpartiet (FKP) hade upphört med sin reformistiska passivitet och i stället ställt frågan om makten på dagordningen?

Ja, i konsekvensens namn skulle de varit tvungna att gå samman med de Gaulle för den nationella självständigheten, mot försöken att göra Frankrike till en socialimperialistisk koloni.

Sådana människor kan inte kritisera FKP:s faktiska uppträdande, utan måste vara tacksamma över passiviteten från de socialimperialistiska agenternas sida.

Ja, det bästa i PB:s svar är faktiskt det som *inte* står där.

PB och den marxist-leninistiska metoden

PB:s argumentationsteknik är ett utmärkt exempel på den nya epokgörande metod, som vunnit insteg i vissa vänsterkretsar. I korthet går den ut på följande tre vetenskapliga metodregler:

- 1) Kina har rätt.
- 2) Fakta som stödjer Kina är riktiga.
- 3) Fakta som går emot Kina är felaktiga.

På, det sättet förenklas analysarbetet betydligt, speciellt den besvärliga källkritiken. Vi slipper lägga ned arbete på egna analyser. Födan är färdigtuggad i Peking. Det är bara att svälja.

En intressant variant i försvaret av Kina är följande:

- 1) Kina befarar indisk aggression.
- 2) Kina utformar en politik för att förhindra detta.
- 3) Indien angriper och är framgångsrik i sin aggression.
- 4) Alltså förde Kina en riktig politik.

Det är alltså fråga om ett nytt sätt att bedöma socialistiska länders handlande. Man bedömer riktigheten enbart utifrån den definitionsmässigt riktiga avsikten, motivet.

Det är alltid svårt att vänja sig vid något nytt. Vi är fortfarande ortodoxa i det här avseendet. Vi vill gärna se även på resultatet. Att en politik misslyckas är inte bevis på att den är riktig – det tyder snarare på att den är felaktig.

Slutord

Ibland är det nästan rörande att se hur PB med alla möjliga och omöjliga argument försöker försvara Kina. Det påminner om gamla VPK:are, som trott på Sovjet i hela sitt liv och som försvarar allt Sovjetledarna gör. För att försvara Kina är till exempel Thomas Lindh (vars artikel vi här inte har tid att ta upp) beredd att gå ut i revisionismens träskmarker för att utropa ”principen” om den proletära statsapparatusens neutralitet till världsproletariatets kamp.

Vart är vi på väg, kamrater? Tänk efter!

Om det fortsätter så här är ”Vindflöjeln” ett lämpligt nytt tidningsnamn – för att visa hur MLK:s organ ställer sig till de politiska vindarna från Peking.

Umeå d. 22.6 -72.

MF/AH

Till försvar för leninismen

”Jag har uppehållit mig längre vid frågan om utrikespolitiken än jag avsåg, men det förefaller mig att vi här mycket tydligt ser att vi, när det gäller denna fråga, uppriktigt talat, konfronteras med två huvudlinjer – den proletära linjen som säger att den socialistiska revolutionen går före och står över allt annat och att vi måste ta med i beräkningen huruvida den snart bryter ut i väst – och den andra linjen, den borgerliga linjen som menar att ställningen som stormakt och det nationella oberoendet står över allt annat.”

Lenin

Anmärkning

Då utstencileringen redan påbörjats råkade följande intressanta deklARATION, gjord av den kinesiske ministern för utrikeshandel, Lai Lsiang-kuo, falla oss i händerna. Uttalandet gjordes under ministerns besök i Peru i augusti:

Under kulturrevolutionen låtsades Lin Piao ge sitt stöd åt ordförande Mao och hans revolutionära, linje. I verkligheten förde han ett dubbelspel genom att nonchalera utrikespolitiken och han ansträngde sig för att lura folket. Som uppkomling och konspiratör har han agerat med syftet att göra en statskupp.

Så nu vet vi det.

... den socialdemokratiska rörelsen (är) till sin natur internationell. Det innebär inte endast att vi måste bekämpa den nationella chauvinismen. Det betyder också att en rörelse, som börjar i ett ungt land, kan ha framgång endast under den förutsättningen att den tillgodogör sig erfarenheterna från andra länder. Men för att göra detta är det inte nog med att bara känna till dessa erfarenheter eller rätt och slätt skriva av de senaste resolutionerna. För detta krävs förmåga att kritiskt granska dessa erfarenheter och självständigt kontrollera dem. (V.I. Lenin: Vad bör göras?, Valda Verk band I:1 s. 174-5)

Denna fruktan för kritik, som kritikfrihetens anhängare uppvisar, kan inte tillskrivas bara slughet. (fastän slughet förvisso då och då är på sin plats: det vore oklokt att blotta den nya riktningens ännu svaga groddar för motståndarens anfall). Nej, de flesta ekonomisterna ogillar helt uppriktigt (och måste på grund av ekonomismens hela natur göra det) allsköns teoretiska stridigheter, fraktionella meningsskiljaktigheter, stora politiska frågor, planer på att organisera revolutionärerna o.s.v. 'Låt folket utomlands ta hand om allt det där' sade en gång en av de tämligen konsekventa ekonomisterna till mig, och han uttryckte därmed en mycket spridd (och återigen rent tradeunionistisk) synpunkt: vår sak är arbetarrörelsen, arbetarorganisationerna här i våra trakter, och allt det övriga är doktrinärernas påfund, 'överskattning av ideologins betydelse', som författarna till brevet i nr. 12 av Iskra uttryckt sig i samklang med nr. 10 av Rabotjeje Delo. (Lenin: Vad bör göras?, VV I:1 s. 168)

Om Kinas s k fredspolitik

En av de viktigaste skiljefrågorna i analysen av motsättningarna i världen av idag är vårt förhållande till Kinas utrikespolitik. Frågan har varit aktuell i samband med bland andra trotskisternas försök att misstänkliggöra Kinas utrikespolitik vad gäller Östpakistanfrågan. (KT s. 3)

Undertecknad tillhör de "bland andra" om vilket citatet ovan handlar. Huruvida mina syften kan sammanfattas som en strävan att misstänkliggöra i största allmänhet, eller om min ståndpunkt kan tänkas ha andra grunder överlämnar jag åt läsaren att avgöra.

Jag delar helt och fullt åsikten att inställningen till den nuvarande kinesiska utrikespolitiken kan sägas utgöra en vattendelare. Frågan är av utomordentlig vikt för hela den världsrevolutionära rörelsens framtid och utveckling, och en likgiltig eller nonchalant attityd kan endast bottna i en total perspektivlöshet och, faktiskt, en likgiltighet inför vår revolution.

Vilka är då de frågor kring vilka vi är oense? Tyvärr tror jag att oenigheten är mycket omfattande och djup. Den rör bedömningen av motsättningarna i världen idag, den kommunistiska taktiken och inte minst faktiska händelseförlopp. Detta har resulterat i två, varandra uteslutande, uppfattningar om världsrevolutionens strategi. Motsättningarna har med andra ord kommit att röra leninismens kärnfrågor. Då artikeln "Kinas fredspolitik" nu publicerats i vårt utåtriktade teoretiska organ och, förmodar jag, diskuterats förbundets GO:n, måste ju förhållandet vara att medlemmarna slutit upp bakom den. Detta är deprimerande. Här ser vi resultatet av den i det närmaste totala frånvaron av kommunistisk skolning i förbundet de senaste två åren.

Dock tror jag, att också det faktum, att det just är "vårt" Kina som nu ställts under debatt påverkat och hämmat klarsynen. Hur är det möjligt att den kinesiska politiken inte skulle vara en politik för revolution? Har då inte det kinesiska folket genomfört den stora proletära kulturrevolutionen och tagit avgörande steg mot socialismens förverkligande? Etc. etc.

Ja, det kinesiska kommunistiska partiets brott med och kamp mot den moderna revisionismen utgör, tillsammans med kulturrevolutionens teori och praktik, milstolpar på vägen mot arbetarklassens frigörelse och socialismens totala seger. Detta kan inte ifrågasättas. Men vad får artikelförfattaren att som givet anta att allt står rätt till i Kina, då den man, vars namn i så hög grad förknippats med 60-talets kinesiska politik, stötts ut ur partiet, berövats alla politiska funktioner och omkommit under flyktförsök.

Ja, jag vill "misstänkliggöra" den nuvarande kinesiska statsledningen och de män som idag formar den kinesiska utrikespolitiken. Jag hävdar att denna politik inte är proletarietets.

Att förneka det principiellt möjliga i att det förhåller sig på det sättet, innebär att förneka historien och den stora proletära kulturrevolutionens erfarenheter.

Vi kan vara förvissade om att kampen inom KKP:s ledning inte rört FBA:s inflytande inom förvaltningen eller "maktkamp" i största allmänhet. Det har sagts att Lin Piao representerade en vänsteravvikande linje, att han nonchalerade ekonomin och överbetonade politiken. Vi har hört det förut, eller hur? Det har sagts att han predikade kinesisk självtillräcklighet och nationell inskränkthet. Detta är absurt, men samtidigt avslöjande. Den självtillräckligheten är inte nationell utan proletär, som avvisar det internationella kapitalet och spottar det i trynet. Jag skall i detta debattinlägg ta upp några av de centrala frågor förbundet nu måste nå enhet kring.

Den proletära staten och den världsrevolutionära rörelsen eller, som det ibland heter, den socialistiska statens utrikespolitik är en sådan fråga. Jag skall också, ganska komprimerat beröra frågan om motsättningarna världen i dag och vägen till revolution. Av de händelser vilka kan sägas varit de mest betydelsefulla uttrycken för den nya politiken har jag valt att behandla två fall och då relativt utförligt: Pakistan och Ceylon. I behandlingen av Kinas politik i fallet Pakistan, tar jag också upp den nationella frågan principiellt, dvs. leninismens ståndpunkt i frågan om självbestämmanderätt och avskiljande.

Mitt inlägg kan tyckas vara i drygaste laget. Min avsikt har varit att konkretisera frågeställningarna och jag tror att dokumenten, citaten, och de konkreta analyserna kan bidra till att rensa den fortsatta debatten från onödigt svammel.

Avsnittet betitlat "Kautskianskt forum" är ett förslag till artikel i *Kommunistisk Tidskrift*, men innehåller också aspekter som jag inte ingående berör annanstans, varför det givetvis också skall ses som ett debattinlägg.

Jag vill också påpeka att jag har många ytterligare anmärkningar mot TL:s uppsats, men sett mig tvungen att begränsa genomgången till de mest brännande frågorna.

Om någon förundras över mitt hårda språk, vill jag göra en sak klar: I förhållande till vad jag ofta innerst inne tänkt är språket återhållsamt.

Avslutningsvis vill jag *understryka*, att jag, med detta inlägg, *inte* avsett att förklara eller analysera förändringarna i Kina de två senaste åren. Detta *måste* givetvis göras, men det *kan endast* göras utifrån en sant leninistisk grund och jag hoppas att detta inlägg skall bidra till att skapa denna nödvändiga förutsättning för fortsatt analys.

Med hopp om en ärlig och renande debatt.

Umeå den 4.9 -72

Tomas W.

Marxism och internationalism

1. Marxism eller metafysik

Vad nu mig beträffar, så tillkommer mig inte förtjänsten att ha upptäckt vare sig klassernas förekomst i det moderna samhället eller deras kamp sinsemellan. Borgerliga historieskrivare har långt före mig framställt den historiska utvecklingen av denna kamp mellan klasserna, och borgerliga ekonomer har klargjort klassernas ekonomiska anatomi. Det nya jag gjorde bestod i att påvisa: 1. att klassernas existens endast är förknippad med bestämda, historiska utvecklingsfaser av produktionen, 2. att klasskampen oundvikligen leder till proletarietets diktatur, 3. att denna diktatur själv endast bildar övergången till upphävandet av alla klasser och till ett klasslöst samhälle... (Karl Marx)

På proletarietets historiska lott har fallit, inte bara uppgiften att upphäva de samhällsförhållanden som innebär förtryck och exploatering av den egna klassen, utan också upphävandet av varje människans förtryck och exploatering av människan.

Vetenskapen om samhällsformationernas motsättningar och rörelse ger oss kunskap om de olika samhällsformationernas och övergångarnas allmängiltiga och säregna drag. Den har också formulerat lagarna för det borgerliga, på privategendom, varuproduktion och utsugning baserade, samhällets övergång i det kommunistiska, klasslösa samhället. Marxismens slutsats är att vägen till kommunismen går över arbetarklassens erövring av statsmakten, tillintetgörandet av den borgerliga statens maskineri och upprättandet av den proletära diktaturen i hela världen. Varje handling och åtgärd måste därför värderas utifrån dess förhållande till proletarietets världsrevolution. Varje strategi för proletarietets handlande måste således bestämmas av dels de faktiskt föreliggande samhällsförhållandena, dels målsättningen att göra revolution och upprätta proletarietets diktatur.

Försummas den första aspekten, innebär detta att man gjort sig skyldig till ett subjektivistiskt misstag, eller att man kanske helt enkelt inte haft möjlighet att allsidigt och grundligt skaffa sig kunskap om de föreliggande samhällsförhållandena. Marxist-leninister gör ofta misstag av detta slag och regeln är att den sanna kunskapen just mejslas ut på grundval av serier av sådana misstag. Dessa misstag, hur allvarliga och katastrofala de än kan förefalla, innebär därför inte avsteg från marxismen.

Försummas däremot den senare aspekten, mister politiken sin marxistiska förankring och har därmed övergått till att vara en revisionistisk, d. v.s. en icke-proletär och borgerlig politik.

Naturligtvis måste dessa kriterier också användas vid värderingen av de principer den proletära staten tillämpar i sin politik i förhållande till andra stater. Man skulle faktiskt kunna säga att TL vänder metoden upp och ned. Han utgår från de principer som KKP förklarar vara utrikespolitikens grundval och han underkastar inte dessa principer en marxistisk granskning. Detta resulterar i att bandet mellan dessa principer och den revolutionära målsättningen klipps av, och principerna förvandlas till politikens tvångströja. Jag skall belysa detta närmare sedan.

TL:s målsättning är att bevisa att den kinesiska utrikespolitiken under de senaste åren varit korrekt. Kina har inlett en ”utrikespolitisk offensiv” som krönts med ”stora framgångar på det diplomatiska planet”. Att ämnet överhuvudtaget skulle vara kontroversiellt, antyds inte.

TL:s förmåga att undvika de konkreta frågeställningarna torde ha gjort många kunskapstörstande läsare besvikna. Eftersom frågorna inte tycks existera för TL, ser han heller ingen anledning att försöka besvara dem. TL menar att om en ärlig människa hyst några tvivel, bottnar det endast i att hon inte riktigt insett utrikespolitikens och diplomatins finesser.

TL:s redogörelse för ”de regler som ska styra” de mellanstatliga relationerna är i första hand ett försök att skjuta den kinesiska politikens praktik i bakgrunden.

Resultatet blir katastrofalt. TL gör sig skyldig till det ena revisionistiska klavertrampet efter det andra. Artikeln utgör faktiskt ett skolexempel i revisionism.

2. Proletär utrikespolitik – antiimperialistisk kamp eller fredlig samlevnad?

TL slår fast, att ”*principerna för en socialistisk stats utrikespolitik*”, kan uttryckas i enlighet med de punkter som Lin Piao presenterade i sin rapport till KKP:s 9:e kongress. Dessa är (i punktform):

- 4) I förhållande till de socialistiska staterna: utveckla förbindelserna av vänskap, ömsesidig hjälp och samarbete i enlighet med den proletära internationalismens princip.
- 5) I förhållande till alla förtryckta folk och nationer i deras revolutionära kamp: Stöd och bistånd.
- 6) Länder med andra samhällssystem: strävan efter fredlig samlevnad på grundval av följande fem (5) principer:
 - a) ömsesidig respekt för varandras territoriella integritet och suveränitet.
 - b) ömsesidig icke-aggression
 - c) icke-inblandning i varandras inre angelägenheter
 - d) jämlikhet och ömsesidig fördel samt fredlig samlevnad
 - e) kamp mot imperialismens aggressions- och krigspolitik

TL tillägger: ”Det är mycket viktigt att komma ihåg att den fredliga samlevnaden är en del av utrikespolitiken och underordnad den ledande principen: den proletära internationalismen” (KT s. 11). Men, TL menar att detta ”*underordnande*” innebär att exempelvis den fredliga samlevnaden och icke-inblandningsprincipen *uttrycker* den proletära internationalismens implikationer för relationer mellan proletära och borgerliga stater. Detta är *felaktigt*. TL slår fast: ”Med *stater* med annat *samhällssystem* tillämpar Kina principen om fredlig samlevnad”.

TL upptäcker inte ens att detta principsystem långt ifrån är helgjutet och oproblemiskt – att det *sig* innehåller motsättningar. Den tydligaste motsättningen går mellan å ena sidan den ”fredliga samlevnadens” fyra första underpunkter, å andra sidan de övriga punkterna.

Hur stödjer man de förtryckta klassernas kamp utan att göra sig ”skyldig” till inblandning?? Vad är en stats ”inre angelägenheter” för något? Proletariatets kamp är *internationell* och känner inga nationsgränser.

”Principerna om den fredliga samlevnaden” *kan* utgöra en utgångspunkt för *diplomatiska fördrag*, men de duger inte som grundval för den proletära statens *utrikespolitik*. Den proletära statens utrikespolitik måste inordnas i strategin för världsrevolutionen och de problem som de kinesiska principerna lämnar obesvarade måste besvaras. Fredlig samlevnad kan *i strategisk mening* överhuvudtaget inte existera mellan proletära och borgerliga stater. Att hävda den fredliga samlevnaden som *strategi* är att överge marxismen-leninismen och världsrevolutionen för internationellt klassamarbete, m.a.o. *förräderi* mot världsproletariatet och revolutionen. (Återkommer till dessa frågeställningar bl.a. i avsnittet om diplomatin).

3. Den antiimperialistiska kampens klassbakgrund

Den stora ryska oktoberrevolutionen (1917) öppnade en ny era i mänsklighetens historia – den världsomfattande övergången från kapitalism till socialism. Den nationella befrielseörelsen i de koloniala och halvkoloniala länderna blev hädanefter en integrerad del av den proletära världsrevolutionen. Under dessa förhållanden blev naturligtvis den vietnamesiska arbetarklassen den enda klass, som besatt de nödvändiga betingelserna för att nå den politiska ledarställningen i landet, eftersom den utsatts för ett trefaldigt förtryck av imperialismen, feodalismen och den inhemska bourgeoisin. Den utgjorde den mest avancerade produktivkraften, eftersom den var sysselsatt i fiendens ekonomiska centra.

Kamrat Nguyen Ai Quoc, som senare blev president Ho Chi Minh, var den förste vietnames, som insåg dessa möjligheter och den ställning, som den vietnamesiska arbetarklassen hade. På 20-talet drog han, efter att ha studerat olika revolutionära vägar som följts av länder i öst och väst, slutsatsen: ”Den enda väg, som leder till nationell räddning och befrielse, är den proletära revolutionens väg. (*Vietnams Arbetarpartis historia*, s. 8)

De förtryckta nationernas kamp mot imperialismen är samtidigt en kamp mot en inhemsk kapitalist- och godsägarklass. Därför innebär stöd åt den antiimperialistiska kampen i världen i dag ett stöd åt den proletära världsrevolutionen.

Det innebär *kamp* mot Shahan av Persien, som sålt sitt land och utsätter Irans undertryckta klasser för en permanent terror och tortyr. Det innebär *kamp mot* Ali Bhutto; som stödjande sig på den amerikanska imperialismen, slaktar Pakistans arbetare och arrendatorer. Det innebär *kamp mot* Ers Excellens Sirimavo Bandaranaike, som med benäget bistånd från den samlade internationella gangsterliga dränker de ceyloniska militanternas kamp i blod.

Att beteckna Shahens trängtan efter några extra oljeprocent, (samtidigt som han gratulerar Libyen för att man inte följer Algeriernas exempel och nationaliserar), som antiimperialism och kamp för säkrande av det nationella oberoendet är en spottloska i ansiktet på Irans massor och militanter. Det är också ett hån mot Indokinas folk som ger sitt blod i kampen mot imperialismen.

Kampen mot imperialismen är i dag de proletära staternas och det internationella proletariats och undertryckta massornas kamp.

Motsättningarna mellan de härskande klasserna i Amerika, Europa, Asien och Afrika är motsättningar inom fiendeläget. Dessa motsättningar försvårar för imperialisterna att sätta upp en enad front mot de proletära staterna och att de existerar är bra. *Men*, dessa hundslagsmål är ingen historisk nyhet och har aldrig tidigare av marxist-leninister betraktats som antiimperialistiska manifestationer.

I ”Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje” kan vi läsa följande:

De olika typerna av motsättningar i den nutida världen är koncentrerade till Asiens, Afrikas och Latinamerikas väldiga områden. Dessa områden är det imperialistiska våldets mest sårbara och stormcentra för världsrevolutionen, som slår direkt mot imperialismen. Den national-demokratiska revolutionära rörelsen i dessa områden och den internationella socialistiska revolutionära rörelsen är de två stora historiska strömningarna i vår tid.

Den nationaldemokratiska revolutionen i dessa områden är en viktig beståndsdel av den samtida proletära världsrevolutionen. De antiimperialistiska revolutionära striderna som folken i Asien, Afrika och Latinamerika för slår emot och undergräver grundvalarna för imperialismens och den gamla och nya kolonialismens välde och är nu en mäktig kraft i försvaret av världens fred.

I viss mening är därför hela den internationella proletära revolutionens sak avhängig av utgången av den revolutionära kamp som föres av folken i dessa områden, vilka utgör den överväldigande majoriteten av världens befolkning.

TL citerar detta avsnitt (KT sida 14). Än mer: han slår fast proletariats och böndernas ledande roll i den nationella revolutionära rörelsen. Detta är riktigt. Den nationella kampen är nämligen samtidigt, och framför allt klasskamp. Proletariatet slåss inte för flaggan och nationalhymnen, utan under egen fana för arbetarmakt och jordreform. De slåss mot den egna kapitalist- och godsägarklassen som (ibland knorrande, men oftast muntert visslande) putsar imperialistens stövlar, servilt blickande upp på sin herre, oroliga att inte behaga.

Borgarklassen i imperialismens lydstat ser imperialisten som garant för sin härskarställning. I och med koloniernas formella frigörelse har den borgerligt-nationalistiska rörelsen spelat ut sin historiskt progressiva roll. Endast de arbetande massorna för kampen vidare. Denna rörelse står under proletariatets ledning och dess slutliga mål är den proletära diktaturen.

Redan Kominterns 2:a världskongress (1920) slog fast:

Det finns i de förtryckta länderna två rörelser vilka för var dag skiljer sig allt mer och mer från varandra: den första är den nationalistiska borgerligt demokratiska rörelsen som har ett program för politiskt oberoende (dvs självbestämmande, min anm. och kursiv TW) under borgerlig regim; den andra är böndernas och de fattiga, utbildade arbetarnas rörelse för befrielse från allt slags förtryck. Den förra försöker styra den senare och har ofta, i viss utsträckning, lyckats med det. Kommunistiska Internationalen och dess anslutna partier måste bekämpa denna tendens och försöka utveckla den oberoende klasskänslan hos koloniernas arbetande massor.

En av de största uppgifterna i detta syfte är att bilda kommunistiska partier vilka organiserar arbetarna och bönderna och leder dem mot revolutionen och upprättandet av den sovjetiska republiken. (Citerat efter Röda Häften 6/7 s. 112-3)

PB skriver i sitt svar på MF/ÅH:s artikel om Kinas utrikespolitik:

Imperialismen förtrycker alltså inte bara arbetare och bönder utan hela nationer. Nationer vill därför ha oberoende. I vår tid måste parollen om nationell självständighet (?) även innebära att vi måste kämpa för ett mer fullbordat nationellt oberoende än det som redan vunnits av de olika nationella enheterna.

Nationell självständighet är idag en mer brännande fråga än någonsin tidigare främst i tredje världen. (Svaret i IB 1-72, s. 1)

Detta är fullständigt fel. Den nationella frågan är inte alls brännande i relationen mellan imperialismen och den "tredje världen". Efter andra världskriget har den tredje världens kolonier med undantag för Portugals erhållit nationellt självbestämmande. Därmed har den nationella borgarklassens politiska ambitioner till stor del tillfredsställts. Att den befinner sig i ekonomiskt och politiskt underläge i förhållande till imperialismen är en annan sak. Borgarklassen underkastar sig imperialismen, emedan detta förhållande är det enda alternativet till massornas maktövertagande. Borgarklassen är livrädd för revolutionen och att likt PB mena att denna klass i huvudmotsättningen skulle ställa sig på proletariatets sida innebär att förneka verkligheten och marxismen-leninismen. Om delar av borgarklassen sluter upp tillsammans med proletariatet, innebär detta att dessa övergivit sin klasständpunkt. F.ö. bestraffas ofta redan den minsta vacklan (ex. Sukarno, Sihanouk).

Denna den nationella bourgeoisins roll beskrivs på ett bra sätt i "Andra Havannadeklarationen" (1962):

Under de historiskt betingade förhållanden som för närvarande råder i Latinamerika kan den nationella borgarklassen inte tänkas gå i täten för en kamp mot feudalsystemet och imperialismen. Erfarenheten visar att våra länders borgarklass, förlamad av skräck för en social omvälvning och skrämmd av ropen från de exploaterade massorna, aldrig varit i stånd att uppressa sig mot Förenta staternas imperialism, inte ens då de respektive intressena gått stick i stäv. Ställda inför frågan om imperialism eller revolution är det endast de mest progressiva representanterna för borgerskapet som står på folkets sida. (Cit. ur *Kontinent i uppror*, s. 40)

Den "brännande" frågan i världen i dag är inte nationell, utan *social*. Förtrycket är *inte* i första hand (utan faktiskt till ganska begränsad del) *nationellt*, utan ekonomiskt-socialt. Det faktum att fienden är, och vilar på, den utländska imperialismen ger befrielsekampen en nationell *form*.

I och med kolonialimperiernas upplösning och framväxten av en inhemsk härskarklass, kapabel att handha den statliga apparaten och massornas undertryckande, har de imperialistiska makternas dominans ej längre karaktären av *nationellt förtryck*. Det nationella förtrycket är givetvis även det ett uttryck för *en* sida av ett ekonomiskt-socialt förtryck, men har i relationen mellan imperialismen och den tredje världen nu övertagits av andra mekanismer och institutioner (neokolonialism). Detta har även trängt ganska långt in i överbyggnadens icke-institutionella sfärer. Imperialismens rasism är t.ex., även om den givetvis fortfarande existerar, socialt en anakronism.

Att benämna motsättningen mellan imperialismen och den tredje världen nationell är felaktigt och vilseledande. Med detta ord, dvs nationell, tycks man tro sig ha lokaliserat en huvudmotsättning. Jag uppmanar kamraterna att överge metafysiken och i stället ställa frågorna konkret och klassmässigt.

Den tredje världens borgarklass är ofta ekonomiskt och numerärt mycket svag. Detta förhållande speglar visserligen dess underordnade ställning i förhållande till det imperialistiska kapitalet, men gör den också synnerligen obenägen till äventyrligheter. Den har ingen förutsättning att tygla massorna utan imperialismens bistånd och detta gör den också politiskt reaktionär; dess klassmakt tar sig oftast formen av diktatur av fascistisk eller halvfascistisk karaktär.

Vid sidan av borgarklassen finner vi också ett relativt självständigt militär-byråkratiskt skikt som erhållit sin utbildning och uppfostran av "kolonins moderland", och som mer eller mindre fungerar som imperialismens hyrda gendarmer.

Gentemot de härskande klasserna i de neokoloniala länderna intar intelligentsian en vacklande ställning. Den oppositionella delen av intelligentsian tvingas av den hårda repressionen att närma sig massorna. Den mest anspråkslösa reform kräver relativt avancerade massaktioner och detta undergräver liberalismens dragningskraft på intellektuella demokrater, vilka i klasskampen och socialismen finner den enda möjligheten till förändring. Den intellektuelle står inför alternativet att acceptera diktaturen och tjäna den eller att söka sig till massorna. Enbart proletariatet kan förse intelligentsian med ett politiskt alternativ.

Korruptionen, det av den omfattande militära och byråkratiska apparaten betingade skattetrycket, inflationspolitiken och den ekonomiska osäkerheten har också en tendens att radikaliserar småbourgeoisin, som också den tvingas ut på gatorna eftersom gatans parlament är den enda tillgängliga kanal för opposition som existerar.

Bönderna slutligen, väntar bara på att organiseras och deras hat till godsägaren, skatteindrivaren, ockraren och polisen gör den till en revolutionär kraft, som när den frigörs, likt en orkan jämnar alla utsugarsystemets institutioner med marken.

På denna krutdurk sitter dessa Bandaranaike och Ali Bhuttos, som PB och TL tydligen inbillar sig ska vara i stånd att bekämpa den makt som garanterar deras existens.

Kampen mot imperialismen är de undertryckta massornas klasskamp. Massorna ser tydligt imperialismens och framför allt USA-imperialismens roll i förtryckets upprätthållande. Detta ger vissa möjligheter för kvacksalvare typ Allende att *temporärt* nå politiskt masstöd. Men antingen måste dessa Allendetyper följa med de revolutionära massorna i kampens fortsättning eller så kommer massorna att marschera över dem, skjutande dem åt sidan efter att ha vägt dem och funnit dem för lätta. Varje regim måste välja sida: massornas eller imperialismens.

PB:s påpekande att den nationella frågan också skulle vara brännande i västvärlden är mer än förvånande. Med undantag för Irland, de spanska baskerna och Belgien, samt vissa mer eller mindre

spridda nationella minoriteter existerar den överhuvudtaget inte. Menar PB att frågan skulle vara aktuell i samband med EEC? (I EEC-utskicket förekommer parollen om nationell självbestämmanderätt med en mycket kryptisk motivering). Absurt nog tycks PB vara blind för den nationella frågan där den verkligen existerar – som på den indiska subkontinenten och Bengalen.

Låt oss en gång för alla slå fast att den nationella frågan *är* en *nationell* fråga och att ekonomiska och andra beroendeförhållanden inte är liktydigt med nationellt förtryck. Med nationell självbestämmanderätt avses inte oberoende ur *alla* synpunkter.

Rosa Luxemburgs misstag i den nationella frågan (och som bara är spegelbilden till PB:s och TL:s misstag) hade sin grund i att hon inte såg att den *nationella* frågan verkligen var ett *problem* som krävde *sin* lösning och att hon med motiveringen att oberoende var omöjligt under imperialismens epok förkastade parollen om nationell självbestämmanderätt. (Som polsk *internationalist* hatade hon den polska nationalismen och som judinna den polska chauvinismens antisemitism. Detta fördunklade *hennes* klarsyn) .

Lenins polemik i den nationella frågan riktade sig därför inte bara mot alla socialchauvinistiska tendenser, utan också mot ”vänsteristiska” ståndpunkter:

Nationernas självbestämmanderätt innebär uteslutande rätt till oberoende i politisk mening, till fritt politiskt avskiljande från den förtryckande nationen. (Lenin: *SSIU* band 9, s. 205)

Rosa Luxemburg har bytt ut frågan om nationernas politiska självbestämmande i det borgerliga samhället och deras statliga självständighet med frågan om deras ekonomiska självständighet och oavhängighet. Detta är lika klokt som om en person, vilken sysselsätter sig med programkravet på parlamentets, d.v.s. folkrepresentationens, överhöghet i den borgerliga staten, skulle börja utlägga sin fullkomligt riktiga övertygelse om storkapitalets överhöghet under vilken som helst ordning i ett borgerligt land. (Lenin: *VV I:2*, s. 331)

Ur de nationella förhållandenas synpunkt erbjuder den nationella staten utan tvivel de bästa förutsättningarna för kapitalismens utveckling. Detta betyder naturligtvis inte, att en sådan stat på de borgerliga förhållandenas grundval skulle kunna utesluta nationernas exploatering och förtryckande. Det betyder endast, att marxisterna inte kan lämna ur sikte de mäktiga *ekonomiska* faktorer, som framkallar en strävan att skapa nationella stater. Det betyder att ”nationernas självbestämmande” i marxisternas program *inte kan* ha någon annan betydelse ur historisk-ekonomisk synpunkt än politiskt självbestämmande, statlig självständighet, upprättande av nationella stater. (Lenin: *VV I:2*, s. 332)

PB:s och TL:s användande av uttrycken nationell självständighet, oberoende, självbestämmande och självbestämmanderätt huller om buller är mycket irriterande. Deras tankegångar är ofta svåra att följa och den terminologiska förvirringen gör det inte lättare. I den marxist-leninistiska terminologin har man just valt begreppen ”självbestämmande” och ”självbestämmanderätt” för att visa att det endast är fråga om ett *politiskt* oberoende (”egen statlig existens”) och inte något ”oberoende” i största allmänhet. Reell självständighet och oberoende är en omöjlighet för kapitalistiska länder under imperialismen. Däremot kan naturligtvis *beroendet* vara större eller mindre.

TL hävdar att den tredje världens härskande klasser inte är imperialismens förbundna, utan står ”i skarp motsättning till imperialismen” (KT s. 15). Vad som krävs är bara tillräckligt många kinesiska räntefria och långfristiga lån. Trots att han på sidan 14 skriver att ”kampen för nationellt oberoende under imperialismens epok är en mycket viktig kamp och en del av den internationella kampen för socialismen”, kan vi på nästa sida läsa att ”det är inte i alla länder som kampen för oberoende leds av proletariatet och bönderna. Många länder med feodalherrar eller den nationella bourgeoisie i spetsen står i skarp motsättning till USA-imperialismen eller andra stater.”

Detta är nonsens. Har TL ingenting lärt av den indonesiska läxan? Om inte kampen för oberoende leds av proletariatet i förbund med bönderna, betyder detta endast att någon *verklig* kamp över-

huvudtaget inte förekommer. Och TL lyckas få det till (har han månne fattat det själv?) att feodalherrarnas och nationella borgarklassens ”kamp” är ett led i kampen för socialismen. Mycket ska man tydligen få läsa innan ögonen trillar ur.

Varför reviderar TL då sin ståndpunkt på detta sätt?

Naturligtvis för att få den att gå ihop med den nya utrikespolitiska kurs som de kinesiska ledarna har slagit in på och som kortfattat kan sägas gå ut på att klasskampen får träda tillbaka för statsallianser. De ”antimperialistiska revolutionära striderna” har ersatts av ”vänskapliga” förbund med dessa striders måltavlor.

Det finns ingen vettig revolutionär, som motsätter sig att Kina upprättar diplomatiska förbindelser med reaktionära stater eller att Kina gör vad som står i dess makt för att splittra det fientliga blocket. TL:s försök att påstå att denna sida av saken skulle ha ifrågasatts är inget annat än hyckleri.

Vad jag och andra reagerat mot, är kinesernas *offrande* av *klasskampen* i syfte att skaffa sig så goda relationer som möjligt till en rad *stater* i framför allt Asien. Denna politik uttrycker ambitionerna hos en byråkrati som uppgivit den revolutionära målsättningen. Syftet är endast att säkra det egna skiktets existens och därmed den egna staten.

TL menar att den kinesiska parti- och statsledningen inte alls uppgivit den världsrevolutionära målsättningen utan att vad som hänt är att man *utvecklat* kampen mot imperialismen genom att *utöver* stöd åt den revolutionära rörelsen *också* utnyttja motsättningar mellan en rad regimer som Iran, Pakistan etc, å ena sidan, och i första hand USA och Sovjet å den andra.

Men här stöter Lind på svårigheten, att dels förena ”icke-inblandningens” princip med revolutionär politik, och dels att förklara det faktum att den kinesiska politiken helt enkelt inte har varit revolutionär. TL ”löser” detta problem genom att införa den politiska funktionsdelningen mellan den proletära staten och det kommunistiska partiet. Den proletära staten kan på grund av ”principen om fredlig samlevnad” inte understödja världsrevolutionen lika konsekvent som det kommunistiska partiet som ”på ett annat sätt än den kinesiska regeringen kan delge andra partier sina revolutionära erfarenheter” (KT s. 12).

Det TL försöker få oss skeptiker att tro, är att den enkla anledningen till vår undran är att vi bara inte riktigt förstått utrikespolitikens och de mellanstatliga relationernas förutsättningar och natur. Jag skall i det följande visa att TL:s resonemang på *varje punkt* är falskt och att den kinesiska parti- och statsledningens politik under den senaste tiden varit kontrarevolutionär.

4. TL:s uppgörelse med marxismen-leninismen och det internationella proletariats samlade erfarenheter

Låt oss nu rikta strålkastarna mot den slutledningsteknik som lett TL fram till så förvånansvärda slutsatser.

Han börjar med att konstatera att den proletära statens utrikespolitiska villkor skiljer sig från partiets. – De mellanstatliga relationerna är framför allt diplomati. – Diplomati innebär förhandlingar. – Den kinesiska regeringen kan ej ställa den svenska bostadspolitiken som en förhandlingsfråga. – ”Om ländernas inre politik ingick i de frågor som behandlades i de mellanstatliga förbindelserna skulle det oundvikligen leda till fullständigt kaos och allmänt krig.” (KT s. 12)

Detta är det resonemang som enligt TL leder fram till icke-inblandningsprincipen. Efter att ha satt likhetstecken mellan *diplomati* och *utrikespolitik* och ”bevisat” diplomatins klasslöshet, konstaterar han:

Med andra ord är det viktigt att hålla *utrikespolitikens* (min kursivering TW) begränsningar i minnet och vilka frågor som kan tas upp. Den kinesiska regeringen har konsekvent följt principen om icke-inblandning i andra länders inre angelägenheter. Kina har en uppfattning om förhållandena i andra länder men försöker inte påtvinga andra stater denna sin uppfattning – allt enligt principen om icke-inblandning. (KT s. 12-13)

Jag hävdar att inte ett ord av detta är sant:

För det första. Kineserna har inte gjort denna boskillnad mellan parti och stat. Den presentation av den kinesiska utrikespolitikens principer som TL citerat är hämtad från Lin Piaos rapport till *Kinas Kommunistiska Partis* 9:e kongress och det avsnitt som TL citerar inleds med satsen: ”Vårt partis och vår regerings utrikespolitik är konsekvent, den är ...” (min kurs. TW). Därefter följer det av TL citerade avsnittet. *Varför har TL valt att utesluta de två inledande raderna?*

För det andra. Utrikespolitik är oändligt mycket mer än diplomati och fördrag mellan stater. I utrikespolitiken ingår vapensändningar till befrielseörelser, stöd i tal och handling åt alla undertryckta klassers kamp, revolutionära krig, bojkott av Rhodesias tennislag etc. etc.

För det tredje. Den proletära staten kan förvisso göra de reaktionära staternas inre förhållanden till förhandlingsfrågor. Detta är enbart avhängigt de internationella styrkeförhållandena och *framför allt* existensen av en klassmedveten proletär rörelse som kan bilda front med den proletära staten mot den egna borgarklassen. TL:s gnäll om att detta ”oundvikligt (skulle) leda till kaos och allmänt krig” är bara skrattretande.

För det fjärde. Den kinesiska regeringen har *inte* ”konsekvent följt principen om icke-inblandning i andra länders inre angelägenheter”. Den kinesiska regeringen stödjer t.ex. det sovjetiska proletariats kamp mot Breznev-klicket, de afro-amerikanska massornas kamp mot den amerikanska härskarklassen, Indonesiens undertryckta klassers kamp mot Suharto-fascisterna, det indiska proletariats kamp för revolution och socialism. Kashmirs folks kamp för nationell självbestämmanderätt etc. Den kinesiska politiken är idag *inkonsekvent* och *principlös*. Den enda egentliga princip man kan urskilja, är byråkratins intressen. Det gör det ändamålsenligt att *stödja* Ali Bhutto och stödet till det indiska proletariatet är inte ett uttryck för en revolutionär målsättning utan har sin grund i fiendskapen mellan de kinesiska byråkraterna och den indiska härskarklassen.

För det femte. Den proletära statens ”uppfattning om förhållandena i andra länder” kan enbart vara det revolutionära proletariats ”uppfattning” och den proletära staten måste göra allt vad som står i dess makt att sprida revolutionen över världen (”påtvinga (?) andra stater (?) denna sin uppfattning”) – allt enligt principen om proletär internationalism.

TL skriver om ”påtvingande” och ”inblandning utifrån”. Av sådan ”inblandning” har det inte varit för mycket av här i världen, inte varit för mycket utan tvärtom alldeles för litet, oerhört upprörande litet. Med ”inblandning” måste och skall proletära stater sysselsätta sig med i hundra gånger större utsträckning. Men just det faktum, att TL väljer ett så *gemen* uttryck som ”påtvingande”, vilket inte kan undgå att hos människor väcka misstro till *alla* som tillför honom politiskt vetande, revolutionär erfarenhet och stöd *utifrån*, och framkalla en instinktiv önskan att resa motstånd mot de proletära staternas internationalism – detta visar att TL är en *demagog* och demagogerna är ju, som Lenin slog fast ”arbetarklassens värsta fiender”.

Ja, ja!! Börja nu inte tjuta om att jag använder ”okamratliga metoder” i polemiken. Jag betvivlar inte alls att TL har ärliga avsikter, men som vi vet kan man bli demagog av bara politisk naivitet. (Jfr. Lenin: *Valda Verk* band I:1, s. 286-7).

TL:s ståndpunkt kan knappast ens sägas vara en förvanskning av leninismen. Beröringspunkterna är allt för få. Den principfasta och konsekventa leninismen är något helt annat än TL:s förvirrade och revisionistiska svammel:

I våra dagar är det bara den bekväme som inte svär trohet åt internationalismen, t.o.m. de chauvinistiska försvarsvännerna, även herrar Plechanov och Potresov, ja rent av Kerenskij kallar sig internationalister. Desto mer bjudande är det proletära partiets plikt att ytterst klart, exakt och bestämt sätta upp internationalismen i handling mot internationalismen i ord.

(...)

Internationalism i handling innebär ett och endast ett: självupppoffrande arbete för att utveckla den revolutionära rörelsen och den revolutionära kampen i eget land, stöd (genom propaganda, sympati och materiella medel) åt samma kamp, samma kurs – och endast denna – i alla länder utan undantag.

Allt annat är bedrägeri och manilovmentalitet. (Lenin den 10 april 1917: *Valda Verk* II:1, s. 38-40)

På frågan om vad det proletära partiet skulle göra om revolutionen lade makten i dess händer under det nu pågående kriget, är värt svar som följer: vi skulle föreslå alla krigförande fred på villkor att kolonierna och alla folk, som är icke-beroende, förtryckta och berövade sina rättigheter, ges frihet. Med de nuvarande regeringarna, skulle varken Tyskland eller England och Frankrike acceptera dessa villkor. Vi måste då förbereda oss för att utkämpa ett revolutionärt krig, m.a.o. inte bara resolut förverkliga vårt minimiprogram, utan också systematiskt arbeta för att åstadkomma uppror från alla de folk som nu förtrycks av storryssarna, alla kolonier och avhängiga länder i Asien (Indien, Kina, Persien etc.) samt, först och främst, skall vi trots socialchauvinisterna resa Europas socialistiska proletariat i uppror mot dess regeringar. Det står utom varje tvivel, att en seger för proletariatet i Ryssland skulle skapa utomordentligt förmånliga villkor för revolutionens utveckling i både Asien och Europa. Redan 1905 bevisade detta. Det revolutionära proletariatets internationella solidaritet är ett faktum, trots opportunismens och socialchauvinismens avskum. (Lenin 13 maj 1917: *Collected Works* vol, 24 s. 394)

I Sovjetrepubliken, Rysslands konstituerande församlings ”Deklaration om det arbetande och exploaterade folkets rättigheter”, publicerat 4 januari 1918 och antaget av allryska sovjetkongressen 12 januari 1918, kan vi läsa följande:

Konstituerande församlingen ställer som sin huvuduppgift att avskaffa varje den ena människans exploatering av en andra, fullkomligt avskaffa samhällets uppdelning i klasser, skoningslöst undertrycka exploatörernas motstånd, upprätta en socialistisk organisation av samhället och socialismens seger i alla länder. (Lenin: *Valda Verk* II:1, s. 334)

Sådan är den marxistiske revolutionärens ståndpunkt!

Icke-inblandningsprincipen blir för TL en politik tvångströja och han river sig förvirrat i huvudet då han konfronteras med den lite mer komplicerade verkligheten. Hör hur han lyckas med konststycket att förena icke-inblandningen med de kinesiska påtryckningarna på japanska kapitalister:

Kina har som villkor för handel med japanska firmor ställt krav på att de bl.a. inte får leverera vapen och ammunition till USA:s krig i Vietnam, inte ha stora investeringar i Sydkorea eller på Taiwan och inte vara USA-dotterbolag i Japan eller kombinerade USA-Japan-företag (se sid 8 i Kinarapport 15). Men är det inte inblandning i inre angelägenheter? Nej det gäller frågan om Japans förhållande till Kina vilket också angår den kinesiska staten. (KT s. 23)

Ja, det var ju tur för de indokinesiska folken! Men jag är övertygad om att TL, om det i framtiden kommer att krävas av honom, med liknande akrobatiska sofismer, kan bevisa riktigheten i att – i enlighet med icke-inblandningens heliga princip – undanhålla de indokinesiska folken stöd och bistånd.

TL:s försök att framställa icke-inblandningen som en nödvändig princip för mellanstatliga relationer, medan partiet tar hand om revolutionens spridande är ingenting annat än ”bedrägeri och manilovmentalitet”. [Förklaring: ”manilovmentalitet” – efter namnet på godsägaren Manilov i N.V. Gogols bok Döda själar. Synonym för sorglöshet, sliskig sentimentalitet och dagdrömmeri.]

Med liknande argument, som de TL motiverar den proletära statens utrikespolitiska klasslöshet, kan han lika gärna kastrera det kommunistiska partiet och den världskommunistiska rörelsen. Om inte TL insett detta ber jag honom noggrant läsa och begrunda följande historiska dokument.

Kommunistiska internationalens upplösning är en riktig och i rätt tid företagen åtgärd, emedan den underlättar organiserandet av alla frihetsälskande nationers (dvs Versailles-fredens skapare: de engelska, franska och amerikanska imperialisternas nationer, TW) gemensamma anfall mot den gemensamme fienden – hitlerismen.

Kommunistiska internationalens upplösning är riktig ty:

- a) Den avslöjar hitlermännens lögn att ”Moskva” skulle ha för avsikt att blanda sig i andra staters liv och ”bolsjevisera” dem. Det har nu gjort slut på denna lögn.
- b) Det avslöjar förtälet från kommunismens motståndares sida inom arbetarrörelsen, att de kommunistiska partierna i olika länder inte skulle handla i sitt folks intresse utan på order utifrån. Även detta förtal har det nu gjorts slut på. (J.V. Stalin den 28 maj 1943: *Sovjetunionens Stora Fosterländska Krig*, sid. 105-6)

Ja, vad skall vi egentligen ha en international till?

5. Revolution på export

TL ägnar mycket utrymme åt att dra en skarp skiljelinje mellan den proletära statens och partiets ”utrikespolitiska” uppgifter. Men han är noga med att påpeka ett gemensamt drag: revolutionen kan inte ”exporteras”. ”Kina kan föra en politik som understödjer och underlättar (och undergräver? TW) arbetarnas och folkets kamp, men de kan inte exportera revolutionen eller på annat sätt ersätta det egna folkets kamp.” (KT s. 11)

TL är som vanligt okonkret, men bakom flosklerna finns samma förbannade strävan att uppträda till försvar för opportunismens kastrering av politikens revolutionära klassinnehåll.

Självfallet kan den proletära armén inte utan vidare marschera in var som helst och upprätta proletära diktaturer. Men under förutsättning att det i landet finns en revolutionär klassmedveten massrörelse, kan den Röda Armén mycket väl komma till användning. Dessa frågor måste avgöras på grundval av *konkreta* och *klassmässiga* lägesbestämningar och *inte* på grundval av demagogiska floskler och fritt svävande ”principer”.

Historien kan uppvisa många exempel på hur den proletära armén ”gått över gränsen” för att *stödja* proletariatets och folkets egen kamp i andra länder. Den unga sovjetstaten stödde med väpnade styrkor revolutionsförsöken i Finlands Estland och Litauen. Georgien är ett annat exempel – som av flera anledningar kamraterna kanske känner till, och endast omständigheterna hindrade den Röda Armén att undsätta Sovjetungern 1919).

Jag tänker i det följande redogöra för sovjetstatens försök 1920 att genom militär inmarsch påskynda den polska och europeiska revolutionen och i samband därmed testa TL:s principsystem mot den revolutionära verkligheten.

Polen 1920 – flagrant inblandning och väpnade påtryckningar

I ett läge då det mesta av de imperialiststödda vita arméernas offensivkraft var bruten eller krossad, slog i mars 1920 Pilsudskis Polen till mot den unga och svårt medtagna Sovjetstaten. Polackerna invaderade Ukraina och erövrade Kiev.

Men när Röda Armén under befäl av Tuchatjevskij och Jegorov kastade sig över inkräktarna och de ukrainska bönderna reste sig i uppror mot sina återvända polska godsägare, grusades snabbt de storpolska drömmarna. Pilsudskis trupper retirerade i panik. Snart stod Röda Armén vid gränsen till det egentliga Polen.

Hur skulle Sovjetstaten agera? Sovjetstatens ledare var överens om att svaret var avhängigt det polska proletariats klassmedvetenhet och styrka.

De informationer man hade, var p.g.a. blockaden mycket osäkra. Partiledningen var splittrad. Radek, själv polack, menade att den proletära rörelsen var alltför outvecklad i Polen, och att en sovjetisk militär inmarsch skulle återuppliva bondemassornas nationalism. Röda Armén skulle av bönderna uppfattas som den tsaristiska chauvinismens arvtagare. I Politbyrån stödde Trotskij Radeks åsikter. De polska massorna var inte mogna, menade han, medan däremot Röda Arméns halt vid gränsen skulle göra ett starkt intryck och övertyga de polska bönderna om att Rysslands nya regim inte likt de tsaristiska önskade att underkiva den polska nationen.

Lenin menade dock, att Radek och Trotskij var alltför pessimistiska. Man visste att arbetarråd hade förekommit i Polen och Lenin satte sin lit till Warszawas och de övriga städernas arbetare. Det internationella läget föreföll också gynnsamt.

I mars krossade den tyska arbetarklassen den s.k. Kappkuppen och tyska arbetare vägrade hantera ammunitionslasterna till Polen.

I England bildade arbetarna aktionsråd mot brittiskt bistånd till Polen osv, osv.

Den internationella klasskampssituationen tycktes alltså vara god och Lenin menade också att proletariats seger i Polen skulle få en oerhörd inverkan på världsrevolutionens utveckling:

Stora är de militära segrar, som arbetarnas och böndernas sovjetrepublik har vunnit över jordägarna och kapitalisterna, över Judenits, Koltjaks och Denikins anhang, över de vita polackerna och deras bundsförvanter – Frankrike, Storbritannien, Amerika och Japan.

Men ännu större är vår seger över sinnet och hjärtat hos massan av arbetarna, alla dessa som arbetar och förtrycks av kapitalet – de kommunistiska idéernas och de kommunistiska organisationernas seger över hela världen.

Proletariats revolution, störtandet av det kapitalistiska oket är på väg; och skall komma till alla världens länder. (Lenin: *Collected Works* vol. 31, s. 271-2)

Lenins ståndpunkt segade och Röda Armén började marschera mot Warszawa.

I början av fälttåget mötte man inget nämnvärt motstånd och den under juli pågående 2:a Komintern-kongressen präglades av en entusiastisk optimism. Världsproletariats totala seger skyntade.

”Jag kan försäkra er”, hade Trotskij förklarat vid den första Komintern-kongressen (1919), ”att de kommunistiska arbetare som bildar denna armé (dvs Röda Armén TW), inte bara betraktar sig själva som styrkor som försvarar den ryska socialistiska republiken, utan också som Tredje Internationalens Röda armé.”

Kamenev redogjorde i London, för Lloyd George, för Sovjets fredsvillkor: Polens väpnade styrkor och dess officerskår och administrativa personal skulle begränsas till 50.000 respektive 10.000 man. Sovjet tänkte inte utkräva några krigsskadestånd. De krigsdrabbade polska familjerna skulle erhålla jord. Senare tillades också villkoret att en civil militär (milis) uteslutande rekryterad ur arbetarklassen skulle upprättas.

Från och med mitten av augusti vände emellertid krigslyckan. Röda armén retirerade och den fred som slöts innebar att det område, som först efter andra världskriget införlivades med Sovjet och som beboddes av rysk befolkning, tillföll Polen.

Redan den 2 september kunde Lenin börja summera fälttågets erfarenheter:

Vår armés närhet till Warszawa har otvivelaktigt visat att centrat för världsimperialismens hela system, som vilar på Versaillesfördraget, ligger mycket nära den polska huvudstaden. Polen, antibolsjevismens sista bastion; helt kontrollerad av ententen, är en sådan viktig länk i detta system, att när Röda Armén hotade denna bastion, skakades hela strukturen. Sovjetrepubliken har idag blivit en viktig faktor i världspolitiken ... (Lenin: *Collected Works* vol. 31, s. 276)

Orsakerna till att Röda Armén tvingades retirera var flera. Den polska arbetarrörelsen visade sig vara för svag. Böndernas nationalism för stark. Röda arméns bondesoldater förlorade mycket av sin stridsmoral då de inte längre slogs på rysk mark (efter hemkomsten sopade de rent hus med Wrangels vita knektar). Dessutom begicks rent militära misstag. Lenin delgav senare samma är Klara Zetkin sina synpunkter:

Hur framstående Budjennij och andra revolutionära ledare än var, kunde det inte uppväga våra tekniska och militära brister, än mindre våra politiska felberäkningar – hoppet om en revolution i Polen. Radek förutsåg utgången. Han varnade oss. Jag var mycket förbittrad på honom och beskyllde honom för ”defaitism”. Men i huvudsak hade han rätt. Han känner till förhållandena utanför Ryssland, i synnerhet i Centraleuropa, bättre än vi, och han är begåvad. Vi har stor nytta av honom. Vi försonades för inte så länge sedan under ett långt politiskt telefonsamtal mitt i natten, eller snarare på morgonsidan. (Clara Zetkin: *Erinnerungen an Lenin* s. 20-21)

Lenin och bolsjevikerna missbedömde således förutsättningarna för revolution i Polen. Radek och Trotskij hade rätt. Men ingen av dem motiverade sin skepsis mot fälttåget med principiella argument mot ”export av revolution”. Ingen menade att Röda Armén *inte* under andra omständigheter borde gå över Sovjetstatens territoriella gränser. Därför ljuger den sovjetiska partihistorikern Popov när han skriver:

Trotskij motsatte sig framryckningen mot Warszawa, inte för att han ansåg våra styrkor otillräckliga ... utan på grund av en socialdemokratisk fördom, om att det var fel att införa revolutionen i ett land utifrån. Av samma skäl kritiserade Trotskij Röda Arméns hjälp till rebellerna i Georgien i februari 1921. Trotskijs antibolsjevistiska, kautskistiska resonemang förkastades med eftertryck av centralkommittén, både i juli 1920 i fallet Polen och i februari i fallet ... Georgien. (Cit, efter Deutscher: *Den väpnade profeten* s. 361)

Popov har också *politiskt* fel. Medan TL gör sig till talesman för en avvikelse: den heliga icke-inblandningens avvikelse, gör Popov den motsatta avvikelser. För den senare är ”inblandningen” inte relaterad till klasskampens utveckling i det land till vilket man vill ”exportera” revolutionen.

Låt oss sammanfatta: Socialismen kan inte påtvingas ett folk utifrån mot dess vilja. ”Inblandningen” från de proletära staterna kan inte *i denna mening* ersätta proletariatets kamp. Däremot kan, och ska, den proletära staten ingripa som en allierad och hjälpare till en verklig revolution, med alla de medel som omständigheterna tillåter, även med vapen i hand.

Hur stämmer då sovjetstatens handlande med ”principerna” om respekt för territoriell integritet, icke-aggression, icke-inblandning och ömsesidig fördel? Dåligt. Hur stämmer tre fredsvillkor som sovjetstaten ämnade framlägga för Polen, med TL:s åsikt att ”inre förhållanden inte kan vara förhandlingsfrågor”? Inte alls. Kineserna säger: ”Det är absolut omöjligt och otillåtligt för länder som tillämpar fredlig samlevnad, att ens peta på varandras samhällssystem”. Detta konstaterande borde leda till slutsatsen att den fredliga samlevnaden inte har så mycket med klasskampens realiteter att göra. Den fredliga samlevnadens och icke-inblandningens princip berövar proletariatet möjligheten att revolutionärt utnyttja sina landvinningar.

Världen kommer under de kommande decennierna att genljuda av de revolutionära massornas stridsrop. Imperialismen kommer att med ryggen mot väggen utkämpa en desperat kamp för livet. Och ve den som då vägrar ”inblanda” sig.

Eftersom imperialisterna använder krigshotet som utpressning mot mänskligheten finns det bara ett vettigt svar: att inte frukta kriget. Hård och oupphörlig, motattack på alla fronter måste bli folkens gemensamma taktik...

Det betyder ett långvarigt krig. Och vi upprepar det än en gång, ett grymt krig. Må ingen bedra sig själv då han inleder det, och må ingen tveka att inleda det av fruktan för de följder det kan medföra för hans eget land. Det är i varje fall praktiskt taget den enda möjligheten till segern. (Che Guevara: ”Vietnam får aldrig lämnas ensamt” citerat efter *Kontinent i uppror* sid. 145 o. 155)

Kort om proletär diplomati

När Trotskij kom till Brest-Litovsk ”satte han sovjetdelegationen i kloster”, som Hoffman uttryckte sig: Inga måltider med centralmaktsrepresentanterna, inga personliga samtal med dem fick förekomma. Man kunde inte samtidigt fraternisera med kejsarliga dignitärer vid middagsbord och med soldater i hårdfrusna skyttegravar. Man kunde inte supera med generaler och samtidigt kräva deras störtande. Relationerna i Brest blev kyliga och formella. Ett svalg skilde förhandlingsparterna. Den militanta kommunismen stod emot den organiserade militarismen. Två världar stod i kamp i den härjade staden. (Louis Fischer: *Lenin* s. 201)

Två dagar senare diskuterade delegationerna ett tyskt utkast till fredsfördraget. I början höll en liten incident på att inveckla centralmakternas allvarliga diplomater i något liknande en Shaw-komedi. En inledning till fördraget innehöll den respektabla klichén att parterna i avtalet önskade leva i fred och vänskap. Författarna till utkastet väntade knappast att den skulle ge upphov till protester. De misstog sig. ”Jag skulle vilja ta mig friheten”, sade Trotskij, ”att föreslå att den andra frasen (om vänskap mellan de fördragsslutande makterna) ska strykas. Dess alltigenom konventionella, ornamenterade stil svarar inte tycks det, mot dokumentets torra affärsmässiga anda.” Halvt roade och halvt uppbragta förstod inte de professionella diplomaterna meningen med detta: Menade Trotskij allvar? Och hur kunde han avfärda ett så upphöjt uttalande med att det var ornamenterat och konventionellt? ”Sådana deklamationer”, fortsatte Trotskij envist, ”som kopieras från ett diplomatiskt dokument till ett annat, har hittills aldrig karakteriserat de verkliga relationerna mellan stater”; han kunde bara hoppas att mer seriösa faktorer skulle präglade dessa relationer i framtiden. Ett ögonblick kände sig diplomaterna, som om de fått besked om att deras kejsare och de själva var nakna. Vilka var dessa ”mer seriösa faktorer”? Och hur skulle Trotskij vilja formulera inledningen? Han kunde ge dem sin version, sade Trotskij, men de skulle i alla fall inte acceptera den. Detta komiska meningsutbyte pågick en stund och orden om vänskap försvann från utkastet. (Isaac Deutscher: *Den väpnade profeten*, s. 274)

När Brestförhandlingarna började, nådde kamrat Trotskijs avslöjanden hela världen. Var det inte så, att denna politik i ett fiendeland som var invecklat i ett fruktansvärt imperialistiskt krig med andra regeringar, orsakade inte vrede utan massornas sympati? Den enda regering, som gjorde detta, det var vår regering. Vår revolution lyckades med att utlösa en revolutionär rörelse under krigstid i ett fiendeland bara genom det faktum att vi avslöjade de hemliga fördragen, genom det faktum att vi sade: ”Vi kommer inte att avskräckas av några faror”. Om vi vet, om vi säger; och inte bara säger, utan menar det, att den internationella revolutionen är den enda frälsningen från världskrig, från imperialistiska massakrer av

människorna, då måste vi i vår revolution fullfölja denna väg; oaktat alla svårigheter och alla faror. (Lenin; *Collected Works* vol. 27, s. 479)

TL skriver att man inte får ”förkasta diplomatin i sig” och avsvära sig möjligheten att använda även den kampformen mot krigshetsarna.”

Ingen har hävdad att man skall ”förkasta diplomatin i sig”, ingen har heller kritiserat den kinesiska statsledningen för att den upprätthåller diplomatiska förbindelser med stater av skiftande karaktär. Därför är heller inte TL:s påpekande särskilt meningsfullt.

Vad som är viktigt att hålla i minnet är dock att diplomatin, som TL säger, just måste vara en *kampform* för revolutionen. Detta innebär givetvis, att den proletära diplomatin måste uppvisa drag som den borgerliga saknar och tvärtom. Framför allt måste den proletära staten vinnlägga sig om att mobilisera massorna hemma och utomlands bakom den proletära statens ståndpunkter. Den proletära diplomatin har inget gemensamt med de former vi ofta vant oss att förknippa med diplomati: fiffel och korridorviskningar, artiga flin och skålar åt höger och vänster. Den proletäre diplomaten framstår i dessa sammanhang som en elefant i en porslindaffär. Hans uppgift är att demaskera och införa världens massor avslöja fiendens intrigspel.

Detta betyder naturligtvis inte, att den proletäre diplomaten då och då inte tvingas sätta sig ned och förhandla med imperialister och även ibland tvingas till att göra eftergifter. Men, vad än den proletära diplomaten företar sig, är syftet ett och endast ett, och allt annat är underordnat detta syfte: att göra det bästa av situationen för att främja världsrevolutionen.

Vid Brest-Litovsk-förhandlingarna var sovjetstaten tvungen att göra stora eftergifter. De sovjetiska delegaterna, som anlant med buntvis med revolutionär litteratur, vilken de distribuerade till de tyska soldaterna, tvingades t.ex. skriva under avtal på att inte sprida revolutionär propaganda i Tyskland. Ordet i sanningssägarens mun är nämligen ett farligt vapen och de tyska imperialisterna insisterade på att sovjetstaten i fortsättningen skulle tillämpa den för den proletära staten världsfrämmande principen om icke-inblandning. Det behöver väl knappast ens tilläggas att detta avtal av sovjetstaten aldrig respekterades. Avtalet var inte ens värt papperet det var skrivet på.

Beslutet att göra de långtgående eftergifterna i Brest-Litovsk-fördraget baserade sig på bedömningen att sovjetstatens existens måste säkras, *inte* därför att detta på något sätt uppfattades som ett självändamål, utan därför att ett sovjetiskt Ryssland, mot bakgrund av den rådande världssituationen var en viktig bas för spridandet av revolutionen. Frågan var länge föremål för heta debatter och Lenin, som förordade det nödvändiga i att slå vakt om sovjetstaten, sade:

Om vi tror att den tyska rörelsen kan utvecklas omedelbart, i händelse av ett avbrytande av freds-förhandlingarna, då måste vi offra oss själva, emedan den tyska revolutionen kommer att ha en kraft långt större än vår. (Lenin: *Collected Works* vol. 36, s.469)

Han tillrättavisade förespråkarna av ”revolutionärt krig”:

Ni får gärna svärma för världsrevolutionen på slagfältet, ty den är på väg. Allt har sin tid, men nu gäller det att ta itu med självdisciplinen, att till varje pris underordna sig, så att vi får en mönstergill ordning, att arbetarna åtminstone en timme om dagen lär sig att kämpa. Det är en smula svårare än att berätta en vacker saga. Det är vad det nu gäller, med detta hjälper ni den tyska revolutionen; den internationella revolutionen. Hur manna dagar vårt andrum kommer att vara, det vet vi inte, men vi har fått det. Vi måste fortare demobilisera armén, ty den är ett sjukt organ. Och tills vidare kommer vi att hjälpa den finländska revolutionen.

Ja, naturligtvis bryter vi fördraget, det har vi redan gjort trettio-fyrtio gånger. (Lenin: *Valda Verk* II:1, s.446)

På samma kongress, som Lenin yttrade ovanstående (RKP:s 7:e kongress i-mars 1918), slog Sverdlov fast att i propagandafrågan ämnade man inte göra som helst *faktiska* eftergifter:

Av fördraget, som vi undertecknat och som inom kort skall ratificeras av (allryska sovjet-) kongressen, följer oundvikligt att vi inte längre i vår egenskap av regering, av sovjetmakt, kan föra ut den vittomfattande internationella agitation, som vi hittills har gjort. Detta betyder inte att vi på något sätt skall skära ned denna agitation. Vi måste emellertid nu regelbundet föra ut denna agitation inte i Sovnarkoms namn, utan i vårt partis centralkommittés namn. (Cit. efter Carr: *Ryska revolutioner. 1917-23*, s. 87)

Sovjetstaten hade *med kniven på strupen* tvingats att formellt acceptera icke-inblandningsprincipen. Verkligheten såg dock annorlunda ut. Den sovjetiske ambassadören i Berlin (Joffe), har beskrivit sina uppgifter för den amerikanske författaren Louis Fischer:

Hans ambassad i Berlin (sade han) tjänade som stabshögkvarter för en tysk revolution. Han köpte hemliga upplysningar av tyska ämbetsmän och lämnade dem vidare till radikala ledare, som använde dem i offentliga tal och i artiklar mot regeringen. Han köpte vapen till revolutionärerna och betalade 100.000 mark för dem. Tonvis med antikejserlig litteratur trycktes och distribuerades på den sovjetiska ambassadens bekostnad. ”Vi ville störta den monarkistiska staten och få ett slut på kriget”, sade Joffe till mig. ”President Wilson försökte göra detsamma på sitt eget sätt.” Nästan varje kväll, efter mörkrets, inbrott, smög sig socialistiska ledare från vänsterflygeln in i ambassadbyggnaden på Unter den Linden för att konsultera Joffe i taktikfrågor. Han var en erfaren konspiratör. De ville ha hans råd, vägledning och pengar. ”I det långa loppet”, konstaterade Joffe sorgset, uppnådde de, vi, emellertid föga eller intet av varaktigt värde. Vi var alltför svaga för att framkalla en revolution”. (Cit. Carr *ibid.* vol 3 s. 92)

Lenin var också missnöjd med resultatet. Han uppmanade bl. a. Joffe telegrafiskt att intensifiera propagandaverksamheten:

Vi borde handla som en byrå för ideologiskt arbete med internationell räckvidd, men vi gör ingenting. 100 gånger mer måste publiceras! Vi har pengarna. Hyr översättare! Men vi gör ingenting. Det är skandallöst! (Lenin: *Collected Works* vol. 44 s. 155)

Efter Brest slöt Sovjetstaten fördrag med Estland och Polen 1920, Rappallofördraget med Tyskland 1922 och den diplomatiska isoleringen bröts sakta sönder. Grunden för detta var ingalunda att sovjetstaten genom eftergifter köpte sig salongsfärdighet. Sovjetstaten blev inte en stat bland stater, en makt bland andra makter. Ty denna stats politik bestämdes ej av tillfälliga allianser och fördrag utan av dess strävan att bistå alla världens proletärer i kampen för frihet och socialism. Dess devis var Manifestets. Med världens proletärer hade Sovjetstaten slutit ett fördrag om obrottslig solidaritet i en gemensam kamp.

Kommunisterna försmår att hemlighålla sina åsikter och avsikter. De förklarar öppet, att deras mål blott kan nås genom en våldsam omstörtning av all hittillsvarande samhällsordning. Må de härskande klasserna darra för en kommunistisk revolution. Proletärerna har i den ingenting annat att förlora än sina bojar. Men de har en värld att vinna.

Proletärer i alla länder, förena er! (Marx-Engels: *Kommunistiska manifestet*)

Kritiskt stöd till EEC

Djupet i TL:s revisionism framgår kanske klarast av hans ord om EEC. Jag citerar:

I motsättningen mellan USA-Sovjet och EEC tar Kina parti för EEC mot de två stormakterna. Varför? Ett motstånd från de västeuropeiska ländernas sida mot inblandning från USA och Sovjet försvårar för dessa att expandera på den marknaden. EEC-kapitalet bekämpar USA:s försök att tillfälligt lösa krisen genom att vältra över den på Västeuropa. För att komma ur krisen försöker USA slå sig in på alla marknader. Om

EEC-kapitalet är emot det är det riktigt att stödja deras strävan till oberoende mot USA (Om..? TW). Genom Västeuropas motstånd påskyndas också USA-imperialismens sammanbrott. Men ökar det inte krigsrisken att underblåsa den motsättningen? Nej. Blev den tyska fascismen mindre aggressiv genom eftergifter mot den? Tvärtom, Österrike ockuperades utan att göra motstånd. Likaså skulle USA och Sovjet uppmuntras att lägga under sig Västeuropa ekonomiskt, politiskt och militärt om inte motståndet var starkt. (En mycket bra och föredömligt konkret analys. TW) De skulle också lyckas om motståndet var svagt. Därför är det riktigt att utnyttja motsättningen mellan USA-EEC för att försvaga USA-imperialismen. (Och när EEC så småningom överflyglar USA blir det alltså dags att i stället börja stödja USA – om jag förstått saken rätt. TW) Huvudkrafter i Västeuropas (!) kamp mot USA och Sovjet är givetvis proletariatet.

Att Kina uppmuntrar EEC:s motstånd mot USA och Sovjet innebär inte att de godkänner EEC inre politik.(KT s. 23)

Man gnuggar sig i ögonen och nyper sig i armen. Men det är ingen mardröm. TL säger faktiskt att proletariatet bör sluta upp bakom det europeiska monopolkapitalet i kampen mot USA-imperialismen. Motståndet måste vara starkt, annars kommer USA och ryssarna farande.(TL har varit uppmärksam på regementschefens genomgångar, det är tydligt det.) Och till råga på allt skall visst proletariatet vara huvudkraften i Västeuropas ansträngningar. Eller som Branting uttryckte det: ”Inför krigets tryck måste varje folks inre sociala strider, hur skarpa de än i följd av klassmotsättningarna kunde bli, för ögonblicket träda tillbaka.”

Har TL glömt att just på grund av att EEC är en imperialistisk blockbildning, måste EEC med alla medel bekämpas? Ja, det har han. Parollerna för dagen är nu ”uppmuntra, underblås och stärk”. Ja, här går det undan i svängarna.

TL har faktiskt lyckats hamna i den gamla, hederliga, okamouflerade och oförvanskade social-imperialismens träsk. Han försöker rättfärdiga sig med argumentet att USA-imperialismen är folkens huvudfiende och att stödet inte innebär ett ”godkännande” av EEC:s ”inre” politik.

Denna omarxistiska och naiva distinktion mellan ”inre” och ”yttre” börjar vid det här laget bli väl påfrestande. EEC är det europeiska monopolkapitalets imperialistiska blockbildning och detta blocks politik är rövarens.

När man ser TL:s argumentation drar man sig osökt till minnes den tyska socialdemokratins tjut om tsarismens Ryssland som folkens huvudfiende och frihetens dödgrävare. Och Plechanov et consortes som plötsligt upptäckte att i jämförelse med kaiserns militaristiska imperialism var nog moder Ryssland och lillefar i alla fall värda att försvaras.

1914 kallade internationalisterna detta sätt att se saken socialimperialism. Socialism i ord, imperialism i handling. Och trots att mycket vatten flutit under broarna och mycket blod på imperialismens slagfält sedan 1914 kallar vi internationalister fortfarande detta sätt att se saken socialimperialism. Socialism i ord, imperialism i handling.

”... *ELLER, VARFÖR INTE, EN EUROPE?*”

Må vi skapa en verklig proletär internationalism, med internationella frivilligbrigader, där den flagga vi strider under skall bli den heliga uppgiften att återlösa mänskligheten, så att detta att dö för Vietnam, Venezuela, Guatemala, Laos., Guinea, Colombia, Bolivia, eller Brasilien, för att bara nämna de aktuella krigsskådeplatserna, blir lika ärofyllt och lockande för en amerikan som för en asiat, en afrikan eller, varför inte, en europé.

Varje droppe blod som gjutits i ett land under vars fana man inte fötts skänker en erfarenhet som den som överlever sedan har användning för i kampen för sitt eget lands befrielse. Och varje folk som befrias är ett led i kampen för ens eget lands befrielse.

Che Guevara

Fallet Ceylon

Nyorienteringen i den kinesiska utrikespolitiken har tagit sig tydligast uttryck i de fall då de regimer, till vilka Kina eftersträvar s.k. goda relationer, konfronterats med utvecklade revolutionära rörelser. Ceylon är ett sådant fall. Detta fall är också lärorikt med avseende hur vi ska värdera och förstå den s. k. nationella bourgeoisins position.

Den s.k. folkfrontsregeringen på Ceylon valdes på ett i ord radikalt program och bestod av en koalition av det borgerliga SLFP, det före detta trotskistiska partiet LSSP och det moskvaorienterade revisionistiska kommunistpartiet. Detta kan tyckas i hög grad motivera Kinas uppbackningspolitik än då man lovprisar militärjuntor, shaher av medeltidstyp och gud vet allt.

Denna skillnad mister dock all betydelse då de härskande ställs inför revolutionen. Inför arbetarklassens och fattigböndernas kamp för störtandet av utsugarsamhället och upprättandet av den proletära diktaturen, inför folkets stormanlopp mot den privata egendomsrätten, handlar bourgeoisin överallt och alltid på samma sätt. Borgarklassen slår tillbaka. Kampen står klass mot klass.

Det är den proletära statens plikt att stödja det internationella proletariatet. Detta är elementärt. Den är också förpliktigad att ge sitt stöd till den proletära kampen även i de fall då förutsättningarna för kampens framgång ter sig usla. Den proletära staten kan ej utan att smutsa klassens fana, köpa sig allierade genom att nonchalera eller t.o.m. bespotta och håna den proletära kampen. Oavsett de kämpandes taktiska missgrepp och brister.

Lenin häcklade mensjevikernas småborgerliga vacklan och efterkloka snusförnuft i samband med värderingen av 1905 års ryska revolution. Mot den ynkliga mensjevismens ståndpunkt ställer Lenin den revolutionära marxismens:

Marx förstod att varna ledarna för ett för tidigt uppror. Men för proletariatet, som stormade himlen, vilka höjer hela rörelsen upp på en högre nivå, trots Blanquis och Proudhons falska teorier och fel. 'Hur det än må vara – skriver han – är den nuvarande resningen i Paris – även om den kommer att slås ner av det gamla samhällets vargar, svin och eländiga hundar – vårt partis ärorikaste bragd sedan juniupproret.'

Och utan att dölja för proletariatet *ett enda* av Kommunens fel ägnade Marx denna *bragd* ett verk, vilket ända till den dag som i dag är tjänat som den bästa handledning i kampen om 'himlen' – och som är skräckinjagande för liberala och radikala 'svin'..

Plechanov ägnade decemberdagarna ett 'verk', som nära på blivit ett evangelium för kadetterna..

Ja, Plechanov jämförde sig inte för ro skull med Marx.

Kugelman svarade uppenbarligen Marx med att ge uttryck åt vissa tvivel, med hänvisning till det hopplösa i saken, till realismen, i motsättning till romantiken – i varje fall jämförde han Kommunen, ett *uppror*, med den fredliga demonstrationen den 13 juni 1849 i Paris.

Marx ger omedelbart (17 april 1871) Kugelman en sträng tillrättavisning.

'Det skulle naturligtvis – skriver han – vara mycket bekvämt att göra världshistoria, om man upptog kampen endast på villkor av ofelbart gynnsamma chanser.'

1 september 1870 kallar Marx upproret ett vanvett. Men då massorna reser sig vill Marx följa dem, lära tillsammans med dem, under kampens gång, och inte hålla byråkratiska förmaningstal. Han förstår att ett försök att i förväg *med fullständig precision* beräkna chanserna skulle vara charlataneri eller hopplöst pedanteri. Över allt annat skattar han det faktum, att arbetarklassen heroiskt, självuppoffrande, initiativkraftigt *gör* världshistoria. Marx betraktade denna historia ur deras synpunkt, vilka gör densamma utan att ha möjlighet att i förväg *ofelbart* beräkna chanserna, och inte ur den intellektuelle småborgarens synpunkt, vilken moraliserar: 'Det är lätt att förutse ... man borde inte ha gripit till vapen...'

Marx förstod att värdera också det faktum, att det i historien finnes ögonblick, då *massornas* förtvivlade kamp till och med för en hopplös sak är *nödvändig* för dessa massors fortsatta fostran och deras förberedelse för nästa kamp. (Lenin *SSIU* 18-19 del 2, sid 554-555)

Men Chou En-lai och hans anhang har faktiskt inte bara undandragit en heroisk revolutionär massrörelse den proletära statens stöd och bistånd. Man har faktiskt inte bara hållit käften i den heliga icke-inblandningens namn. Tvärtom: man har i högsta grad "blandat sig i". Den kinesiska politiken har inneburit ett stöd åt bödlarna, åt imperialismens lakejer och det ceylonesiska folkets förtryckare.

Vad har då K.T. att säga i denna fråga. Under rubriken "Exemplen Iran, Ceylon, Rumänien, Sudan, Etiopien m.fl. hävdar man att samtidigt som regimer kan vara reaktionära i "klasskampen i landet" kan de i "sin utrikespolitik vara progressiva". Kinas stöd till de aktuella regimerna i "deras strävan till oberoende" innebär inte ett ställningstagande till dessa regimers "inrikespolitik".

Frånsett att detta resonemang har föga med marxism att göra, och att Kina faktiskt tagit ställning till "inrikespolitiken", och att kontroversens kärna just rör dessa ställningstaganden, slås man av den *totala frånvaron* av konkret analys av konkreta förhållanden.

Den första frågan som måste besvaras är: *vad har hänt?*

Den andra är: vilka står för anti-imperialism i världen idag? Hur skall vi värdera den s.k. nationella bourgeoisins "självständighetssträvanden", samt hur, och på vilka grunder, har Kina agerat då frågorna ställts på sin spets? På Ceylon ställdes dessa frågor våren 1971 på sin spets.

Varför har då K.T. valt att *överhuvudtaget inte behandla* dessa frågor och händelserna på Ceylon? Varför denna totala mörkläggnings av frågan? Jag tror att en genomgång av det faktiska händelseförloppet och den kinesiska politiken kan ge en förklaring.

Upprorets bakgrund

Det faktum att den ceylonesiska borgarklassen våren 1971 skakades av en revolutionär massrörelses revolt har mer eller mindre gått debatten förbi. Och då revolten nämnts har dess progressivitet och folkliga förankring, dess syfte och klasskaraktär ifrågasatts. T.o.m. inom den s.k. revolutionära rörelsen har den ceylonesiska regimens tjut om CIA-inflytande, "guevarism" och kontrarevolutionär trotskism funnit sina erbarmliga ekon.

För att rätt förstå och värdera upproret måste man studera det i sitt historiskt-sociala sammanhang. Ceylon erhöll sin "självständighet" 1948 i samband med det brittiska imperiets upplösning. Statens styrelse övertogs av den gentemot imperialismen synnerligen servila godsägare- och comprador-klassen. Det regerande United National Party uppammade och spelade på ceylonesisk chauvinism och splittrade systematiskt proletariatet efter nationalitet. Den icke-buddistiska, tamilska, folkminoriteten diskriminerades. Den tamilska minoriteten befolkade i första hand plantagedistrikten på norra och östra Ceylon. En stor del av dessa tamiler är ättlingar till de hundratals tamiler, vilka likt kreatur hämtades från Indien av engelsmännen under mitten av 1800-talet. JVP:s oförmåga att mobilisera dessa plantagearbetare grundlade kontrarevolutionens seger.

På grund av att risimporten från Burma skars av under andra världskriget tvingades britterna införa ett system för ransonering och subvention, vilket bl.a. resulterade i att ris såldes under marknadspriset. Avsikten var givetvis att undvika oroligheter samtidigt som arbetsköparna slapp justera lönerna efter konsumtionens fördyring. Bandaranaike regeringens attack mot ransonerna är en av orsakerna till att massorna genomskådade folkfrontens klasshemvist.

Den ceylonesiska ekonomin står och faller med exporten av te, gummi och kokosnötter. 1969 svarade dessa för 93% av landets inkomster i främmande valutor. Samtidigt importerades samtliga väsentliga födoämnen – trots att det vore fullt möjligt att göra Ceylon självförsörjande med många av dem. I förening med sjunkande världsmarknadspriser på exportprodukterna har detta förhållande

lett till en svår betalningsbalanskris. Denna har utvecklats till ett djupt, permanent och allmänt kristillstånd i hela ekonomin.

Ceylons utländska skulder		Arbetslöshet	
1955- 1969		1945	21 336
1955	205,0	1950	65 122
1960	293,7	1955	71 010
1955	489,3	1960	151 092
1946	548,8	1965	199 655
1967	739,3	1966	238 901
1968	1074,3	1967	257 070
1969	1375,5	1968	276 339
		1969	341 236
		1971(våren)	584 000

(Arbetslöshetssiffrorna är de officiella. Vid sitt budgettal i oktober 1970 uppskattade finansminister Perera arbetslöshetssiffran till 700 000. Skall jämföras med siffran för tillgänglig arbetskraft som är 4,4 milj. – Källa New Left Review)

Det krävs inte mycket fantasi för att bakom dessa siffror se en regim på fallrepet och ett produktionsätt som mist sitt historiska existensberättigande. Massorna krävde förändringar. Klasskampen skärptes. Bourgeoisin stod inför frågan om man skulle tvingas offra den korrumperade kvasiparlamentariska fasaden eller om man skulle slå sönder alla former av arbetarklasens organisering och upprätta en fascistisk diktatur. Man började fängsla revolutionära ledare. Anledningen till att borgarklassen valde att försöka tämja proletariatet genom att ersätta UNP-regeringen med den fraseradikala folkfronten som exekutor av sin diktatur, var att man 1970 inte såg någon proletär rörelse med massförankring.

Under massornas tryck drevs dock folkfronten i sin valagitation långt åt vänster. Folkfrontens program talade om nationaliseringar, kamp mot imperialismen och ett socialistiskt Ceylon.

Fronten vann en jordskredsseger och erövrade 125 av de 151 platserna i parlamentet. Den nya regeringen bestod av 19 ministrar från SLFP (ett genuint borgarparti, en utbrytning ur UNP) 3 från LSSP och 1 från GPC.

Folkfrontens stundtals våldsamma antikapitalistiska retorik (Frontens unga, och säkert ärliga, agitatorer lovade bönderna att de efter valet skulle få få sina godsägare levande) hade t.o.m. skrämt vissa imperialistiska kretsar, men tvivlen skingrades snart. *Daily Telegraph* (27/10 70) skriver: "Sinnesstämningen hos det ceylonesiska folket har drastiskt svängt från tillförsikt och hopp till bestörtning och missnöje. Sällan har ministrar tvingats att så bryskt svika sina anhängare, retirera så snabbt och så brutalt negligera sina löften. ...de nya ministrarna, allmänt betraktade som salongsmarxister och doktrinära socialister, anhängare av oprövade och antika ekonomiska dogmer (LSSP lade beslag på de ekonomiska departementen inklusive finansdep. TW), har visat en oväntad förmåga att anpassa idealen till realiteterna."

Men bourgeoisin förmådde inte behärska situationen. Massornas tryck hade pressat fronten till långtgående löften och frontens knäfall inför godsägarna, världsbanken och det internationella kapitalet väckte massornas hat. Under ledning av en för världen totalt okänd organisation, Janata Vimukhti peramuna (Folkets befrielsearmé) reste sig de massor, som ett år tidigare röstat fram fronten till taburetterna, för att krossa det system fronten, i motsättning till sina vallöften, beslutat sig för att värna och förvalta.

JVP och upproret

Upproret på Ceylon våren 1971 bär karakteristika vilka för tanken till Fidel Castros revolution på Cuba. Liket en blixt från klar himmel välldes upproret fram. För den som rätt värderat effekterna av borgarklassens farliga spel med proletariatet framstod upproret dock långt ifrån överraskande. Vad som hänt var att ett revolutionärt avantgarde erbjudit de rasande massorna en ledning av kampen. Denna ledning var ung, oprövad och heterogen. Dess ledare var den blott 24-årige Rohan Wijewera. Som stipendiat vid Lumumba-universitetet i Moskva hade han utvisats, anklagad för "maoism". Han anslöt sig till det marxist-leninistiska kommunistpartiet på Ceylon, som han dock kritiserade för dess tendens att underskatta böndernas betydelse för den ceylonesiska revolutionen.

Därför bildades JVP med motiveringen att man ville skapa ett parti som vände sig till de massor som skulle bära upp revolutionen. Man utgick från teserna att det inte fanns någon självständig nationell bourgeoisie på Ceylon och att den icke-plantagearbetande bondebefolkningen måste vara en huvudkraft i revolutionen.

JVP attackerade de "socialister" som hävdade att den ceylonesiska borgarklassen i SLFP:s tappning hade en "progressiv" funktion att fylla på Ceylon 1970:

För att förstå SLFP:s natur är det nödvändigt att analysera naturen hos den nationella borgarklassen den representerar. Den är en svag och vacklande klass som saknar en oberoende social ställning. Å ena sidan blir de, då de känner sig ekonomiskt och socialt hotade av imperialisterna, 'socialister' och höjer sin röst mot imperialismen. Det tomma tjutet om socialism bottenar i ren opportunist. Det började med Bandaranaike (SLFP:s grundare och den nuvarande premiärministerns make. TW) och förs nu vidare av SLFP. ... I ett neokolonialt system som Ceylon är det karakteristiskt att den nationella borgarklassen i den slutliga analysen, formerar en enhetsfront med imperialisterna. I en neokoloni upprätthålls kapitalismen för att tillfredsställa imperialisternas behov. Därför följer det, att den nationella borgarklassen, genom att värna om kapitalismen på Ceylon, faktiskt betjänar imperialisterna. På kort sikt stödjer sig den nationella bourgeoisin på de förtryckta klasserna, med avsikt att nå politisk maktställning. Men på lång sikt stöds och underhålls de av imperialisterna... Det är inte möjligt att bekämpa imperialism genom ett parlament som skapats av imperialisterna. Men detta lands nationella bourgeoisie är inte beredd att föra utomparlamentarisk kamp mot imperialisterna. I detta sammanhang är alla som tror att man kan nå socialism genom allianser med den nationella bourgeoisin antingen dumbommar eller kapitalisternas agenter. (Vimukhti den 20/12-70. Min klientiga översättning. Se *New Left Review* 69, sid 76. TW)

De socialistiska ministrarna var inga dumbommar. De var borgarklassens agenter och nattsvarta skurkar. Dagen efter valet angrep massorna UNP-prensens lokaler och hemlösa började ockupera kapitalisternas mark. Regeringen satte in armé och polis. Ministersocialisterna fördömde "snyltgästernas oansvariga aktioner". Polis skickades mot strejkande plantagearbetare och två arbetare dödades vid sammanstötningarna. Inom armén bildades en "anti-revolutionär kommitté" och polisstyrkan utökades med 55%. Imperialisterna lugnades och tog erkännandet av PRR, DRV och FRK för vad det var: en billig manöver.

Redan i augusti samlade JVP väldiga människomassor på massmöten över hela landet. JVP ställde bildandet av ett leninistiskt parti och den proletära revolutionen på dagordningen. Någon bas bland de tamilska plantagearbetarna lyckades dock JVP aldrig uppnå. En brist som skulle visa sig bli ödesdiger.

JVP hade av regimen kallats "Che Guevarister". Nu hävdade man dessutom att JVP finansierades av CIA. Massorna lät sig dock inte duperas. Regimens nästa steg var att igångsätta en arresteringsvåg. Det fula barnet skulle kvävas i sin linda.

Men JVP:s inflytande växte oavbrutet. En examensbojkott organiserades på universiteten i syfte att påvisa regimens oförmåga att skaffa landets akademiker arbete efter avslutade studier. JVP tog nu

också kontakt med organisationer som var förankrade bland de tamilska plantagearbetarna och städernas proletariat. (Det trotskistiska LSSP(r) och den fackliga organisationen CMU) Regimen försökte utmåla JVP som rasistiskt och på så sätt försvåra dess arbete bland tamilerna. JVP anordnade möten på plantagerna tillsammans med LSSP(r), som bildat organisationen Young Socialist Front i syfte att mobilisera de unga tamilska plantagearbetarna. (Hela revoltens karaktär av ungdomsrörelse är frapperande. Efter upprorets krossande stoppades rekryteringen till polisen av män under 35 år!)

Genom sitt väl utvecklade cellsystem överlevde JVP det skärpta förtrycket, men man insåg att regimen nu beslutat sig för att krossa organisationen. Många JVP-medlemmar menade att trots att man ännu inte lyckats förankra sig tillräckligt bland massorna, man ändå var tvungen att slå till relativt snart. Det indonesiska kommunistpartiets blodiga nederlag fördes fram som argument för att anfall var bästa försvar och man hoppades att under kampens utveckling kunna mobilisera de nödvändiga styrkorna. Man såg sig stå inför alternativen: utplånas eller slå till.

I mars 1971 ägde våldsamma demonstrationer rum utanför den amerikanska ambassaden i Colombo. En polis dödades och JVP anklagades av regimen för att planera ett landsomfattande uppror. Undantagslagar infördes och en arresteringsvåg svepte över landet. Den officiella anledningen till införandet av undantagstillståndet var att stoppa hamstringen av livsmedel. Detta var givetvis nonsens. Förordning 44 av undantagslagen gav polisen rätt ”att genomföra den handling som framstår nödvändig för att ta besittning av lik, begrava det och bränna det”. JVP skulle utplånas.

600 JVP-kadrer arresterades innan några strider överhuvudtaget ägt rum. Först i början av april slog JVP tillbaka. 88 polisstationer över hela landet attackerades och plundrades på vapen.

Mot rebellerna stod reaktionen inom och utom landet enad. UNP hade hela tiden backat upp regeringens undertryckningsåtgärder. Till de som nu aktivt undsatte regimen hörde USA, Sovjet, Storbritannien, Australien, Pakistan, Indien och Jugoslavien.

Förvisso en intressant manifestation av den omtalade ceylonesiska neutralitetens innebörd.

De herrar som tidigare beskyllt JVP för att stå i ”utländsk” sold fick plötsligt svårt att precisera sin anklagelse. Till slut beslöt man sig för att rikta anklagelserna mot – Demokratiska Folkrepubliken Korea! Ambassadören för den regim som regeringen några månader tidigare erkänt – med avsikten att inför massorna maskera sin klasshemvist – utvisades nu från Ceylon! Naturligtvis lyckades man aldrig prestera några bevis för påståendena om nordkoreansk inblandning och i juni erkände regeringens inrikesminister att det inte fanns något som tydde på utländsk inblandning. På rebellernas sida, borde han ha tillagt.

Den 13 april tillkännagav den brittiska regeringen att man erhållit en begäran om sex helikoptrar, och att man samtyckt till att förse Ceylon med sex Bell Jet Rangers, vilka man först måste anskaffa från USA. USA försåg Ceylon med de nödvändiga reservdelarna. England spädde på med handeldvapen och ammunition. Fyra indiska fregatter patrullerade Colombos hamn och den 14 april anlände fyra indiska och två pakistanska helikoptrar. Ett indiskt gurkhakompani bevakade Colombos flygplats. Den 21 april förklarade Australien att man ämnade förse Ceylon med vapen. Redan den 17 april erhöll Ceylon vapen från sovjetiska lager i Egypten och den 20 april anlände sovjetiska transportplan med helikoptrar och 63 tekniker. Den 21 april anlände 6 Mig-17. Som kronan på verket sände Sovjet den 6 maj 20 pansarbilar. Jugoslavien försåg sin ”neutralistiske” kollega med artilleripjäser avsedda för bergig terräng. Enligt överstelöjtnant Ranaturira var detta artilleri mycket verkningsfullt i kampen mot gerillan i bergsregionerna.

Regeringen hade dock radikalt underskattat JVP:s styrka och massförankring. Snart kontrollerades mycket omfattande landsbygdsområden och även många städer av gerillan. Dess numerära styrka har uppskattats till mellan 20 000 och 80 000 man. Beväpningen var dock otillräcklig och i början av maj tvingades JVP till kapitulation. Tusentals militanter stupade i strid och de tillfångatagna torterades och avrättades i massomfattning. Arméns metoder rättfärdigades av överstelöjtnant Ranatunga som vid en presskonferens klargjorde att ”vi har lärt alltför många läxor från Vietnam och Malaysia. Vi måste förintna dem fullständigt.”(AP den 18/4, *Daily Telegraph* och *Times* den 19/4)

JVP krossades. Organisationen visade sig väga alltför lätt, dess politiska linje alltför outvecklad, dess förberedelser alltför otillräckliga. Dock var nederlaget ett nederlag av sådant slag som grundlägger framtida segrar. Man stod inför en svår situation och man valde att inte slaktas utan motstånd.

Denna genomgång av händelserna på Ceylon och deras bakgrund kan tyckas inte höra hemma i förbundets interna debatt. Nu förhåller det sig emellertid så att debatten inte endast rör politiska linjer utan också faktiska händelseförlopp. Jag vill med denna *beskrivning av fakta* ge förbundets medlemmar en ordentlig möjlighet att värdera KT:s behandling av frågan och kinesernas agerande. Utan kommentarer överlämnar ja åt läsaren att avgöra huruvida kinesernas politik, sådan den formulerats av Chou En-lai i brevet till Bandaranaike, möjligen kan ifrågasättas:

Jag är tacksam mot Ers Excellens och den ceylonesiska regeringen för ert förtroende för den kinesiska regeringen, och för Era vänskapliga känslor gentemot det kinesiska folket. Vänskapen mellan Kina och Ceylon ligger i de två folkens grundläggande intresse och kan motstå prövningar. Den kinesiska regeringen och folket värderar högt vänskapen mellan våra två länder. Det kommer aldrig att vara möjligt för någon med fördolda motiv att utså splittring och sabotera våra vänskapliga relationer.

I enlighet med ordförande Maj Tse-tungs lära, har det kinesiska folket hela tiden bekämpat ultra-”vänsterism” och högeropportunist under sina utdragna revolutionära strider.

Det glädjer oss att den kaotiska situation som skapats av en handfull personer som kallar sig själva ”guevarister” – i vars led utländska spioner nästlat sig in, tack vare Ers Excellens' och den ceylonesiska regeringens ansträngningar, bragts under kontroll.

Vi tror att, till följd av Ers Excellens' ledarskap och det ceylonesiska folkets medverkan och stöd, dessa rebelliska handlingar, anstiftade av inhemska och utländska reaktionärer i avsikt att underminera det ceylonesiska folkets intressen, är dömda att misslyckas.

Vi instämmer helt med den korrekta inställning i frågan: försvaret av statlig suveränitet och vaksamhet mot utländsk inblandning, vilken Ers Excellens hänvisar till. Den kinesiska regeringen och folket, beundrar detta och stödjer kraftfullt Ceylon i loss vamp för detta mål.

Som Ers Excellens väl känner till har den kinesiska regeringen konsekvent efterlevt de fem principerna om fredlig samexistens; den har aldrig blandat sig i andra länders inre affärer och är också bestämt motståndare till varje lands inblandning i andra länders inre angelägenheter, och i synnerhet till att utländska reaktionärer utnyttjar möjligheter till att genomföra en väpnad intervention.

Jag skulle än en gång vilja upprepa denna den kinesiska regeringens orubbliga ståndpunkt.

I den kinesiska och ceylonesiska vänskapens intresse, och i beaktande av den ceylonesiska regeringens behov, samtycker den kinesiska regeringen till att – i enlighet med den ceylonesiska regeringens begäran – bevilja den ett långfristigt räntefritt lån på 150 milj. rupier (c:a 150 milj. kronor. TW) i konvertibel utländsk valuta.

Vi skulle gärna vilja höra alla Ers Excellens synpunkter i denna fråga.

Vi är beredda att leverera en del av lånet i maj och att underteckna ett dokument om det. Vad gäller annat materiellt bistånd ber vi Er underrätta oss, om det finns behov av sådant.”

Ovanstående är den kompletta texten i det brev som Chou tillställde Bandaranaike. Brevet är daterat den 26 april! Det offentliggjordes en månad senare av den ceylonesiska regeringen. (Ceylon Daily News den 27 maj 1971) Brevet har inte offentliggjorts i Kina. Citerat i *New Left Review* 69 sid. 91.

Kautskyanskt Forum

Enligt den av Marx grundade historiska materialismen är hela vår skrivna historia en klasskampens historia. Efter Kautskys revision av materialismen måste man tillägga: med undantag för krigsperioderna. — Den världshistoriska appellen i Kommunistiska manifestet har fått ett väsentligt tillägg och lyder nu i Kautskys korrigerade skick: Proletärer i alla länder förena er i fredstid och skär halsen av varandra i krigstid! (Rosa Luxemburg – Internationalens återuppbyggnad)

Kautskyanism betyder vacklan, en vacklan mellan bourgeoisie och proletariat, mellan chauvinism och internationalism. Då frågorna ställs på sin spets, då situationen kräver beslut och praktisk handling, kastar sig emellertid kautskyanen i armarna på bourgeoisin och uppstår rollen av revolutionens bromskloss och proletariatets förledare. Kautskyanismen måste därför till varje pris ock fullständigt skoningslöst avslöjas samt inför proletariatet uppvisas i all sin enkla ynkighet.

Kautskyanismen i Sverige företräds idag fr. a. av redaktionen för det s.k. Marxistiskt Forum. Dess ledande medlem, uppsalaakademikern och brackan Kurt Wickman, är också den som mest energiskt torgfört Karl Kautskys erbarmliga tänkande i M.F.:s spalter.

K.W.:s anti-leninism kommer till klarast uttryck i en artikel i M.F. 1-72, betitlad ”Indien ut ur Pakistan”. I denna artikel hävdar K.W. att en av krigets viktigaste följder varit ”att socialimperialismens ställningar stärkts. Detta har skett på bekostnad av USA-imperialismens ställning.” Detta *riktiga* konstaterande borde genom användande av logik och proletär klasständpunkt leda till riktiga slutsatser och proletära ståndpunkter. Men vi har att göra med en kautskyansk bracka varför sådana förväntningar ingalunda är berättigade. Och mycket riktigt. Hör bara!: ”Att utmåla stöd för Pakistan som reaktionärt, innebär att underkänna principen om rätt till försvar mot angrepp. — ...vilken linje följde Indien-Sovjet? Det var att splittra och börja förintä Pakistan i syfte att lägga det under sig. Det är otvivelaktigt en imperialistisk politik. Pakistan då? Det slogs med ryggen mot väggen för att förhindra landets upplösning och förintä. Denna politik har alltid hitintills kallats nationellt försvar.”

K.W. gör sig här skyldig till tre grundläggande ”misstag”:

1. Han ”glömmer” att mellan väggen och den pakistanska militärjuntan stod Uncle Sam.
2. Han ”glömmer” att kriget faktiskt gällde kontrollen över en av den västpakistanska härskarklassen förtryckt och exploaterad koloni. Det nationella försvar som förekom var faktiskt de bengaliska massornas kamp mot Yahya Khans slaktare.
3. Han ”glömmer” faktiskt marxismens ABC då han hävdar ”principen om rätt till självförsvar”. Marxister har *aldrig* backat upp en viss nations borgarklass med motiveringen att just denna nations borgarklass i rövarnas kraftmätning visat sig vara den sämst rustade.

Ur proletariatets synpunkt är det fullständigt likgiltigt om det var borgarklassen i land A som ”övertöll” borgarklassen i land B eller tvärtom. Att det pakistanska monopolkapitalet visade sig oförmöget att upprätthålla förtrycket över Bengalen, då det konfronterades med de indiska tanksen, förvandlar faktiskt inte det västpakistanska proletariatets och Bengalens bödlar till ett gäng egentligen ganska hyggliga prickar. K.W.:s ståndpunkt är opportunistens, chauvinistens och brackans ståndpunkt. Proletariatets ståndpunkt har alltid uttryckts i parollen: Förvandla kriget till revolutionärt inbördeskrig: Proletärer i alla länder, förena er!

Lenin sade:

Antingen den ena eller den andra måste avstå från herravälde över sina kolonier. Sådana frågor avgörs inte godvilligt i denna kapitalisternas värld. De kan endast avgöras genom krig. Därför är det löjligt att anklaga den ena eller den andra av de krönte rövare. De är alla lika, dessa krönte rövare. (*Krig och revolution* sida 17)

Som bekant bestod inte många av den andra internationalens ”socialister” det prov som utbrottet av det första imperialistiska omfördelningskriget innebar. De flesta visade sig vara ynkliga ”fosterlandsförsvare”, vilka likt papegojor upprepade ”sina” respektive kapitalisters chauvinistiska paroller. En minoritet av internationalen vägrade dock att släpa den röda fanan i skiten. De gick mot strömmen och därmed till historien som det internationella proletariats hjältar. Rosa Luxemburg var en av dem. Låt oss därför se hur en revolutionär närmar sig frågan om fosterlandsförsvaret:

Serbien utgör idag det klassiska exemplet på det ”nationella” kriget. Om någonsin en stat haft rätten på sin sida så är det Serbien, om man dömer dess situation enligt den konventionella uppfattningen om nationellt självförsvar. Dess nationella suveränitet kränktes av österrikarnas annekteringspolitik, som också hotar dess existens som nation, och det är Österrike som tvingat det in i kriget; mänskligt att döma borde det därför te sig som om serberna kämpar för att försvara sitt lands existens, frihet och kultur. Om socialdemokratin i Tyskland handlat rätt i sitt ställningstagande, då skulle de serbiska socialdemokraterna, som i Belgrads parlament protesterat mot kriget och röstat mot militäranslagen, rent av framstå som förrädare mot sitt lands viktigaste intressen. Men i verkligheten har serberna Lapschewitsch och Kazlerowitsch inte endast skrivit in sina namn med gyllene bokstäver i den internationella socialismens historia; med sin skarpsinniga uppfattning om krigets verkliga orsaker har de också gjort en utomordentlig insats för att folket i deras eget land ska erhålla en nyckel till sanningen.

Formellt är det förvisso ett nationellt försvarskrig som ger Serbien utkämpar. Men de tendenser som omhuldas av dess kungahus och styrande kretsar går ut på territoriell utvidgning, utan hänsyn till de nationella gränserna, och därigenom blir landets utrikespolitik präglad av samma riskabelt aggressiva planer som dess motståndares. Serbien riktar sina erövringsdrömmar främst mot Adriatiska havets kust, där man utan att fästa något avseende vid Albanien rättigheter invecklat sig i en tävling med Italien om de bästa bitarna; – Hur denna kamp kommer att sluta beror helt på vilken stormakt som kommer att bli den dominerande i Europa efter kriget. Det viktigaste i detta sammanhang är emellertid att den serbiska nationalismen stöds av den ryska imperialismen. Serbien är endast en av pjäserna i det stora världspolitiska schackspelet, och bedömer man serbernas roll i kriget utan att ta hänsyn till det större sammanhanget, den världspolitiska bakgrunden, kan man inte åstadkomma annat än svävande spekulationer. Samma sak gäller den senaste Balkankonflikten. De nybildade balkanstaterna var formellt sett i sin fulla rätt och representerade i sin kamp nationalstatens demokratiska ideal (och inte ens detta kan man säga om Pakistan idag – TW) – så kan det tyckas om man ser konflikten som en isolerad företeelse. Om man däremot kan inse dess rätta plats i den historiska utveckling som gjort Balkan till en brännpunkt för de imperialistiska krafterna inom världspolitikens, då blir denna konflikt bara en episod i den långa händelsekedja som med ödesdiger konsekvens lett fram till världskriget. (Därför var det de bengaliska revolutionärernas uppgift att fränkänna Indiens lakejer kampens ledning, och ta upp kampen för Bengalen under arbetarnas och bondemassornas revolutionära diktatur. Att stödja Yahya Khan är inte att bekämpa Rahman utan politisk harakiri. – TW) I Basel applåderade den internationella socialdemokratin också med hänförelse balkansocialisternas bestämda avståndstagande från varje form av moraliskt eller politiskt stöd åt det krig vars rätta natur de genomskådat och avslöjat, och med dessa applåder har Internationalen redan på förhand fördömt de tyska och franska socialisternas ovärdiga ställningstagande i den nuvarande världskonflikten.

I samma situation som balkanstaterna befinner sig emellertid numera alla småstater, exempelvis Holland. ”När skeppet tar in vatten, måste man först och främst tänka på att täta läckan:” (Jämför tesen att ”huvudfrågan är Pakistans enhet” – TW) Och vad skulle det lilla Holland kunna ha för avsikter förutom att försvara nationens existens och oavhängighet? Förvisso: dömer man endast efter *avsikterna* hos det holländska folket, eller till och med hos dess styrande grupper, är det verkligen blott och bart fråga om nationellt försvar. Men den socialistiska politiken, som ska bygga på kunskap om historiska skeenden, kan inte rätta sig efter den speciella inställningen hos en enskild nation; den måste utformas för att kunna anpassas på hela det internationella problemkomplexet i den världspolitiska situationen. Vare sig holländarna önskar det eller inte, är sanningen dock att deras land endast är ett litet kugghjul i dagens världspolitiska maskineri. Det skulle de inte ha någon svårighet att inse, om Holland verkligen rycktes in i världskrigets malström. Då skulle motståndarna genast rikta sina angrepp mot dess kolonier. Holländarna skulle alltså få anstränga sina stridskrafter för att inte gå miste om dessa, och kampen för det lilla nord-sjöfolkets nationella oavhängighet skulle på sätt utvidgas till en kamp för rätten att förtrycka den indonesiska ögruppens malajer. Men inte nog med detta. Eftersom den holländska krigsmakten, om den

uppträdde utan bundsförvanter, hastigt skulle krossas som ett nötskal i världskrigets virvlar, måste landet också – oavsett om det vill eller inte – ansluta sig till någon av de båda stridande militärallianserna, varigenom det skulle förvandlas till ett verktyg för direkt imperialistiska strävanden. (Rosa Luxemburg – *Socialdemokratins kris* sid. 142-145)

Vi ställer nu KW frågan: Handlade Lapschewitsch och Kazlerowitsch rätt när de vägrade sluta upp bakom den serbiska härskarklassen, som slogs med ”ryggen mot väggen”?

Lenin instämmer till hundra procent med Rosa Luxemburgs analys av Serbiens, balkanstaternas och Hollands situation (Se ”Om Juniusbroschyren” *SSIU* band 9 sid 184). Vad Lenin kritiserar är Rosa Luxemburgs tendens att förneka *möjligheten* av nationella krig under imperialismens epok.

Kurt Wickman menar att den pakistanska armén slogs för den pakistanska nationens enhet. Denna tes är absurd!

För det första har det aldrig existerat någon pakistansk nation. En nation är nämligen ”en historiskt uppkommen, varaktig gemenskap beträffande språket, territoriet, det ekonomiska livet och den psykiska egenart, som kommer till uttryck i den gemensamma kulturen.” (Stalins definition i ”Marxismen och den nationella frågan”). Stalin fortsätter: ”Det måste betonas att inget av de anförda kännetecknen ensamt för sig är tillräckligt för att definiera en nation. Än mer: det behövs bara att ett av dessa kännetecken saknas, för att nationen skall upphöra att vara en nation.” I förhållandet mellan Bengalen och det övriga Pakistan saknas *samtliga* dessa kännetecken! KW klistrar på adjektivet ”nationellt” med avsikt att ge stödet åt Yahya Khan ett sken av legitimitet.

Nej, kriget var från den pakistanska härskarklassens sida ingalunda ett ”nationellt försvarskrig”. Det av USA-imperialisterna understödda västpakistanska härskarskiktet slogs för rätten att också i fortsättningen fritt få härja och plundra östra Bengalen. Indien ville överta denna roll. Indien visade sig vara den starkare av de två. Menar KW verkligen att proletarietets patriotiska plikt var att sluta upp bakom Yahya Khan i detta krig?

Tydligen har KW förläst sig på de kinesiska hyllningstelegrammen. Hur som helst har han så till den milda grad förälskat sig i den pakistanska härskarklassen att han i sitt slutord slutgiltigt verkställer skilsmässan med marxismen. Håll i er, för nu citerar jag:

I Västpakistan har Yahya Khan avsatts och Ali Bhutto har efterträtt honom. Ali Bhuttos regering har inlett en serie progressiva åtgärder: den härskande klickens (”de 22 familjerna”) rörelsefrihet har beskrivits och åtgärder för att stoppa deras export av kapital påbörjats; en jordreform har utannonserats; nationalisering av industriföretag, banker och försäkringsbolag har startat, bl. a. 20 generaler i den gamla armén har avsatts. Allt detta är en mycket bra utveckling, och om den fortsätter, kommer den att bana väg för Pakistan som ett demokratiskt, anti-imperialistiskt land.

Att KW kan skriva på detta sätt visar att KW saknar den mest rudimentära kunskap om den pakistanska samhällsstrukturen och dess historia, samt att KW är reformist och inte marxist.

Ett demokratiskt och antiimperialistiskt Pakistan kommer aldrig att förverkligas av Pakistans godsägare, monopolkapitalister, militärer och byråkrater. Ett sådant Pakistan kommer att byggas av Pakistans arbetande klasser då de genomfört sin revolution och fullständigt krossat den apparat som Wickman nu talar så svärmiskt om.

I dag slaktas Pakistans strejkande arbetare och revolterande arrendatorer. I morgon kommer de att vara Pakistans härskare.

Låt mig avsluta med ett citat ur det verk, där Lenin en gång för alla, allsidigt, fullständigt och skoningslöst klär av kautskyanismen dess proletära förklädnad och i dagsljuset drar fram dess

ruttna, antiproletäres och borgerliga klassinnehåll. Jag hoppas läsaren håller med om att citatet är väl valt med tanke på de ovan behandlade frågorna.

Alla småborgare, alla förslöade och okunniga bondgubbar resonerar just så, som renegaterna Kautsky, Lonquet, Turati & Co., nämligen: fienden har inträngt i mitt land, allt annat angår mig inte.

En socialist, en revolutionär proletär, en internationalist resonerar på annat sätt om krigets karaktär (huruvida det är reaktionärt eller revolutionärt) beror inte på vem som angripit och i vems land fienden står, utan av vilken klass kriget föres och av vilken politik som fullföljes genom det ifrågasatt kriget. Om detta krig är ett reaktionärt imperialistiskt krig, d.v.s. ett krig som föres av världsomfattande grupper (Lenin angriper Kautskys ståndpunkt under första världskriget – TS) av den imperialistiska, erövringslystna, rovgiriga, reaktionära bourgeoisin, så blir varje bourgeoisin (t.o.m. i ett litet land) delaktig i plundringen, och det är min uppgift som representant för det revolutionära proletariatet att förbereda *den proletära världsrevolutionen* såsom den *enda* räddningen undan världskrigets fasor. Jag får inte bedöma saken ur ”mitt” lands synpunkt (ty så tänker en ömklig och inskränkt nationalistisk småborgare, som inte förstår att han är en leksak i den imperialistiska bourgeoisins händer) utan ur den synpunkten, att *jag måste delta* när det gäller att förbereda, propagera och påskynda den proletära världsrevolutionen.

Detta är internationalism, detta är internationalistens, den revolutionära arbetarens, den verkliga socialistens uppgift. Detta ABC har renegaten Kautsky ”glömt”. (Lenin: Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky – VV II:2 sid. 95-96)

Det indiskt-pakistanska kriget och revolutionärernas taktik

Självbestämmanderätten, d.v.s.: endast nationen själv har rätt att bestämma sitt öde, ingen har rätt att *med våld* ingripa i en nations liv, att *förstöra* dess skolor och andra institutioner, att *våldföra sig* på dess seder och bruk, att *undertrycka* dess språk att beskära dess rättigheter.

Det betyder naturligtvis inte att socialdemokratin kommer att understödja alla slags bruk och institutioner som en nation har. I kampen mot våldshandlingarna mot en nation kommer den att förfäkta *nationens* rätt att själv bestämma sitt öde, men kommer samtidigt att agitera mot de skadliga bruk och institutioner, som denna nation har, för att ge de arbetande av denna nation möjlighet att befria sig från dem.

Självbestämmanderätten, d.v.s. nationen kan inrätta sig efter sitt egot gottfinnande. Den har rätt att inrätta sitt liv i enlighet med autonomins grundsatser. Den har rätt att upprätta federativa förbindelser med andra nationer. Den har rätt att fullständigt avskilja sig. Nationen är suverän, och alla nationer är likaberättigade.

Detta betyder naturligtvis inte att socialdemokratin kommer att förfäkta varje krav av en nation. Nationen har till och med rätt att återvända till den samla samhällsordningen, men detta betyder inte att socialdemokratin kommer att skriva under ett sådant beslut av en eller annan av ifrågasatt nations institutioner. De plikter som tillkommer socialdemokratin, vilken värnar proletariatets intressen, och de rättigheter som tillkommer en nation, vilken består av olika klasser – det är två olika ting.

I kampen för nationernas självbestämmanderätt ställer sig socialdemokratin uppgiften att göra slut på politiken att förtrycka nationen, uppgiften att omöjliggöra denna politik och därmed undergräva kampen mellan nationerna, avtrubba den och reducera den till ett minimum.

Härigenom skiljer sig det klassmedvetna proletariatets politik väsentligt från bourgeoisins politik, ty bourgeoisin strävar efter att fördjupa och underblåsa den nationella kampen, att fortsätta och tillspetsa den nationella rörelsen. Just därför kan det klassmedvetna proletariatet inte sluta upp kring bourgeoisins ”nationella” baner. (Stalin – *Den nationella och koloniala frågan* sid. 26-27)

Den nationella förtryckspolitiken, som är ett arv efter självhärskardömet och monarkin, stöddes av godsägarna, kapitalisterna och småbourgeoisin för att skydda deras klassprivilegier och skilja arbetarna av olika folkslag från varandra. Den moderna imperialismen, som stärker strävan att undertrycka de svaga folken, är en ny faktor som bidrar till det nationella förtryckets skärpande.

I den mån det nationella förtryckets avlägsnande kan uppnås i det kapitalistiska samhället, är detta möjligt endast under ett konsekvent demokratiskt republikanskt statskick och motsvarande statsstyrelse, som tryggar alla nationers och språks fullständiga likaberättigande.

Rätten till fritt avskiljande och bildande av självständig stat måste tillerkännas alla nationer, som ingår i Ryssland. Förnekande av denna rätt och uraktlåtenhet att vidtaga de åtgärder, som garanterar dess

praktiska förverkligande, är liktydigt med understöd åt erövrings- eller annexionspolitiken. Endast proletariats erkännande av nationernas rätt till avskiljande tryggar en fullkomlig solidaritet mellan de olika nationernas arbetare och möjliggör ett verkligt demokratiskt närmande mellan nationerna...

Frågan om nationernas rätt till fritt avskiljande får ej förväxlas med frågan om det ändamålsenliga i att en eller annan nation i ett eller annat ögonblick avskiljer sig. (min kurs – TW) Denna senare fråga måste proletariats parti avgöra fullt självständigt i varje enskilt fall, ur synpunkten av hela samhällsutvecklingens intressen och med hänsyn till proletariats klasskamp för socialismen. (Ur resolutionen i den nationella frågan, antagen vid bolsjevikpartiets konferens i april 1917, citerad från *SUKP(b):s historia*, 1938 års utgåva sid. 240-241)

3. Den nationella enhetsfrontens program måste förklara att i Fria Indien kommer det att råda fullständig jämlikhet mellan nationaliteter och samfund som existerar sida vid sida i Indien. Ingen nationalitet kommer att förtrycka den andra. Inga olikheter eller diskrimineringar kommer att grundas på kast eller samfund. För att trygga detta måste den nationella rörelsen erkänna följande rättigheter som en del av programmet för nationell enhet:

a) Varje del av det indiska folket som har ett sammanhängande territorium som hemland, gemensamma historiska traditioner, gemensamt språk, gemensam kultur och psykologi samt gemensamt socialt liv erkännes som särskild nationalitet med rätt att existera som autonom stat inom den fria indiska unionen eller federationen och har rätt att utträda ur den om den så önskar. Det innebär att de territorier som är sådana nationaliteters hemland och som nu är uppsplittrade genom de nuvarande brittiska provinserna eller de s.k. ”indiska staternas” konstgjorda gränser återförenas och återställs till dem i Fria Indien. Morgondagens Fria Indien blir således en federation eller union av autonoma stater för de skilda nationaliteterna såsom pathaner, västpunjabis (övervägande muhammedaner), sikher, sindhis, hinduer, rajasthaner, gujeratis, bengaler, assamiter, beharis, orlyas, andhras, tamiler, karnatakis, maharashtrianer, keralas osv.

b) Om det finns utspridda minoriteter i de på detta sätt bildade nya staterna garanteras deras rättigheter i fråga om kultur språk, undervisning; osv. av författningen och kränkningar straffas i lag.

c) Alla diskvalificeringar, privilegier och diskrimineringar grundade på kast, ras eller samfund (såsom oberörbarhet och liknande orättfärdigheter) upphäves i författningen och kränkningar straffas i lag.

4. En sådan deklaration om rättigheterna kan – eftersom den ger varje här ovan definierad nationalitet och således de nationaliteter som bekänner sig till muhammedansk tro rätt till autonom statlig existens och rätt till utträde – utgöra basen för enhet mellan nationella kongressen och muhammedanska förbundet. Detta skulle nämligen ge muhammedanerna, överallt där de utgör en överväldigande majoritet på ett sammanhängande territorium som utgör deras hemland, rätt att bilda sina autonoma stater och även att utträda om de önskar. Beträffande de bengaliska muhammedanerna i Bengalens östra och norra distrikt, där de utgör en överväldigande majoritet, kan de förena sig till ett autonomt område – staten Bengalen – eller till en separat stat. En sådan deklaration tillgodoser därför den riktiga kärnan i det pakistanska kravet och har ingenting gemensamt med den separatistiska teorin om Indiens delning i två nationer på religionsgrundval.

5. Men erkännande av rätten till avskiljande i denna form behöver inte nödvändigtvis leda till avskiljande i verkligheten. Å andra sidan medför det, genom att skingra den ömsesidiga misstänksamheten, aktionsenhet idag och lägger grundvalen för en större enhet i morgondagens Fria Indien...” (Ur resolution antagen vid utvidgat plenarsammanträde med Indiens kommunistiska partis centralkommitté den 19 september 1942, bekräftad av partiets kongress i maj 1943. Citerad i Tariq Ali: *Pakistan – militärvälde eller folkmakt?* sid. 251-253).

Jag har läst Ers Excellens' brev och ambassadör Chang Tungs rapport om Ers Excellens' diskussioner med honom. Jag är tacksam för Ers Excellens' tilltro till den kinesiska regeringen.

Kina och Pakistan är fredliga grannar. Den kinesiska regeringen och det kinesiska folket följer med stort intresse utvecklingen av den nuvarande situationen i Pakistan.

Ers excellens och ledare för skilda läger i Pakistan har utfört ett mycket värdefullt arbete i syfte att upprätthålla Pakistans enhet och hindra Pakistan från att gå mot en splittring.

Vi tror säkert att situationen i Pakistan, genom Ers excellens' och ledarnas för skilda läger kloka åtaganden och åtgärder, kommer att återgå till det normala.

Enligt vår mening är Pakistans enhet och enheten mellan folken i Öst- och Västpakistan de grundläggande garantierna för att Pakistan skall uppnå välstånd och styrka.

Här är det av stor vikt att skilja mellan folkens breda massa och en handfull personer, vilka vill sabotera Pakistans enhet. Som genuina vänner till Pakistan vill vi presentera dessa åsikter för Ers Excellens. (Ur brev från Chou En-lai till Yahya Khan publicerat i *Pakistan Times* 13/4 1971, citerat i "Rött forum 2" sid 5)

Vi tror att det pakistanska folkets breda massor är patriotiska och vill värna om sitt lands enighet och sammanhållning och motsätter sig inre splittring och inblandning utifrån. Det är vårt hopp att det pakistanska folket ska stärka sin enighet och anstränga sig gemensamt för att övervinna sina svårigheter och lösa sina problem. (Ur Chi Peng-feis tal vid Ali Bhuttos besök i Kina den 7/11. 1971. Citerat i *Kina-rapport* 14-71 sid. 61)

Sheik Mujibur Rahman sattes i fängelse och resten av Awami-förbundets ledarskap flydde till Indien och lämnade folket åt sitt öde. Den pakistanska arméns barbariska attacker mötte dock folkets väpnade motstånd. På platser som stod under vårt partis ledarskap och på andra platser under ledning av spontant organiserade och tillfälliga patriotiska grupper, inledde det revolutionärt sinnade folket motståndskamp mot den pakistanska arméns framfart. Så småningom ledde dessa spridda strider till ett nationellt revolutionärt krig under ledning av vårt parti. Detta skrämde de kontraevolutionära styrkorna både inom och utanför landet

...1967 antog partiet ett program som gick ut på att upprätta den Östbengliska Demokratiska Folkrepubliken. (Ur deklaration gjord av Mohammed Toaha, ordförande i Bangladeshs kommunistiska parti (m-1), vid en hemlig presskonferens i Dacca den 18/2 1972. Citerad i *Kommentar* 7-72)

Är Västpakiastans regering inte medveten om att jag är den ende som kan rädda Östpakistan från kommunismen? Om den beslutar att slåss, förlorar jag makten och naxaliterna (marxist-leninisterna i Bengalen – TW) kommer att blanda sig i och därvid utnyttja mitt namn. Om jag gör allt för många eftergifter, förlorar jag min auktoritet. Jag befinner mig i en mycket svår situation. (Rahman till en AFP-korrespondent. *Le Monde* 31/3 1971. Citerat i *Marxistiskt Forum* 4-71 sid. 27)

Det är mer som förenar oss än som skiljer oss åt. (Indira Gandhi efter Pakistans kapitulation. Citerat i *Kommentar* 7-72)

Pakistan har stött Kina vid de tillfällen Indien provocerat konfrontation – givetvis i avsikt att i gengäld erhålla kinesiskt stöd i kampen mot rivalen Indien. Den pakistanska militärdiktaturens stöttepelare har varit och är USA-imperialismen. Efter den indisk-pakistanska konflikten 1965 införde USA vapenembargo till de stridande parterna (USA önskar givetvis att i båda staterna begränsa det sovjetiska inflytandet och militärt hålla positionerna i området. Den indisk-pakistanska rivaliteten irriterar USA). Trots embargot levererade USA ett hundratal Patton M-48 tanks till Pakistan via Italien och i samband med arbetar- och studentupproret 1968-69 hävdades embargot. USA erbjuder Pakistan 300 pansarfordon, 18 Starfighter F-104-87 och några lätta bombplan typ Canterra B-57. 1971 fick Pakistan ett lån till militärt bistånd av USA på 5 230 000 dollar.

Kina har levererat vapen sedan 1965. I vilken utsträckning är oklart. Enligt *Le Monde* har Kina levererat Mig-19, T-49 tanks, lastbilar och lättare vapen samt nämner att "omkring 1969 ska 40-50 stycken T-54 och T-55 tanks av rysk fabrikation ha lossats i Karachi liksom reservdelar till de kinesiska Mig-planen."

Vaga och ospecificerade uppgifter således och *Le Monde*s påstående att "Kina i stor utsträckning övertagit USA:s roll" förefaller av den senare utvecklingen av döma otrolig. Att märka är att *Stormklockan* (11/12-71) på samma sätt överdrivit Pakistans "brytning" med USA.

USA vill under inga omständigheter "släppa" Pakistan och den pakistanska härsarklassen inser givetvis att neokolonialt beroende är att föredra framför en situation av total isolering tillsammans med sina tre fiender: de undertryckta klasserna i Pakistan, det proletära Kina och rivalen Indien. Just på grund av fiendskapen mellan staten och folket kan därför Pakistan aldrig vara eller någonsin utvecklas till en antiimperialistisk kraft. Huvudsidan i förhållandet till imperialismen måste vara

samarbete och underkastelse.(Bevekelsegrunderna för Pakistans stöd åt Kina skall väl knappast behöva diskuteras. Under 50-talet, då förhållandet mellan Kina och Indien var ”goda”, föreslog Pakistan Indien upprepade gånger en antikommunistisk allians.)

Inom den s.k. m-1 rörelsen florerade före Indiens invasion åsikten att USA gärna såg ett från Pakistan separerat Östbengalen. Man menade att USA givit upp hoppet om Pakistan och nu såg en tudelning av landet som enda eller bästa lösning. Med andra ord; Pakistan skulle stå i motsättning till Indien, Sovjet och USA, medan den bengaliska separatismen backades av Indien, Sovjet, USA (och den internationella trotskismen). Invasionen och händelseutveckling i samband därmed avslöjade ytligheten och idealismen i denna värdering av kraftkonstellationen.

Resultatet av roffarnas kurr blev att Sovjet-Indien stärkte sina positioner i förhållande till USA-Pakistan. Sovjet och Indien har utnyttjat ett förtryckt folks hat mot den pakistanska godsägar-, kapitalist- och militärdiktaturen. De pakistanska ledarna försökte utnyttja nationella och religiösa motsättningar. (Man måste hålla i minnet att regimen också är intensivt hatad i Västpakistan. Arbetarklassen kamp dränks i blod. Exempelvis öppnade polisen i Karachi för några veckor sedan eld mot ett begravningsståg och dödade arbetare. Arbetarna, som var i färd med att begrava kamrater som mördats av polisen i samband med en strejk några dagar tidigare, svarade med att bygga barrikader. Att händelser av denna typ inte ger några rubriker beror bl. a. på att de äger rum i Pakistan. Ett land där av regimen mördade inte räknas i enstaka utan i hundratals, tusentals och hundratusentals. Och Peking Review tycks inte räkna alls.) De pakistanska ledarna utnyttjade framför allt motsättningen mellan bengalerna och minoriteten biharer. (Biharerna är muselmaner som flydde från Indien i samband med delningen av brittiska Indien 1947.)

Reaktionärerna ur båda lägren använde sig alltså av taktiken att för sina egna syften utnyttja klassmotsättningarna, men även nationella motsättningar och religiösa fördomar. Detta innebar givetvis att kommunisterna ställdes inför en svår uppgift. Hur lyckades man? Hade resultatet kunnat bli gynnsammare? Om fel begicks: var det smärre taktiska missgrepp eller fråga om fundamentala avsteg från kommunistisk taktik?

PB och TL menar att Kina agerade riktigt. (Om de bengaliska kommunisternas taktik: se dokumentbilaga.) I syfte att försvara den kinesiska politiken hänger sig PB och TL ömsom åt långa utläggningar om oväsentligheter och välkända självklarheter, ömsom åt en argumentation som faktiskt inte har något med leninismen att göra. Man går så långt att man mer eller mindre hävdar att bengalernas kamp mot regimen nationella och koloniala förtryck var framprovocerat av Indien och Awami-ledarna! Som om det inte förhöll sig tvärtom: man utnyttjade folkets hat och kamp (som faktiskt hade en synnerligen rationell grund och ingalunda behövde framprovoceras. För övrigt var det faktiska förhållandet det att *Awami-förbundets ledning* hela tiden sökte nå en kompromisslösning med Yahya Khan. Över huvudet på och *mot massorna*.)

PB påpekar att Indien propagerat lögnen att bengalerna röstat för avskiljande. Det är fel säger PB. Bengalerna röstade ”bara” för federation. Vad menar PB med detta påpekande? Att bengalerna när allt kommer omkring inte behandlats så illa?! Att det varit politiskt möjligt att ställa avskiljande som alternativ i ett val i Pakistan?! Har PB glömt hur den pakistanska härskarklassen besvarade bengalernas ”moderata” anspråk?! (Jag har även hört åsikten att fusk med valsiffrorna skulle ha förekommit. Det är ju mycket möjligt men jag tror inte det i så fall var oppositionen som var istånd och behov av att putsa dem, men vem vet, Yahya Khan kanske är populär i Bengalen!)

PB och TL erkänner dock existensen av nationellt och kolonialt förtryck. Det är tyvärr mer än man kan säga om kineserna. Hur ynkelig är inte Renmin Ribaos kommentar när man äntligen tangerar frågan. De nationella problemen är det pakistanska folkets egen affär. Så vi håller käften. Vad har en sådan ståndpunkt med leninism att göra? Ingenting. Kinas plikt är inte bara att tala utan också att på

alla tänkbara sätt understöda Pakistans revolutionärer och förtryckta klasser och folk. Kinas plikt är att arbeta för den pakistanska diktaturens krossande och det med FBA:s bajonetter om situationen så medger.

Om möjligt ännu ynkligare blir Renmin Ribao då man använder sig av metoden att citera "en pakistansk ledare" som "en gång" sade "att den pakistanska regeringen tidigare(sic) hade gjort misstag(sic) och mycket allvarliga misstag när det gällde frågan(sic) om Östpakistan." För vad menar "en pakistansk ledare" med "mycket allvarliga misstag" i "frågan om Östpakistan"? Menar han det koloniala förtrycket? Nej, han menar att regimen borde ha kompromissat med Awami-ledarna så att detta koloniala förtryck kunnat upprätthållas. Menar han slakten av hundratusentals bengaler? Nej, han menar missbedömningen av regimen militära förutsättningar att lösa "frågan om Östpakistan" i en konfrontation med Indien.

Citerande av klassfienden. Vad har en sådan metod med leninism att göra? Ingenting.

Leninismen i den nationella och koloniala frågan

MF-AH menar att en leninistisk politik i "frågan om Östpakistan" skulle ha inneburit: 1. avståndstagande från den västpakistanska juntans metoder och stöd till Bengalens rätt till nationellt självbestämmande; 2. avslöjande av awamiledningen och organisering av de progressiva krafterna; 3. avslöjande av Indiens aggressiva och reaktionära roll.

PB svarar: "skall vi stödja 'oberoende' på imperialismens villkor...?" Frånsett att ingen hävdar dylikt så avslöjar detta "goda'-yxskafte" ett rakt igenom metafysiskt sätt att betrakta frågorna. Ett motsvarande, dvs. lika metafysiskt sätt att ställa frågan vore: "skall vi då stödja enhet på Yahya Khans villkor?" Kommunisterna måste alltid utgå från frågan: vad gynnar klasskampen och proletariatets strävanden? För PB existerar två alternativ: Yahya Khan eller Indien. Och eftersom Indien är den stygge angriparen väljer man Yahya. Och eftersom Yahya Khan är förbannad på Indien för han en progressiv utrikespolitik och då måste man ju stödja honom när Indien sopar på honom. Tsaren eller kaisern? Som mensjeviken uttryckte det.

Vad PB försöker göra är att sopa den nationella frågan under mattan och skyndar därefter från den obehagliga bengaliska verkligheten till det centrala Afrika där man stolt visar upp exemplet Katanga och tror därmed sig ha bevisat det legitima i att då och då tumma på självbestämmanderätten. ("K" "F" "M" "L" drar den intelligenta parallellen med förhållandet mellan Norrland och övriga Sverige!)

Erkännandet av *varje* nations rätt till självbestämmande är en leninistisk taktisk princip och den bengaliska frågan utgör därvidlag inget undantag. Att framhäva denne som proletariatets principiella ståndpunkt i den nationella frågan ankommer framförallt på den förtryckande nationens proletariat. Det är en defensiv taktik som syftar till att för den förtryckta nationen och dess proletariat demonstrera att den arbetande klassen inte vill medverka till förtrycket utan ställer jämlikheten och klassens solidaritet mot härskarnas chauvinistiska politik. Således erkände de det ryska proletariatet Polens, Finlands, Lettlands, Ukrainas etc. rätt till självbestämmande trots att proletariatet givetvis inte i alla dessa fall var betjänt av *avskiljande*. Men rätten var man tvungen att erkänna för att på så sätt visa att den ryska tsarismen och det ryska proletariatet inte var bundsförvanter utan fiender. Om detta måste de förtryckta nationernas proletariat övertygas.

Erkännandet av rätten innebär således inte i sig att proletariatet därför stöder avskiljanden. Men endast den enhet som grundar sig på frivilligt sammangående är solid och stabil. Tvångsgrundad enhet mellan nationer, vilket i sig implicerar det nationella förtrycket, *kan aldrig* tjäna proletariatets syften och socialismens sak.

Erkännandet av rätten till avskiljande för alla; bedömande av varje konkret fråga om avskiljande ur synpunkten att upphäva allt icke-berättigande, varje privilegium och varje undantagsställning. (Lenin VV 1:2 sid. 347)

PB tycks mena att ett avskiljande vid denna tidpunkt endast skulle ha tjänat imperialismen. PB tycks mena att man *därför* inte skulle ställa parollen om självbestämmanderätt! Som om man kunde förneka verkligheten genom att likt strutsen sticka huvudet i sanden: Som om man istället skall överlämna åt reaktionärerna att fritt exploatera de nationella motsättningarna. Som om det inte just i detta läge var mer nödvändigt än någonsin att avslöja reaktionärernas hyckleri! Som om det inte just i detta läge var mer nödvändigt än någonsin att det västpakistanska proletariatet konsekvent och revolutionärt demonstrerade sin avsky inför och icke-delaktighet i regimens blodsorgier!

I detta läge reste *Marxistiskt* (fan tro't) *Forum* parollen "Stöd Pakistans kamp för enhet och nationell(!) suveränitet"! PB och TL ställer sig bakom denna sällsynt anti-leninistiska paroll. Och leninismen i denna fråga är synnerligen rak och okomplicerad och dess riktighet borde kunna inses av varje ärlig och tänkande revolutionär:

Herr Kokosjkin vill övertyga oss om att ett erkännande av rätten till avskiljande ökar faran för 'statens sönderfall'. Detta är polisen Mymretsovs synpunkt, med hans paroll 'släpa med och inte släppa'. Från demokratins synpunkt är det precis tvärtom: erkännande av rätten till avskiljande minskar faran för statens sönderfall. (VV 1:2 sid. 358) "

Att anklaga anhängarna av rätt till självbestämmande, dvs. rätt till avskiljande, för att uppmuntra till separatism: det är samma dumhat och samma hyckleri som att anklaga anhängarna av rätt till skilsmässa för att uppmuntra familjebandens upplösning. (VV I:2 sid. 360)

Befolkningens massor känner genom sin dagliga erfarenhet utomordentligt väl till de geografiska och ekonomiska förbindelsernas betydelse, fördelarna av en omfattande marknad och en omfattande stat, och de går endast in för ett avskiljande då det nationella förtrycket och de nationella slitningarna gör samvaron fullkomligt outhärdlig samt hämmar alla slags ekonomiska förbindelser. I ett dylikt fall kommer intressena av den kapitalistiska utvecklingen och klasskampens frihet att vara just på den sida som vill avskilja sig" (VV I:2 sid. 360-361) "Den omständigheten, att kampen för nationell frihet mot en imperialistisk makt under vissa omständigheter kan utnyttjas av en annan 'stormakt' i dess likaså imperialistiska syften kan lika lite förmå socialdemokratien att avstå från att erkänna nationernas självbestämmanderätt, som de talrika tillfällen då bourgeoisin utnyttjat republikanska paroller till politiskt bedrägeri och finansiell utplundring t.ex. i de romanska länderna, kan förmå socialdemokratien att avstå från sin republikanism. (SSIU 9 sid. 208)

Först i den reviderade versionen av TL:s uppsats, dvs. den som nu publicerats i KT, erkänns Östpakistans självbestämmanderätt. "Men detta är en fråga som skall lösas inom Pakistan" skyndar han sig att tillägga. Ja, TL, det östbengaliska folket försökte faktiskt göra det och decimerades med c:a en miljon på kuppen. Frågan kan inte lösas "utifrån" säger TL. Skall detta föreställa ett försvar för den egna tystnaden och kinesernas agerande? Var får TL alla sina metafysiska "principer" ifrån? Som situationen var hade FBA mycket väl kunnat ha intervenerat och jagat ut Yahya Khan från Bengalen. Huruvida en proletär armé bör gå utanför sitt nationella territorium bestäms av om det existerar en massrörelse eller inte.

När Röda Armén gick in Polen var detta ett misstag, inte av principiell art, utan emedan man över-skattat den polska revolutionära rörelsens styrka. Och vad har TL för åsikt om händelserna i Ungern 1956? 1915 skrev Lenin att det segrande proletariatet, den proletära diktaturen, skulle "ställa sig emot den övriga, den kapitalistiska världen, attrahera de förtryckta klasserna i andra länder, resa uppror mot kapitalisterna där och i nödfall till och med anlita vapenmakt mot utsugarklasserna och deras stater." (VV I:2. sid 431) Det var på den tiden då den revolutionär som vågat påstå att proletariatets världsrevolution var förenligt med icke-inblandning hade blivit välförtjänt utskrattad. Och den tidens revolutionärer skulle nog haft mycket svårt att förstå den princip som säger att den prole-

tära staten skall stödja Kashmirs kamp för självbestämmanderätt och det indiska proletariats kamp, medan stöd till Bengalen och Pakistans proletärer kallas inblandning och är därmed att anses som otillåtet. Det har undertecknad också men litar på att TL har något extra sofistikerat i bakfickan som kan skänka en förklaring.

De bengaliska massornas krav på avskiljande (vilket, observera, ingalunda stod i samklang med Awamiledarnas intentioner), ett krav som artikulerats under kampen mot Yahya Khans slaktare, har dock TL mycket svårt att förstå. Han motsätter sig det bestämt. ”För det första har Östpakistan förvandlats till motsatsen: en satellit till Indien. (Om nu motsatsen till en Pakistansk koloni är en indisk satellit är detta riktigt. TW) Alla som stödde Awamiförbundets kamp för ”självbestämmanderätt” kan se att *resultatet* inte stämmer överens med motivet. Fraserna om ett fritt och oberoende Östpakistan (de bengaliska massornas fraser? TW) tjänade bara ett syfte: att mörklägga och dölja det indiska hotet som senare blev påtagligt genom ockupationen. Kärnan i händelserna var att en stat förberedde och utlöste en invasion i ett annat land och *inte* som det sades att ett folk gjorde sig fritt.”

Jo TL, kärnan i händelserna var just att ett folk höll på att göra sig fritt. Denna befrielsekamp ”skrämdde de kontrarevolutionära styrkorna både inom och utanför landet. Awamiförbundets ledarskap, som alltså tagit sin tillflykt till Indien, fann inget annat alternativ än att bli lydiga redskap åt de imperialistiska makternas och de indiska expansionisternas kontrarevolutionära komplotter.” (Mohammed Toaha, ordf. i Bangladesh KP(m-l)) Indien fruktade en bengalisk revolution, detta var den främsta orsaken till att man valde att intervensera. Oroligheter förekom i Västbengalen och en bengalisk revolution skulle aldrig kunna stoppas vid den indiska gränsen. TL ska veta att det här i världen inte bara finns sluga och konspirerande ”mörkläggare” utan också olika klasser med divergerande eller sammanfallande intressen, klasskamp och revolution. Är TL helt blind? Ser han inte hur Awami-ledarna, representerande den östbengaliska bourgeoisin och övre småbourgeoisin, kastas från kompromissvilja i förhållande till Yahya Khan i armarna på indierna, ömsom fruktande massorna, ömsom hämtande styrka från dem: Ser han inte hur Indien griper tillfället att tillfoga Pakistan ett hårt slag samtidigt som den bengaliska revolutionens spöke omkullkastar all tvekan? Nej, det gör han inte. För TL existerar bara spioner och stormaktskonspirationer, quislingar och stora stygga vargar. Det finns ingen anledning att offra mer papper på eländet.

TL:s andra argument mot stöd för kravet på avskiljande är inte ens ett argument. ”För det andra betyder inte principen om nationellt oberoende (?? TL menar väl erkännandet av självbestämmanderätten. TW) att imperialistiska stater kan(?) utnyttja etniska, kulturella m.fl. skillnader för att stycka upp självständiga stater (TL menar väl aldrig Pakistan? TW) och lägga under sig delar av det.” Nej, det är riktigt, det betyder den inte. Men nu var det fråga om man skulle slåss mot. Yahya Khans slaktarhorder, i syfte att upprätta ett revolutionärt styre i östra Bengalen, eller inte. Så stod nämligen frågan, och det vill till en ordentligt förkalkad bracka för att se en *motsättning* mellan ett jakande svar på den frågan och bekämpande av indiska interventionister. Men att ställa frågorna konkret och klassmässigt tycks inte vara TL:s starka sida.

Avslutningsvis vill jag ge TL rådet att åtminstone plugga in den leninska terminologin. Det underlättar meningsutbyte även om jag inte tror att det kommer att hjälpa TL att dölja anti-leninismen i hans funderingar.

Peking, den bengaliska frågan och leninismen

Den Pakistanska regeringen för en självständig utrikespolitik som är verkningsfull ... Den kinesiska regeringen och folket stöder resolut den pakistanska regeringen och folket i deras rättvisa kamp för att säkra sitt nationella oberoende och motsätta sig främmande aggression och inblandning. (PR 13-71 obs tidpunkten)

Är detta leninism?

Kinas politik har en oerhörd betydelse för världsrevolutionens utveckling. Och ändå har Lin Piaos försvinnande knappt föranlett ett höjt ögonbryn. Liu Shao-shis tänkande betraktas som en gång för alla besekrat. Men i praktiken är det just revisionismen som idag predikas från Peking och dess papegojor i Sverige.

Men försöken att försona Lenins lära med bernsteineriet kommer aldrig att lyckas. I den nationella och koloniala frågan, som i andra frågor, är leninismens ståndpunkt klar och odiskutabel.

Det är därför de (borgarna) inte kan besvara frågan om annexioner på samma sätt som vi då vi säger: varje folk som inte anslutits till ett annat folk i överensstämmelse med sitt flertals fria önskan utan i enlighet med tsarens och regeringens beslut, är ett annekterat och erövat folk! Att taga avstånd från annekationer är att tillerkänna varje folk rätt till att bilda en särskild stat eller att leva i förbund med vem det önskar. Detta svar är fullkomligt klart för varje någorlunda klassmedveten arbetare.”(Krig och revolution s. 15) ”Om vi inte framför och inte agiterar för parollen om rätt till avskiljande spelar vi inte bara den förtryckande nationens bourgeoisi, utan också dess feodalism och absolutism i händerna.(VV I:2 s.347)

Antingen den ena eller den andra måste avstå från herravälde över sina kolonier... Sådana frågor avgörs inte godvilligt i denna kapitalisternas värld. De kan endast avgöras genom krig. Därför är det löjligt att anklaga den ena eller den andra av de krönte rövare. De är alla lika, dessa krönte rövare. (*Krig och rev.* sid. 17)

Dokumentbilaga

Programförslag för Nationella Befrielsefronten (NLF) i Bangladesh

I enlighet med den historiska maning och den vägledning som nyligen utfärdats av Maulana Bhasani – det förtryckta folkets – om att under full enighet föra befrielsekampen vidare, samlades representanter för Nationella Avami-partiet (National Awami Party, under ledning av Maulana Bhasani, den Östbengaliska Samordningskommittén för Kommunistiska Revolutionärer (Communist Revolutionaries East Bengal Coordination Committee), det Östbengaliska Kommunistpartiet (under Deben Sikdars ledning), Shramik Hrishak Karmee Sangha, Bangladesh kommunistiska parti (Hatiar), Purba Bangla krishak Samity, Purba Bangla Shramik förbundet, Bangladesh Shramik förbundet (Östpakistaniska Shramik Förbundet), Östbengaliska Revolutionära studentförbundet (East Bengal Revolutionary Students Union) och andra politiska- och massorganisationer till en konferens och bildade Samordningskommittén för den Nationella Befrielsekampen i Bangladesh. Efter att enhälligt ha antagit följande deklARATION framlägger de den för folket i Bangladesh.

Upprop för bildande av en Nationell Befrielsefront

Vi anser, utgående från den nuvarande situationen i Bangladesh under fullt enighet måste vandra kampens väg. Det är en helig plikt för varje politiskt parti och politisk grupp, massorganisation, klassorganisation och enskild medborgare att fast förenade delta i befrielsekampen, att göra det under stark sammanhållning och nära samförstånd, och under löftet att befria fosterlandet från förtrycket. Ty detta är hela nationens kamp, hela folkets. Det är en omöjlighet att nå seger i kampen mot de härjande väpnade styrkorna – som är välutrustade med moderna vapen – utan deltagande av hela folket. Det är utifrån en grundläggande medvetenhet om detta som Maulana Bhasani, det förtryckta folkets ledare, utfärdade sitt upprop och sin vägledning: i enlighet därmed sammanstrålade representanter för åtskilliga politiska partier, grupper, individer, mass- och klassorganisationer den 1 juni 1971 för att bilda *Samordningskommittén för den Nationella Befrielsekampen i Bangladesh*. Denna kommittés omedelbara uppgift är att leda befrielsekampen till framgång på basis av ett klart formulerat program och klara handlingslinjer och att därvid hålla nära kontakt och till fullo samordna sin verksamhet med Bangladesh-regeringen och alla krafter som deltar i befrielsekampen. Vi tror att en väl sammanhållen och enad nationell befrielsefront bildad genom samverkan mellan alla partier, uppfattningar och individer är nödvändig för att den nationella befrielse-

kampen i Bangladesh skall segra. Av detta skäl vädjar vi – i Samordningskommitténs namn – till alla frihetsälskande politiska partier, inklusive Awamiförbundet, till alla grupper, massorganisationer, klassbaserade organisationer och enskilda patrioter att bilda en sådan Nationell Befrielsefront.

Målsättning och perspektiv

Denna Samordningskommittés målsättning och perspektiv är att befria Bangladesh från de härjande bovarna och att på dess mark upprätta och skapa ett fritt, lyckligt, ärbart och demokratiskt socialt system – antiimperialistiskt, antifeodalt och antimonopolkapitalistiskt – ett system där bonden blir verkligt fri från århundraden av förtryck och exploatering från godsägare och ockrare, där han får rätt till jord; där arbetaren garanteras en människovärdig tillvaro tillsammans med hustru, söner, döttrar och andra familjemedlemmar; där arbetslöshetens förbannelse inte kommer att existera; där studenten kommer att ha rätt till allmän demokratisk och vetenskaplig undervisning; där det för den intellektuelle kommer att finnas de rikaste möjligheter att utveckla sin skapande förmåga; där varje medborgare har totalfrihet i politiska, kulturella och religiösa frågor.

I detta samhälle kommer kvinnans frihet och värdighet att säkerställas. Under detta samhällssystem, som lutar till moderna metoder inom jordbruket och som förmår utveckla industrin, byggs en oberoende ekonomi och rikt land. Kort sagt, för hela folket kommer det att finnas en garanterad ministandard i fråga om mat, kläder, bostad, utbildning, medicinsk hjälp och annat som tillhör livets nödtrft. Detta land kommer att bli ett fritt Bengalen, Bangla Desh, för arbetarna, bönderna, de arbetande massorna för medelklasserna och för de patriotiska delarna av bourgeoisin – ett Folkets Bengalen.

Omedelbara uppgifter

De omedelbara uppgifterna för Samordningskommittén – i ljuset av de mål som tidigare nämndes – blir att göra motstånd mot och utplåna de pakistanska angriparsstyrkorna. Denna vår uppgift är stor och mödosam. Eftersom de härjande styrkorna är militärt starka och eftersom folket inte är beväpnat är Samordningskommittén övertygad att vi bara kan nå framgångar genom en utdragen process av gerillakrigstaktik – där vår egen styrka befästs medan fienden gradvis försvagas. Men Samordningskommittén är säker på att folket kommer att segra i detta krig eftersom de härjande styrkorna är främmande, barbariska och numerärt obetydliga i jämförelse med de 75 miljonerna människor i Bangladesh. Samordningskommittén anser vidare att segern i ett krig är avhängigt förmågan att maximalt utnyttja styrkan och tillgångarna hos hela folket. Också denna befrielsekamp kommer att föras på grundval av folkets egen kraft och inte genom förlitan på någon utländsk makt. Vi kommer att tillgripa gerillakrig med perspektivet att ur folkmassorna organisera en folkarmé. Bönderna, som utgör majoriteten av folket kommer att utgöra folkarméns huvudstyrka. Den vidsträckta landsbygden i Bangladesh kommer att utgöra operationsbas för det väphade gerillakriget. Det kommer att föras i nära kontakt och samordning med Mukti Fouj (befrielsestyrkorna) i Bangladesh.

Av dessa skäl formulerar Samordningskommittén följande uppgifter att genomföras av folket under befrielsekampens nuvarande skede.

1. I varje by i Bangladesh skall ett Folkbefrielseråd skapas, under medverkan av alla partier och med representativt deltagande från de olika befolkningsskikten, vars uppgift det är att ta hand om politiska, sociala, administrativa och alla andra ansvarsfunktioner på bynivå, att organisera och leda Byförsvarsstyrkor och att handha rättsskipningen genom folkdomstolar.
2. All betalning av skatter och all återbetalning av lån och räntor till Militäradministrationen i Pakistan stoppas fullständigt.
3. Spannmål som hamstrats utöver det verkliga behovet i avsikt att inbringa ägaren extra vinster skall konfiskeras av Folkbefrielserådet i byn i fråga för försäljning till de fattiga.

4. Byarnas Folkbefrielseråd skall göra fullständigt slut på det förtryck som byarnas fattiga utsätts för genom ockersystemet.
5. (a) Byarnas Folkbefrielseråd kommer att låta strängt bestraffa dem som samarbetar med, hjälper eller på något sätt verkar som ombud för den härskande klicken i Pakistan, kommer att konfiskera all deras egendom för fördelning bland de fattiga och jordlösa bönderna.
(b) I ömsesidigt samförstånd med de godsägare (jotedars) som stöder Befrielsekampen kommer åtgärder att vidtas för att lätta godsägarnas tidigare exploatering av de fattiga och jordlösa bönderna och lastarbetarna.
6. Byarnas Folkbefrielseråd kommer att förvalta all egendom åt de medborgare som tvingats lämna landet.
7. En oberoende ekonomi byggd på självtillit, måste byggas upp på landsbygden genom lämpliga arrangemang i fråga om distribution, försäljning och köp, ökad produktion och utveckling av småindustrierna på grundval av "ömsesidig" hjälp och ömsesidigt samarbete..
8. Utbildningen och kulturen kommer att genomsyras av en inhemsk anda, vilket innebär ett utestängande av de nuvarande utbildningsmetoderna och fördärvligt kulturellt inflytande.
9. (a) Små gerillaförband skall organiseras i byarna, bestående av bönder, arbetare, studenter och andra militanta ungdomar, i avsikt att undanröja isolerade fiendestyrkor och för att utöka vapenarsenalen med vapen som erövrats från fienden när så omständigheterna tillåter.
(b) Alla kommunikations- och försörjningslinjer skall klippas av och förstöras för att på så sätt försvåra för plundringsstyrkorna att röra sig fritt, försäkra sig om leveranser av vapen och ammunition samt samla och fördela förråd och proviant och för att omöjliggöra för dem att ostört fortsätta att administrera och exploatera.
(c) För att kunna vinna folkets förtroende och kärlek måste gerillastyrkorna respektera folket, hjälpa och skydda det.
(d) Samtidigt som gerillaförbanden genomför sina militära åtaganden, måste de bedriva politiska propagandakampanjer bland folket till stöd för den nationella befrielsekampen.
(e) De människor som frivilligt understödjer eller samarbetar med den pakistanska, regeringen och de pakistanska styrkorna eller deras ombud i en eller annan form – på det ekonomiska, politiska eller militära området – kommer att behandlas som fiender till nationen, och efter noggrann undersökning kommer de antingen att undanröjas eller på annat sätt bestraffas efter kollektivt beslut.
10. Kraftfulla metoder kommer att vidtas mot de som genomför öppna eller hemliga kampanjer i avsikt att undergräva folkets stridsmoral.
11. Stränga åtgärder kommer att användas av Folkbefrielseråden för att bestraffa dem som bedriver röveri eller begår förbrytelser och annan antisocial verksamhet under utnyttjande av folkets svåra belägenhet.
12. Hård bestraffning kommer att tilldelas dem som inlåter sig gå samordnade aktioner, provokationer och propaganda i avsikt att söndra och splittra befrielsekampen.
13. I städer och urbana områden används en gerillataktik med snabba framstötter och reträtter för att splittra upp motståndaren och för att hålla honom ständigt sysselsatt med att försöka komma tillrätta med olika former av störningsaktioner.
14. Alla delar av folket skall se till att bryta de militära härskarnas förbindelser med administrativa och andra system.
15. Samordningskommittén manar arbetarklassen i Bangladesh att vara trogen sin kamptradition och även framledes bevara den del av ekonomin som kontrolleras av den militära klicken, i sitt nuvarande dödläge.

Vår deklARATION

I detta läge, i detta kritiska ögonblick på liv och död, tillkännager Samordningskommittén för den Nationella Befrielsekampen i Bangladesh följande deklARATION för folket i Bangladesh och för alla frihetsälskande folk i världen, fast övertygade om dess riktighet och besjälade av en uppriktig vilja att göra vår plikt för vårt älskade fosterland och för folket:

Samordningskommittén förklarar sig fast besluten att skapa en ”Oberoende Självständig Folkrepublik Bangladesh” i avsikt att motstå och besegra den planlagda kampanj som bedrivs av den pakistanska militärjuntans fascistiska marodörer, dessa lakejer åt imperialismen, feodalismen och monopol – och storkapitalet – för att fullständigt tillintetgöra det bengaliska folket genom. Folkmord, plundringar, mordbränder, våldtäkter och genom att tvinga folket i massor bort från Bangladesh.

Samordningskommittén avger det högtidliga löftet att under stark enighet föra den väpnade nationella befrielse, som nu förs i Bangladesh, till seger och förklarar sin nära samhörighet med alla de oändligt modiga och offervilliga kämpar som deltar i den och sänder dem sina varmaste revolutionära hälsningar.

Samordningskommittén lovar att besegra alla inre och yttre sammansvärjningar som genomförs i avsikt att kompromissa med fienden och förklarar entydigt att kampen inte kommer att upphöra förrän de invaderande styrkorna sopats bort från Bangladeshs jord. Folket i Bangladesh har gjutit och gjuter sitt blod för varje centimeter av jorden och för en verklig nationell frihet och det kommer att fortsätta därmed även i framtiden.

Samordningskommittén betygar sin djupa vördnad för dem som gjorts till martyrer för Bangladeshs sak och uttrycker sin medkänsla med dem som förödmjukats, torterats och förlorat sina nära anförvanter och tillhörigheter under den Nationella befrielsekampen i Bangladesh.

Samordningskommittén deklarerar sin fasta beslutsamhet att fortsätta kampen så att de människor som tvingats lämna landet efter utsägliga lidanden kan återvända till det och återhämta sig i en atmosfär av frihet och oberoende.

Samordningskommittén sänder sina varma revolutionära hälsningar till arbetarna, bönderna och studenterna, till ungdomen i Bangladesh, till medlemmarna i det bengaliska regementet, E.P.R. (East Pakistan Riflemen, Östpakistanska fältjägarna) och polisen, till Ansars, Mujahids och alla de frivilliga som – i en anda av patriotism – deltagit i den nationella befrielsekampen.

Samordningskommittén uttrycker sin djupt kända tacksamhet till det indiska folket, speciellt till folken i Västbengalen, Tripura, Assam och Meghalaya, för deras hjälp till och samverkan med den nationella befrielsekampen och de evakuerade hemlösa från Bangladesh.

Samordningskommittén manar Sindhi-, Baluchi-, Pathan- och Punjabifolken, speciellt arbetarna bönderna och de arbetande massorna, att skapa en stark massrörelse mot den fascistiska pakistanska militärjuntans folkmord i Bangladesh och till stöd för befrielsekampen.

Samordningskommittén vädjar till alla frihetsälskande folk i världen, att ge en omfattande hjälp åt den nationella befrielsekampen i Bangladesh. Vi besitter uteslutande mänskliga resurser: allt vi behöver är vapen, pengar, livsmedel, medicinska förråd och moraliskt stöd.

Samordningskommittén förklarar sin fasta beslutsamhet att med förenade krafter föra den nationella befrielsekampen till slutlig seger genom att hålla kontakt med och samordna sitt arbete med Bangladeshs regering och alla de krafter som är indragna i den Nationella befrielsekampen.

Samordningskommittén sänder sin stridssignal till alla politiska partier, inklusive Awamiförbundet, till klass- och massorganisationer och till alla patrioter i Bangladesh – oberoende av religion, trosuppfattning, språk och samhälllig organisering – att under fast förening bekämpa och sopa undan den härskande klicken från Bangladesh jord i ett folkkrig och genom att bilda en ”NATIONELL BEFRIELSEFRONT”. Kommittén är fast övertygad om att den Nationella Befrielsekampen som en

hela folkets kamp endast kan nå en slutlig och avgörande seger om den leds av en väl befäst och tätt sammansluten Nationell Befrielsefront, förmögen att motsvara hela folkets hopp och förväntningar.

Bangladeshs kämpande folk!

Ett dödsföraktande krig, ett befrielsekrig, pågår i hela Bangladesh. Vi är alla indragna i detta krig för att befria fosterlandet från dess gisslan, för att undanröja den skymf som tillfogats det förödmjukade folket. Det finns ingen återvändo, inget eldupphör, förrän Bangladesh är fritt. Kom, låt oss beväpnade störta oss över de banditer som dödat våra fäder och mödrar, bröder och systrar, våra söner och döttrar, som har besudlat våra mödrars och systrars renhet; låt oss kasta oss över fienden med brinnande hämndbegär och glödande hat och utplåna dem för att på så sätt hämnas vårt utgjutna blod. Vårt krig är rättfärdigt, vår seger oundviklig. De härjande pakistanska truppernas nederlag är ofrånkomligt. Oavhängighetens dag kommer förr eller senare att gry över Bangladesh.

LÄNGE LEVE DEN OBEROENDE OCH SJÄLVSTÄNDIGA FOLKREPUBLICEN
BANGLADESH! LÄNGE LEVE FOLKETS VÄPNADE REVOLUTIONÄRA KAMP!

Samordningskommittén för den Nationella Befrielsekampen. 1 juni 1971.
Citerad ur *Rött Forum 2*

Peking Review och folkmordet i Bengalen

TL:s löfte om att den kinesiska partipressen och *Peking Review*, till skillnad från departementens deklamationer, skulle innehålla den ostympade kommunismens ståndpunkter visade sig tyvärr inte hålla streck. Vi uppmanar TL att lägga fram de fördömanden av den pakistanska juntans massakrer i Bengalen, som gjorts av Kinas Kommunistiska Parti. Vi uppmanar TL att visa upp exempel på att Kinas Kommunistiska Parti någon gång stött Bengalens rätt till nationellt självbestämmande. Vi uppmanar TL att presentera exempel på uttalanden från KKP till stöd för den västpakistanska arbetarklassens kamp, Etc, Etc, Etc. – Vi har inte funnit några sådana exempel. Det enda vi funnit i PR, som överhuvudtaget nämner de pakistanska massornas revolutionära kamp mot Yayha Khans slaktare är en passus hämtad ur den *vietnamesiska* tidningen Hoc Tap (PR 37:71), som skriver:

”Folken i Vietnam, Laos och Kambodja utkämpar ett stort nationellt befrielsekrig. Folken i Thailand, Filippinerna, Indonesien, Malaysia, Indien och *Pakistan* (min kursiv, TW) utkämpar heroiska revolutionära strider.”

Nedan följer några *exempel* på hur PR (*Peking Review*) 1971 behandlade den ”Östpakistanska frågan”.

PR nr. 13-71. Innehåller ett utdrag ur Chou En-lai:s budskap till Yahya Khan på Pakistans nationaldag (22 mars). Chou avslutar sitt budskap med bl. a. följande tänkvärda ord: ”Må den pakistanska regeringen och folket uppnå nya framsteg under Ers Excellens ledning.”

PR nr. 15-71. Innehåller en redogörelse för olika protester från den pakistanska regeringen mot ”Indiens flagranta inblandning i Pakistans inre angelägenheter”.

PR nr. 16-71. Innehåller, okommenterat, fascistsvinet Yahya Khans svar till den sovjetiske presidenten Podgornij ang. den Östpakistanska frågan. YK:s svar publicerades också i Kina (se Chou En-lai:s telegram till YK den 12.4-71) Några citat borde väl räcka för att visa på karaktären av Yahya Khans budskap:

”Situationen i Östpakistan är väl under kontroll och normala förhållanden håller gradvis på att återställas. Jag skulle vilja tillägga, hr president, att ingen regering kan overse eller vika undan för subversiva element som attackerar dess suveränitet och territoriella integritet. (...) De åtgärder sam

har vidtagits av regeringen syftar till att försvara äran, livet och egendomen (!) åt majoriteten av våra östpakistanska medborgare, som inte samtycker till de fascistiska metoder som några av Awamiförbundets ledare använder sig av.”

PR nr. 22-71. Innehåller en notis om firandet av 20-årsdagen av de diplomatiska förbindelsernas upprättande mellan Kina och Pakistan (21 mars). Vid banketten yttrade den kinesiske vice utrikesministern bl.a.: ”Den kinesiska regeringen och folket har konsekvent givit fast stöd åt den pakistanska regeringen i dess rättvisa kamp för att säkra statlig suveränitet och nationellt oberoende och för att motsätta sig utländsk aggression och inblandning och har fast stött Kashmirs folk i dess rättvisa kamp för rätt till självbestämmande:

PR nr.46-71. Innehåller en artikel om ett pakistanskt ”vänskapsbesök i Kina 5-8 november. Vid banketten den 7 nov. sade utrikesminister Chi Peng-fel bl.a.:

”De vänskapliga relationerna och samarbetet mellan våra två länder och vänskapen mellan våra två folk har konsoliderats och utvecklats kontinuerligt.

(...)

För att försvara sin statliga suveränitet, territoriella integritet och sitt oberoende har det (pakistanska folket) kämpat oavbrutet mot utländska interventionister och separatister inom landet.

(...)

Vi tror att det pakistanska folkets breda massor är patriotiska och vill värna om den nationella enheten och sammanhållningen av landet, motsätter sig inre splittring och utländsk inblandning. Det är vår förhoppning att det pakistanska folket kommer att stärka sin enhet och göra gemensamma ansträngningar för att övervinna sina svårigheter och lösa sina problem.”

PR nr. 49-71. I en kort artikel med den lovande rubriken ”Fast stöd för det pakistanska folkets rättvisa kamp” får vi en redogörelse för ett möte mellan Chou En-lai, vice utrikesminister Han Nien-lung och den pakistanske Kinaambassadören Kaider (den 24 november). I artikeln talas det emellertid enbart om att Kina stödjer ”den pakistanska regeringen och folket i deras rättvisa kamp mot utländsk aggression och i försvaret av den statliga suveräniteten och det nationella oberoendet”.

PR nr. 51-71. Detta nummer, som är daterat den 17 december, dvs. efter Indiens angrepp på Pakistan, behandlar till större delen Pakistanfrågan: Chiao Kuan-hua:s tal i FN (5:e december) om den ”sovjetstödda indiska aggressionen mot Pakistan”; en artikel om debatten i FN om Pakistanfrågan; en artikel betitlad ”New Delhis narrspel”; Huang Hua:s tal i säkerhetsrådet. Vidare medföljer, som bilaga, ett uttalande från Folkrepubliken Kinas regering (16 dec.) i Pakistanfrågan. Det behöver väl inte ens påpekas att dessa artiklar och uttalanden enbart behandlar den indiska aggressionen?

PR nr. 53-71. Innehåller en notis om att Chou En-lai gratulerat Ali Bhutto vid hans tillträde som ny president (efter Yahya Khan) i Pakistan.

PS

Efter Indiens invasion dyker plötsligt rubriker som ”massaker i Östpakistan” upp i PR. Indierna, och de pakistanska ”rebellerna” ställer till massaker på Östpakistanens folk, säger PR. Avrättningarna av samarbetsmännen skildras utförligt i ord och bild. Kommentarer överflödiga.

DS

Deklaration från Bangladesh KP(m-l) den 18 feb. – 72 (Ordf. Mohammed Toaha)

I den revolutionära situation som rådde efter andra världskriget samarbetade de dåvarande brittiska imperialisterna med den feodala aristokratin och kompradorbourgeoisin. Det var ett samarbete mot

den växande vågen av folklig revolt mot det brittiska styret. Det var också ett samarbete vid uppdelningen av landet i två stater, en uppdelning på religiös grund.

Det var i själva verket en listig motoffensiv mot den annalkande folkliga revolutionen med syftet att befästa kolonialisternas intressen i en icke-kolonial form. Pakistan bildades alltså som ett nykolonialt bihang till imperialiststaterna.

Vänstern var emellertid på det klara med innebörden av denna imperialismens och dess allierades listiga motoffensiv. *Vänstern förutsåg också redan då den konstlade staten Pakistans oundvikliga sönderfall.* Den förutsåg också att Östbengalen till slut måste bli en folkdemokrati och har alltsedan 1951 arbetat på denna linje.

Detta politiska klimat var förmånligt för kommunistpartiet (m-l) och i oktober 1967 antog partiet ett program som gick ut på att upprätta den Östbengaliska Demokratiska Folkrepubliken.

Som ett resultat av massornas uppvaknande missnöje beslöt vårt partis centralkommitté att bilda anti-Ayub-rörelsen, den stora folkliga rörelsen 1968-69, som dessutom bestod av andra politiska partier och demokratiska massorganisationer: Rörelsen skakade den antifolkliga regimen i dess grundvalar. De härskande klasserna kände därför ett omedelbart behov av att lösa sina inre motsättningar och återställa ordningen för att – som president Ayub Kahn själv sa – möta ”det kommunistiska hotet”. Under direkt ledarskap och med hjälp av sina imperialistiska rådgivare planerade nu den anti-folkliga härskande klassen ytterligare en offensiv för att med list söka hejda revolutionens flodvåg genom att söka slå sönder landets revolutionära krafter. I mars 1969 hölls också en rundabordskonferens. Alla politiska partier deltog i konferensen utom National Awami Party (OBS ej detsamma som Awamipartiet, TW) i vilket vänstern hade starkt inflytande. Att återupprätta den s.k. parlamentariska demokratin, vilken den härskande klassen hade förkastat ett årtionde tidigare, ansågs vara den mest lämpliga metoden för att leda in folkets revolutionära sinnesstämningar på en reformistisk väg. De allmänna valen 1971 – de enda val som någonsin hållits över hela Pakistan – arrangerades som en del i denna kontrarevolutionära plan.

De högerextrema muslimska partierna och de småborgerliga nationalisterna inom Awamiförbundet fann det nödvändigt att göra gemensam sak gentemot den förestående folkliga revolutionen. Båda lägren samarbetade i fullt förtroende för varandra med att genomföra planen och deltog i valet på grundval av ”Glory of Islam and integrity of Pakistan” (Islams ära och Pakistans integritet), en filosofi stadfäst av (dåvarande) presidenten general Yahya Khan.

Sammanväring mot folket.

Det marxist-leninistiska partiet varnade emellertid i god tid alla kämpande demokrater för denna sammansväring mot folket och förklarade i klarspråk, att de förestående valen inte skulle kunna lösa de problem som landet stod inför. Partiets förutsägelser visade sig vara fullständigt riktiga genom de händelser och den utveckling, som följde efter valet. Själva valet återspeglade otvivelaktigt folkets strävan efter frigörelse från årtiondens hänsynslös utsugning av de härskande klasserna och imperialismen. Valresultaten hjälpte samtidigt till att påvisa motsättningarna inom de härskande klasserna, speciellt då motsättningarna mellan de i Östbengalen och Västpakistan. I motsats till vad den regerande militärjuntan i Västpakistan hade väntat sig, kullkastade Awamiförbundets seger juntans plan genom att skärpa motsättningarna mellan det maktthungriga Awamiförbundets ledarskap i öst och centralregeringens härskande klick i väst.

Den regerande militärjuntan och dess imperialistiska rådgivare missräknade sig. Uppskrämda av de revolutionära sinnesstämningarna bland folket, gick de till samtidigt angrepp både mot Awamiförbundet och folket. Syftet var att tvinga Awami-förbundet till en kompromiss på juntans villkor och att underkuva folket. Motsättningarna övergick således i en väpnad konflikt.

Ledarna överger folket.

Sheik Mujibur Rahman sattes i fängelse och resten av Awamiförbundets ledarskap flydde till Indien och lämnade folket åt sitt öde. Den pakistanska arméns barbariska attacker mötte dock folkets väpnade motstånd. På platser som stod under vårt partis ledarskap och på andra platser under ledning av spontant organiserade och tillfälliga patriotiska grupper, inledde det revolutionärt sinnade folket motståndskamp mot den pakistanska arméns framfart. Så småningom ledde dessa spridda strider till ett nationellt revolutionärt krig under ledning av vårt parti. Detta skrämde de kontrarevolutionära, styrkorna både inom och utanför landet. Awami-förbundets ledarskap, som alltså hade tagit sin tillflykt till Indien, fann inget annat alternativ än att bli lydiga redskap åt de imperialistiska makternas och de indiska expansionisternas kontrarevolutionära konplotter.

De båda supermakterna, USA-imperialisterna och de sovjetiska socialimperialisterna trappade upp denna konflikt till ett krig i full skala för att för sina respektive intressen söka tygla revolutionen i vårt land i deras globala krigsstrategi riktad mot Folkrepubliken Kina och den nationella befrielsekampen i Sydostasien. Till sin hjälp tog de indiska expansionisterna, som alltid hyst planer för vårt land.

Hundratals Song My

Förlusterna i liv och egendom i detta krig är omöjliga att uppskatta. Världen utanför känner inte till det folk mord och de hundratals "Song My" som begicks på Östbengalens olycksdrabbade jord bara för att tjäna imperialismens kontrarevolutionära planer.

Folkrepubliken Bangladesh tillblivelse och existens kan tillskrivas de indiska expansionisternas väpnade intervention, de sovjetiska socialimperialisternas aktiva stöd och materiella hjälp och även en del av den härskande klassen i USA. Vårt land har kommit under imperialistiska makternas nykoloniala grepp och den enda synliga förändringen som skett, är att antalet utländska exploatörer har ökat. Det indiska kapitalets penetration påverkar vår ekonomi, vilket resulterar i en negativ handelsbalans.

Exploatörerna beväpnar sig

Detta gamla halvfeodala och halvkoloniala samhälle finns kvar som förut med den förändringen att landsbygdens feodala utsugare numera har egna beväpnade trupper, ofta rekryterade ur t ex Mukti Bahini eller Bangladesh-regeringens väpnade styrkor. På en del platser har razakars (de östpakistanier som samarbetade med den pakistanska armén under kriget) också integrerats i Mukti Bahini. Följderna av de feodala exploatörernas ökade styrka, speciellt gäller det landsbygdens lägre jordägande klasser, har bara lett till kaos och detta står i motsats till folkets förväntningar. Exempelvis: under striderna befriade revolutionära bönder under vårt partis ledarskap en del områden i flera distrikt, återtog fattigböndernas jord, som jordägarna med våld tillskansat sig och återlämnade den till dess rättmätiga ägare.

I dessa områden genomfördes också progressiva jordreformer av bondekommittéer. Men efter det att Bangladesh-regeringen fått makten, återtog jordägarna denna jord plundrade fattigbönderna på deras ris och samlade med hjälp av väpnade styrkor ihop stora summor pengar.

Quislingar blir ledare

På nästan alla platser har den pakistanska arméns samarbetsmän nu blivit lokala pampar och ledare för Mukti Bahini. Å ena sidan dödar soldater ur Mukti Bahini hundratals äkta frihetskämpar, som slagits mot den pakistanska armén och mot den pakistanska regeringens samarbetsmän, medan å den andra Mukti Bahini-folk inklusive befäl faller offer för jordägares sammansvärjningar. Ärliga frihetskämpar inom Awami-förbundet har också fått dela samma öde. Denna likvideringskampanj fortsätter ännu mitt framför ögonen på Bangladesh-regeringen. (...)

Citerat från *Kommentar* nr. 7-72, sid 31-32

Brev från medlemmar i Indiska KP(m-l)

Kamrater och vänner utomlands!

I ljuset av vad om hänt i Södra Asien under de senaste 12 månaderna, vill vi göra påståenden och ställa några frågor.

För det första. Det måste göras fullständigt klart, att revolutionärerna på denna subkontinent betraktar den som ett land och har föresatt sig att genom kamp utplåna de ”internationella gränser”, som dragits upp av herrar Patel, Nehru, Jinnah och Stafford Cripps.

För det andra. Det som skedde i Östbengalen under det första kvartalet 1971, var ingenting annat än det blodiga och folkmordsliknande undertryckandet av en folklig, demokratisk massrörelse, iscensatt av ett gäng fascister, mörkermän och vidriga galningar – och varje adjektiv är noggrant utvalt.

För det tredje. Ett visst utrikesdepartement utomlands, det enda varifrån vi väntade en principiell ståndpunkt, valde att göra svart till vitt, valde att för sitt folk dölja den verkliga naturen hos sina fascistiska vänner, valde att skildra ett folks desperata kamp mot blodbesudlade odjur som en ”antikinesisk krigskomplott”, valde att använda termerna ”rebeller” och ”separatister” som skymf-ord och valde att inte blanda sig i omänskliga mördares ”inre angelägenheter” – efter att ha blandat sig i Ceylons och Sudans inre angelägenheter – för omänskliga mördares räkning naturligtvis.

För det fjärde. De skickliga reaktionärerna i Indien (som aldrig utan att ändra en min, brutalt undertryckte den revolutionära rörelsen i Västbengalen, Andhra och Punjab, och tolkens nationella kamp i Naga, Mizo och Kashmir) och deras sovjetiska välgångsönskare, drog fördel av detta unika tillfälle och stärkte oerhört sina ställningar på subkontinenten – delvis, om inte helt beroende på den underbara icke-inblandningen från världsrevolutionens ledare och aktiviteten hos deras vänner, Islamabads maoistiska lagvrängare.

Den sydasiatiska revolutionära rörelsens inre kris är ett ämne för en annan diskussion. Men vad gjorde vårt partis ”revolutionära” ledarskap (nu splittrat, utan tvivel enligt traditionen ”ett delar sig i två”) med avseende på den indo-pakistanska krisen? Eftersom deras uttalade första princip är ”lojalitet till KKP” – inte lojalitet till massorna eller marxismen-leninismen, utan till KKP – har de naturligtvis fortsatt med den heliga uppgiften att rationalisera det kinesiska utrikesdepartementets opportunist och chauvinism. En kvantitativ (eller är den kvalitativ) utveckling av maotsetung-tänkandet gjordes av vissa ledare, som proklamerade att Yahya Khan var en ”representant för nationella bourgeoisin” (sic!!).

Kamrater och vänner, vi har blivit förrådda och vi vet att detta är hårda ord. Det ”proletära högkvarteret” har hängivit sig åt ingenting annat än opportunist och stormaktschauvinism, och vi, som var brinnande ”maoister” till helt nyligen, säger detta med den djupaste sorg och bestörtning. Vi frågar de maoistiska missionärerna – väntar ni er nu att vi ska citera ur ”den lilla röda” för människor som mördas av kinesiska kulor? Väntar ni er att vi ska predika väpnad kamp för människor vars rättvisa väpnade kamp möttes av kinesiska stridsvagnar? Vi ska inte överge revolutionen som ni gentlemän har gjort, men vi har lärt oss en mycket bitter och ändå mycket grundlig läxa – ett revolutionärt partis lojalitet gäller folket, gäller marxismen och förvisso inte det ena eller det andra partiet Och vi kommer inte att acceptera utförsäljandet av den proletära internationalismen till världens alla Yahyor, Nimeiror, Nixonar och Bandaranaikor. Från Stalin och framåt har sovjet-

ledarna offrat världsrevolutionen på deras chauvinistiska utrikespolitiks altare. Vi kan inte låta detta hända igen.

Kanske Allah kommer att tala om för oss varför vår stora rorsman styrde vårt skepp upp på klipporna och sedan övergav oss. Men, som någon en gång sade: stora män behöver inte förklara sina motiv, de överlåter detta åt sina apologeters skapande händer. ”Sham is sham, and the mask must be stripped off” – det är en förbannad ironi att vi nu måste slita masken av det kinesiska ledarskapet.

Några indiska kamrater i Indiens Kommunistiska Parti (m-1)

Citerat ur *The Red Mole* 7. feb.-72.

Så många frågor

Den småborgerliga nationalismen förklarar blott och bart ett erkännande av nationernas likaberättigande vara internationalism och lämnar (helt bortsett från att detta erkännande endast är en läpparnas be-kännelse) den nationella egoismen oantastad, medan den proletära internationalismen för det första kräver, att den proletära kampens intressen i ett land underordnas denna kamps intressen i världsmått-stock, och för det andra kräver förmåga och beredvillighet att bringa de största nationella offer för det internationella kapitalets störtande av den nation, som förverkligar segern över bourgeoisin. (Lenin: *Valda Verk* II:2, s. 488)

Jag får inte bedöma saken ur ”mitt” lands synpunkt (ty så tänker en ömklig och inskränkt småborgare, som inte förstår att han är en leksak i den imperialistiska bourgeoisins händer) utan ur den synpunkten, att jag måste delta när det gäller att förbereda, propagera och påskynda den proletära världsrevolutionen. (Lenin: *VV* II:2, s:-96)

TL:s ledande princip i artikeln om Kinas utrikespolitik (*Kommunistisk Tidskrift, KT* nr 2-72) är ”okritiskt stöd” åt Kina och KKP. För TL är *varje* kritik mot Kina och KKP liktydigt med ett angrepp mot de socialistiska landvinningarna i Kina, detta oberoende av från vilken grundval kritiken förs fram.

Denna ”logik” uttrycker TL öppet i t.ex. avsnittet om trotskisternas linje i frågan. (*KT* s. 23-25).

Låt oss citera ett exempel på TL:s epokgörande argumentationsteknik:

Hur kan ett land bygga socialismen från 1949 med samma dåliga ledning? Om man avvisar ledningens politik måste man då inte avvisa socialismen i Kina, eftersom ledningens politik väglett uppbygget? Eller har massorna förverkligat socialismen i hård kamp mot ledningen, men inte lyckats avsätta den än. (*KT* s. 24).

TL demonstrerar här sin totala avsaknad av materialistiskt och dialektiskt tänkande, samt sin okunnighet om historiska fakta. För TL existerar endast två alternativ: *antingen* är den proletära staten och dess allmänna politik mer eller mindre perfekt (och då byggs socialismen) *eller* så är allt mer eller mindre åt h-e (och då byggs inte alls socialismen).

Denna antingen/eller-syn har gjort TL blind för de problem som den kinesiska politiken i dag ställer. TL vågar inte ens *ställa* de för honom tydligen obehagliga frågorna, om eventuellt vissa aspekter av den kinesiska politiken kan vara tvivelaktiga.

Ett sådant steg skulle uppenbarligen innebära att TL:s hela världsåskådning riskerar att bryta samman. TL behöver en ideal modell, som han kan peka på, tro på och dyrka. Om denna hans *bild* av det ”perfekta” Kina skulle slås sönder, kommer TL:s socialistiska världsåskådning in i en kris. För TL har hängivenheten för den proletära världsrevolutionen ersatts av en okritisk hängivenhet för TL:s egen tankekonstruktion: TL:s rena, obefläckade, perfekta, socialistiska Kina.

Denna TL:s omarxistiska, idealistiska och patetiska längtan efter att fly från verkligheten, glömma klasskampens realiteter och problem, för att i stället med näbbar och klor försvara en abstrakt; idealiserad tankekonstruktion, har tvingat honom att huvudstupa kasta sig ut i revisionismens träsk. (Se TW:s artikel).

Om man avvisar ledningens politik måste man då inte avvisa socialismen i Kina, eftersom ledningens politik väglett uppbygget. (*KT* s. 24)

Ja, TL gör det verkligen lätt för sig. Om det finns *brister* i den proletära staten, då måste denna stat enligt TL *totalt* förkastas som en proletär stat.

I linje med detta, borde TL förkasta Sovjetstaten ända från oktober 1917. Den unga sovjetstaten belastades av "deformationer" ända från revolutionens första dagar, brister som Lenin försökte bekämpa under hela sin livstid.

Låt oss bara kort beröra ett exempel i Sovjetunionens historia, ett exempel som i detta sammanhang kan vara instruktivt – nämligen den stora fackföreningsdebattens 1920-21 (vars existens av olika anledningar borde vara bekant för t.o.m. TL).

Den stora debatten rörde sig om hur den sovjetiska fackföreningsrörelsen borde byggas upp och vilket förhållande den borde ha till staten, Trotskij ansåg att fackföreningarna borde "förstatligas", eftersom Sovjetstaten var en arbetarstat och att det därför inte borde finnas några motsättningar mellan staten och fackföreningarna.

Lenin avvisade Trotskijs ståndpunkt och påvisade att talet om arbetarstat var en *abstraktion* och att man måste ta i beaktande statens verkliga tillstånd. Staten var inte alls "perfekt", utan den var "en arbetarstat med byråkratiska deformationer" (Lenin: *Collected Works* vol 32, sida 24). Arbetarna behövde därför "fria" fackföreningar för att försvara sina intressen *mot* staten. Enligt Lenin var det en oförmåga att förstå sovjetstatens *verkliga* karaktär och brister, som utgjorde grundvalen för Trotskijs misstag i fackföreningsdebatten.

Lenin kämpade, som redan påpekats, under hela sin livstid mot bristerna i parti och stat. Denna Lenins kamp var spec. intensiv under hans sista levnadsår. (Se t.ex. "Brev till kongressen", "Hur vi bör reorganisera arbetar och bondeinspektionen" och "Hellre mindre men bättre" i *Valda Verk* II:2).

Både stat och parti fortsatte att dras med "deformationer" även efter Lenins död. Detta trodde jag faktiskt var en allmänt accepterad sanning i MLK. I alla fall är det så att kineserna aldrig har stuckit under stol med att det begicks misstag (vissa ganska grova) under Stalins ledning. Detta har också fastslagits i dokument från MLK:s första (och enda hittillsvarande) kongress. Detta faktum har för KKP:s räkning aldrig fått dem att förneka att sovjetfolket under denna period byggde socialismen, en ståndpunkt som TL, om han vore *konsekvent*, borde förfäktas.

Är alla dessa historiska fakta totalt obekanta eller glömda? Ska man döma efter TL:s *KT*-artikel, verkar det tyvärr så.

Låt mig nämna ytterligare ett exempel: Kina.

I Kina satt under 60-talets första hälft gruppen kring Liu Shao-shi i ledningen för parti och stat. Kineserna har därför aldrig påstått att Kina under denna period inte byggde socialismen eller att Kina då skulle ha varit kapitalistiskt. TL har emellertid ingenting lärt:

Hur kan ett land bygga socialismen från 1949 med samma dåliga ledning?

Vet då inte TL, att Folkrepubliken Kina inte ens stått under "samma ledning" sedan 1949? Har t.ex. kulturrevolutionens konsekvenser för delar av ledningen totalt glömts? Vet inte TL, att delar av den gamla ledningen då avlägsnades? Och Maos efterträdare, enligt KU:s stadgar, Lin Piao?

TL:s argumentation är så naiv och omarxistisk, att man skäms över att överhuvudtaget behöva ta itu med eländet i en organisation som kallar sig marxist-leninistisk.

Eller har massorna förverkligat socialismen i hård kamp mot ledningen, men inte lyckats avsätta den än?

För TL existerar det (återigen) bara två alternativ. Om ledningen har brister (är ”dålig”, som TL uttrycker det), då står frågan (enl TL): *Antingen* bygger man inte socialismen i Kina, *eller* så har de kinesiska massorna byggt socialismen i hård kamp mot ledningen.

Eftersom TL anser att de alternativ han själv konstruerat är orimliga (vilket är helt riktigt), väljer han att förneka att KKP gjort några fel. Allt är frid och fröjd i Kina. AMEN!

Sådan är kärnan i TL:s ”vetenskapliga” syn på den kinesiska revolutionens utveckling. Antingen/eller – något däremellan existerar inte.

För att komma fram till sina förvånansvärda slutsatser har TL ”glömt” allt som har med de historiska erfarenheterna av proletariats diktatur att göra.

I linje med de ståndpunkter som TL presenterat i sin artikel om Kina och med kunskap om förhållandena i Sovjetunionen fram till 1953, borde TL också slå fast att ”antingen har Sovjetunionen aldrig varit socialistiskt, eller så har massorna byggt socialismen i hård kamp mot ledningen”.

Förstår då inte TL, att en proletär stat kan uppvisa brister, vara mer eller mindre byråkratiserad etc. och ändå till sin natur vara en proletär stat? Nej, uppenbarligen inte.

Därmed har TL också avskärmat sig från möjligheten att förstå utvecklingen i de proletära staterna och överhuvudtaget de problem som sammanhänger med övergångsperioden mellan kapitalism och kommunism. Därmed har han också reducerat den proletära internationalismen gentemot de proletära staterna till ett okritiskt, halvt imbecillt försvar för de tillfälliga ledningarna i dessa stater.

Den aspekten, att den proletära internationalismen måste innebära plikten att noggrant ge akt på utvecklingen i de proletära staterna och kamp mot alla osunda tendenser som eventuellt uppträder, allt i världsrevolutionens intresse, denna sida av saken förespeglar överhuvudtaget inte alls TL. För honom är detta bara försök att ”slå in en kil mellan partiet och massorna och smutskasta KKP”.

TL:s lojalitet gäller därmed inte de kinesiska massorna och världsproletariatet, utan KKP:s nuvarande ledning, som a priori, definitionsmässigt måste ha rätt.

Den marxist-leninistiska inställningen kan endast vara kritisk. Det *kritiska stödet* är den *enda* form av stöd, som en marxist kan inta gentemot en proletär stat.

Felfrihetsdogmen är en anti-marxistisk dogm.

Den okritiska hållningen är inte marxist-leninistisk, utan religiös. Och religion är opium för folket.

De vietnamesiska revolutionärerna och Nixons Kinaresa

För TL är Nixons resa till Peking helt oproblematiserad, ”en taktisk reträtt av Nixonadministrationen” (KT, s. 8) och en stor seger för Kina (och världens alla folk).

Att överhuvudtaget ifrågasätta denna tes är en ”dödssynd”, vilket bevisar att man är ”motståndare till uppbygget i Kina”. I sin argumentation mot RMF, som haft fräckheten att insinuera att det finns risker för att KKP:s ledning skulle kunna utöva påtryckningar i negativ riktning på de indokinesiska revolutionärerna, skriver TL:

Om det nu är Nixons motiv att splittra den socialistiska världen vad säger att det kommer att lyckas? Finns det något tecken på att Folkrepubliken går över huvudet på de indokinesiska folken eller går samma väg som Sovjet gjorde i slutet av 50-talet? Är det inte tvärtom så att kulturrevolutionen avvisade Sovjets väg att återinföra kapitalismen och stärkte arbetarnas och böndernas makt.

RMF har inte med ett enda konkret exempel påvisat att deras insinuationer stämmer med verkligheten. Orsaken till Nixons visit söker de i en påstådd vacklan i Kinas hållning som USA utnyttjar. Verkligen att ställa saker på huvudet. Fakta visar motsatsen: att Kina utnyttjar USA:s sämre position till att försvåra deras framtida aggressionsmöjligheter. Vilket *motiv* Nixon har är ointressant om *resultatet* ändock blir positivt för världens folk.

Ovanstående argumentation är sannerligen inte ett lysande exempel på marxistisk analys.

Man borde faktiskt kunna begära av TL, att han åtminstone gjort ett *försök* att undersöka vilka ståndpunkter vietnameserna intagit till Nixons Kinaresa. Men ack, det är väl alldeles för mycket begärt:” Det räcker tydligen med att läsa Peking Review, det enda sanningskriteriet.

Nixons besök i Peking är en stor seger för Kina och alla världens folk och därmed basta.

De ”fakta” som TL talar om, och som ska ”visa” att TL:s ”analys” är riktig, dessa fakta söker man förgäves efter i TL:s artikel. Eftersom han inte själv har ansett det vara behövt att undersöka hur t.ex. DRV och FNL behandlat Nixons Kinabesök, skall jag stå honom till tjänst med några *fakta*. Detta i motsats till TL, vars ”fakta” vi bara har TL:s ord på att dom finns.

Om man *studerar* den vietnamesiska pressen och övriga uttalanden som är tillgängliga på engelska eller svenska, kan man direkt konstatera att vietnameserna *aldrig* har fört fram TL:s tes, d.v.s. att Nixons visit i Kina skulle vara en stor seger för världens folk. Tvärtom nämner man knappt besöket och *aldrig* i positiva ordalag.

Då man talar om Nixons ”resor” gör man det oftast principiellt och uppehåller sig vanligen vid just de aspekter av problemet som TL inte vill kännas vid, nämligen att Nixon försöker splittra ”det socialistiska lägret” och att revolutionärerna måste vara på sin vakt mot och bekämpa dessa försök.

Varför TL, **varför** ...?

Är det för att vietnameserna i största allmänhet vill ”misstänkliggöra” KKP, eller riktar sig vietnameserna enbart till SUKP?

Är VAP (Vietnams Arbetarparti) och FNL även de (liksom trotskisterna) ”motståndare till uppbygget i Kina”?

Vilka följder har Nixons resor till Moskva och Peking fått för USA-imperialisternas hållning i Indokina? Har manne Nixon blivit mera ”medgörlig”? Har USA-imperialisternas ”aggressionsmöjligheter” beskurits i Indokina?

Hurudan var tidpunkten för Nixon-besöket i Kina ur vietnamesisk synvinkel – var den lämplig?

Hur har USA-imperialisterna agerat vid Paris-förhandlingarna under det senaste året?

Så, många frågor.

Jag skall på de följande sidorna ge några exempel på hur kamraterna i DRV har reagerat på Nixons resor till Peking och Moskva Jag har begränsat mig just till nordvietnameserna, men liknande uttalanden från FNL:s sida finns i riklig mängd.

Efter Nixon i juli 1971 (efter Kissingers besök i Peking) inbjudits till Kina, publicerade nordvietnameserna, den 19 juli i VAP:s huvudorgan ”Nhan Dan”, en ledare med rubriken ”Nixondoktrinen

oundvikliga sammanbrott”, Hela ledaren publicerades bara 3 dagar senare på svenska i PRR:s Informationsbulletin (nr 8-71) – ett tydligt tecken på att vietnameserna lade stor vikt vid artikeln.

I denna ledare läser vi bl.a. (PRR:s översättning):

”Nixondoktrinen”, ett försök att samordna alla kontrarevolutionärer

”Nixondoktrinen” kom till stånd sedan Trumandoktrinen, Kennedystrategin o.s.v. i tur och ordning hade brutit samman. Det är det direkta resultatet av en lång serie nederlag för USA i Vietnam, nederlag för ett av de allra största lokalkrigen, företaget av mer än en halv miljon amerikanska soldater och av USA:s moderna flyg- och flottstridskrafter. Den är också resultatet av en situation där världens styrkebalans ändrats gynnsamt för de revolutionära styrkorna och till nackdel för de imperialistiska styrkorna och där USA-imperialisterna försvagats och alltmer blir invecklade i en stor kris.

För att fatta det kort: ”Nixondoktrinen” är imperialisternas kontrarevolutionära världsstrategi, som har USA:s militära styrkor och krismateriel som fundament och som syftar till att få till stånd en allians av kontrarevolutionära styrkor i olika delar, av världen, att splittra de socialistiska länderna, att vinna över den ena eller andra parten och hetsa den mot någon annan för att bekämpa de nationella befrielse-rörelserna och få till stånd en ”fredlig” kontrarevolutionär utveckling i de socialistiska länderna.

”Nixondoktrinen” tillämpad på Asien består i att samla de kontrarevolutionära krafterna i detta område, att använda den japanska militarismen som kärna vid bildandet av en regional allians och att rikta spjutspetsen mot de socialistiska länderna och folkens befrielse-rörelse. Nyckelsektorn i utexperimenterandet av denna doktrin, dess första försöksområde, det är Sydvietnam, Laos och Kambodja. Nixon-politiken syftar vidare till att få till stånd en kompromiss mellan stormakterna för att tvinga de små länderna att acceptera deras arrangemang.

Så långt VAP:s huvudorgan.

Varför publicerar vietnameserna en sådan ledare vid en sådan tidpunkt? Är det måhända en tillfällighet? Knappast.

[Då man läser vietnamesernas uttalanden om att Nixon försöker ”splittra det socialistiska lägret”, bör man ha i minnet att det faktiskt var kineserna som inbjöd Nixon till Kina, och inte tvärtom.]

Låt oss fortsätta.

I DRV:s veckotidning på engelska, ”Vietnam Courier” (som f.ö. rekommenderas för noggrant studium), publicerades i nr 336 (30 aug. -71) ett längre utdrag ur en artikel från folkarméns organ ”Quan Doi Nhan Dan”. Där läser vi:

Med avseende på det socialistiska lägret är ”Nixondoktrinens” grundläggande politik, att ”splittra, hålla tillbaka och rulla tillbaka”. När Nixon gjorde en översikt över de socialistiska länderna, tvingades han erkänna deras ekonomiska och militära tillväxt, speciellt Sovjetunionens och Kinas (som han kallar ”två kommunistiska makter”). Emellertid har han blåst upp skillnaderna och splittringen i den kommunistiska världen och betraktar detta som ett nytt förhållande och ett nytt tillfälle för USA att praktisera sitt schema för att bekämpa världsrevolutionen på ett ännu mer ondskefullt och vansinnigt sätt. ”Nixondoktrinen” vill ”bygga en bro”, d.v.s. bygga ut ekonomiska, vetenskapliga, tekniska och kulturella kontakter med målsättningen att infiltrera och sabotera de socialistiska länderna och om möjligt få till stånd en fredlig kontrarevolutionär utveckling. Nixon strävar också efter att uppväcka nationalism, locka med ”förhandlingar” och ”avspänning mellan öst och väst”, förverkliga politiken att göra sig vän med alla länder, allt med målsättningen att driva in en kil mellan de socialistiska länderna och hetsa ett land mot ett annat.

Med en sådan politik och med sådana manövrer konspirerar USA, inte bara för att tygla, utan också för att resa nya hinder för de offensiva revolutionära krafterna och försvaga och förhindra det socialistiska lägrets inflytande på den nationella befrielse-rörelsen. Den s.k. politiken med ”ömsesidig fördel”, som Nixon skryter med, syftar i grund och botten endast till att skada revolutionen och gynna USA och de kontrarevolutionära krafterna. Denna politik och detta schema demonstrerar klart imperialismens tendens

att – som Lenin har påvisat – försöka splittra arbetarna, öka opportunisten inom deras rörelser och åstadkomma dess tillfälliga förvirring.

(...)

”Nixondoktrinen” har gjort sitt bästa för att stödja reformism, opportunist av alla slag, nationalism och chauvinism, med målsättningen att dämpa kommunisternas revolutionära vilja och utså split inom den internationella kommunistiska rörelsen och arbetarrörelsen.

Kan TL ge någon ”vettig” förklaring till varför vietnameserna skriver sådant? Från kinesiskt håll var det länge sedan man hörde sådana tongångar.

I ”Vietnam Courier” nr 346 (8 nov. -71) skriver man:

Fastän han (Nixon) är en i döden stenhård antikommunist, har han inte desto mindre besökt många socialistiska länder för att undersöka möjligheterna att så splittring i det socialistiska lägret.

(...)

Denna flexibilitet återfinns i Nixons politik gentemot de socialistiska länderna. I grund och botten ska kommunismen fortfarande ”hållas tillbaka” och ”rullas tillbaka”, men när det gäller medlen kommer det snarare att röra sig om förhandlingar än konfrontationer, vilket inte förhindrar intensiva förberedelser för ett korståg mot kommunismen, lagring av kärnvapen och förbättring av konventionella vapen. I korthet vill USA använda sig av förhandlingar utifrån en styrkeposition och om så behövs arrangera konfrontationer till sin egen fördel.

”Förhandlingspolitiken” ska lyckas med att ”bygga en bro” mellan Washington och de socialistiska huvudstäderna. Under täckmantel av upprättade ekonomiska, vetenskapliga, tekniska och kulturella kontakter, kommer infiltration och sabotage utföras mot de socialistiska länderna och en fredlig utveckling eller – förveckling – i meningen kontrarevolution ska kunna initieras. Samtidigt kommer nationalism och chauvinism att uppammas i stora doser i ett försök att splittra det socialistiska lägret, genom att spela ut ett socialistiskt land mot ett annat.

I ”Vietnam Courier” nr 360 (14 feb. -72) läser vi:

USA-imperialismen ”är redo att förhandla” med ett antal länder (måne med DRV? MF), speciellt med Sovjetunionen och Kina, med målsättningen att ”avskräcka” och ”hålla tillbaka” de två största socialistiska länderna, och utnyttjar då i största mån grälet mellan dessa två länder, sår split mellan de socialistiska länderna i allmänhet för att erhålla en fördelaktig position åt USA; strävar efter ”avspänning” mellan de stora makterna och fortsätter att terrorisera de små länderna.

(...)

Att bekämpa den (Nixondoktrinen) med alla medel, är en viktig uppgift för arbetarklassen och folket i hela världen.

De aspekter som vietnameserna dragit fram i de ovan citerade artiklarna (exemplen skulle kunna mångfaldigas) existerar inte för TL. För honom är Nixons Kina-visit fullständigt oproblematiskt och en stor seger för Kina och hela världens folk.

TL kan naturligtvis försöka komma undan genom att hävda att vietnameserna inte *uttryckligen* har sagt att Nixon har utsikter att *lyckas* i sina försök att få t. ex. kineserna att gå med på några stormaktskompromisser och låta sig ”splittras”. Det är riktigt att vietnameserna aldrig uttryckligen sagt detta. Det har man inte ens sagt om Sovjetunionen, trots att både TL och jag med all säkerhet är överens om att sovjetledarna har inlåtit sig i sådana operationer med USA-imperialisterna.

Nej, TL kan inte klara sig undan med sådana medel. Frågan kvarstår: Varför skriver vietnameserna så många artiklar av ovanstående typ, om man är övertygade om att Nixon *inte* har några som helst utsikter att lyckas i sitt uppsåt? Varför skriver man inte, som TL och kineserna, att Nixons besök i Kina var en stor seger för Kina och de revolutionära krafterna i hela världen? Etc. etc.

För att kunna förstå vietnamesernas sätt att behandla problemet, fordras faktiskt att man inte är blockerad, utan fortfarande har en viss förmåga att *tänka*. Man måste nämligen kunna sätta sig in i vietnamesernas situation.

Vietnameserna är beroende av ett fortsatt militärt, ekonomiskt och politiskt stöd från Kina och Sovjet. Detta stöd är av stor betydelse för vietnameserna, även om det kan verka vara av ganska liten omfattning jämfört med de resurser som kineser och ryssar *skulle* kunna uppåda. Detta ställer vietnameserna inför problemet, att dels försöka bevara och helst få Sovjet/Kina att öka sitt *stöd*, dels upprätthålla sitt "oberoende" i största möjliga mån gentemot dessa stater. För att få maximalt stöd försöker man balansera mellan Sovjet och Kina och driva dessa att öka sitt stöd. Denna känsliga position gör det utomordentligt svårt för de vietnamesiska kamraterna att *öppet* kritisera t ex den kinesiska politiken. Den linje som man valt, är att dels tala om vikten av att brygga över motsättningarna i det "socialistiska blocket", dit man även räknar Sovjet; dels tala *principiellt* om Nixons försök att utnyttja nationalistiska och chauvinistiska tendenser etc. Då vietnameserna på så sätt talar om Nixons politik, syftar de till, så att säga, mota Olle i grind. För att motverka eventuella tendenser från kinesiskt (och sovjetiskt) håll, att låta sig dras in i stormaktskompromisser som kan innebära att den indokinesiska revolutionens intressen offras, försöker man inför ledarna i Kina och Sovjet, samt de progressiva krafterna i världen, visa hur man ser på Nixons nya politik och de faror som denna politik kan medföra.

Vietnameserna kan inte göra mer utan att riskera öppen brytning med sina "allierade".

Vi däremot behöver inte ta sådana hänsyn och hålla oss inom de ramar vietnameserna tvingats in i. Det är faktiskt tvärtom så, att en av de största tjänster vi kan göra den indokinesiska revolutionen, är att utöva *påtryckningar* på t ex de kinesiska ledarna. Detta betyder att vi måste hålla ett ögon och öron öppna, varna för stormaktskompromisser, avslöja det otillräckliga materiella och politiska stöd som Sovjet och Kina ger den indokinesiska revolutionen etc. (Det är egentligen nästan skandalöst hur futtigt stödet från *både* Kina och Sovjet till den indokinesiska revolutionen är. Det brukar ofta talas om att motsättningarnas brännpunkt idag ligger i Indokina. Detta betyder att kampen där är av strategisk betydelse för världsrevolutionen. Detta har också USA-imperialisterna insett, som *trots* svåra politiska och ekonomiska problem satsat många gånger mer på krigföringen i Indokina än Kina/Sovjet tillsammans. Det är USA-imperialisterna, som hela tiden varit på offensiven när det gällt att trappa upp kriget. Både det kinesiska och det ryska stödet till befrielseströrelserna har i jämförelse härmed varit rent symboliskt).

Vi har *möjligheter* att göra realistiska analyser av läget i Indokina och Sovjet/Kinas förhållande till revolutionen där. Men, vi kan endast göra detta om vi tar bort skygglapparna från ögonen och propparna ur öronen.

Som jag redan påpekat, återspeglar vietnamesernas reaktioner och uttalanden, att för dem kom Nixons Kinaresa vid en olämplig tidpunkt och att man har sina farhågor vad kontakterna med Nixon kan föra med sig.

Om man har lite kunskap om USA-imperialismens taktik och strategi, då vet man att den aspekt som vietnameserna trycker på inte är ny. Denna politik, att "med alla medel stimulera motsättningar mellan Peking och Moskva och skapa splittring inom Pekingregimen själv" (*United States-Vietnam Relations 1945-67*, vol 6, s. 431), som USA:s nationella säkerhetsråd formulerade det 1951, har under lång tid varit en halvofficiell målsättning för USA-imperialisterna.

Det är helt klart, att den Nixonska politiken är en fortsättning av denna politik i nya former. Nixon försöker med sina kontakter med Kina, att skapa en fördelaktigare position i Indokina, Genom att

försöka ”muta” den kinesiska ledningen med erbjudanden om minskat stöd till Chiang Kai-shek på Taiwan (Nixon försöker uppamma ”nationalistiska tendenser” talar vietnameserna helt korrekt om), ökade ekonomiska kontakter etc, vill Nixon med Kinas ”hjälp” ta tillbaka en del av det man förlorat på slagfältet i Indokina, han vill ”neutralisera” kineserna för att själv få större svängrum, helst också få kineserna att utöva påtryckningar på vietnameserna för att få till stånd en för USA-imperialisterna acceptabel ”kompromiss”.

Om Nixon-regimen kommer att lyckas med att få med kineserna på en uppgörelse som hämmar den indokinesiska revolutionens utveckling eller inte, det beror bl a på hur de progressiva krafterna i världen utanför Kina agerar. *Risken är inte* utesluten att Nixon kan lyckas i sina manövrer. De kinesiska ledarnas flirt med slaktare typ Shahan av Persien (Iran), kejsar Haile Selassie (Etiopien), fru Bandaranaike (Ceylon/Sri Lanka) och Yahya Khan (Pakistan) bör göra oss uppmärksamma och misstänksamma. Varningssignalerna från vietnameserna får inte ignoreras. Vi måste göra det så svårt som möjligt för Chou En-lai och Co, att i det tysta, obemärkt spela under täcket med USA-imperialisterna. Genom att inta en sådan attityd gör vi det svårare för Chou och hans gelikar att göra eftergifter åt Nixon och på så viss bidrar vi till att stärka den revolutionära fronten.

En fråga man bör ställa sig i detta sammanhang, är om det finns några tecken på att de indo-kinesiska revolutionärernas ställning stärkts i samband med Nixons besök i Kina. Enligt min mening finns det ingenting som tyder på detta. Tvärtom finns det tecken som tyder på att USA-imperialisterna, trots de indokinesiska folkens offensiv under våren blivit allt mer omedgörliga. Exempelvis saboterade USA-imperialisterna f.o.m. dec. -71 Parisförhandlingarna – man bojkottade dem helt enkelt (Se ”Vietnam Courier” nr 367, april 1972).

Innebar Nixons Pekingvisit och hans plötsliga antagande av de kinesiska principerna om fredlig samlevnad, att Nixon också utsträckte dessa teser att gälla Vietnam – ens i ord? Osv. osv.

Vidare: Hur tolkar TL exempelvis ett uttalande som Huang Tungs (redaktör för *Nhan Dan*) i *New York Times* (9 feb. -72):

Då Nixon får sin 21 kanoners salut i Peking, kommer vi att ge honom en annan sorts salut i Sydvietnam. Det kommer att vara fler än 21 kanoner och de kommer inte att skjuta med lösa skott. Detta krig kommer att lösas här i Hanoi och inte någon annanstans.⁷

Försöker vietnameserna männe ”smutskasta KKP”? Eller försöker de ”slå in en kil mellan partiet och massorna”?

Är vietnameserna (fast de inte säger det öppet) tacksamma för att Kina genom Nixons Kinabesök ”slår vakt om” de indokinesiska folkens ”nationella oberoende mot USA”?⁸

Så många frågor ... OCH SVAREN?

⁷ Detta var inte tomma ord. I mars 1972 inledde man den s k Våröffensiven, där huvudstöten riktades mot provinserna direkt söder om gränsen mellan Nord- och Syd-vietnam. Detta var den största offensiven under hela kriget. Rent militärt blev resultatet inte vad man hoppats på (man led också mycket stora förluster, bl a beroende på omfattande amerikanska flygattacker), men politiskt blev det en framgång. Om detta se avsnittet ”Myten om USA-imperialismens närmast makalösa makt har slagits sönder” i artikelsamlingen [Tidskriften Kommentar om den vietnamesiska revolutionen](#), som är en artikelserie av Sven Ekberg). – Not tillagd i april 2016.

⁸ Se även [Vietnameserna och ”Nixondoktrinen” – ett dokument](#), som innehåller en ledare från *Nhan Dan*, Demokratiska Republiken Vietnams arbetarepartis tidning, publicerad den 17 augusti 1972, där vietnameserna ytterligare klargör sin kritiska inställning. Denna not tillagd i april 2009. – *Red*

Sudan – två linjer

Diplomatiska förbindelser mellan Kina och Sudan upprättades 1958. Det är emellertid speciellt under de senaste två åren, som förhållandena mellan de två länderna blivit alltmer ”vänskapliga”.

Ideologiskt motiverar kineserna sitt närmande till Sudan med att Nimeiris regim är ”anti-imperialistisk”.

I juli 1971 gjordes ett försök att störta den borgerliga Nimeiri-regimen. Ledande i kuppöversöket var det sudanesiska kommunistpartiet (vars majoritet var Moskva-orienterat). Kuppen föreföll att ha tagits emot positivt av de sudanesiska massorna, som, om man ska tro borgerliga massmedia, efter kuppen demonstrerade sitt stöd till kuppmännen på gatorna. Efter att kuppmännen haft makten i 3 dagar, gjorde dock Nimeiri en kontrakupp och påbörjade en massjakt och slakt på kommunistpartiets medlemmar och sympatisörer.

Den kinesiska attityden gentemot Nimeiri-regimen genomgick inga förändringar under eller efter kuppen.

Den kinesiska attityden till händelserna i juli -71 och den sudanesiska regimen slogs fast av Chou En-lai i ett tal 17.12 -71:

Det sudanesiska folket är ett folk med en ärorik anti-imperialistisk revolutionär tradition. Vi har med glädje uppmärksammat att sedan Sudans majrevolution har det sudanesiska folket under president Nimeiris ledning ernått fortsatta framsteg i likvideringen av de koloniala krafterna, säkrat sitt nationella oberoende och statliga suveränitet och utvecklat sin nationella ekonomi. Detta år har den sudanesiska regeringen och folket segerrikt slagit ned en utländsk omstörtningssplan. Internationellt stödjer den sudanesiska regeringen och folket det palestinska och andra arabiska folk i deras kamp mot USA-israelisk aggression och för nationell befrielse, stödjer de tre indokinesiska folkens kamp mot USA:s aggression och för nationell befrielse, stödjer FN:s generalförsamlings resolution för eldupphör och de indiska och pakistanska truppernas tillbakadragande och stödjer andra afroasiatiska länder i deras kamp för oberoende. Medlet för att uppnå detta oberoende är den förenade fronten, dvs vänsterkoalitionen. Det primära för alla progressiva krafter måste då vara att stödja denna front. Det gjorde också JVP som i valet 1970 stödde koalitionen. I en tid när imperialistisk invasion är ett ständigt hot mot de nationalistiska länderna, är det äventyrspolitik att försöka genomföra en revolution utan folkets stöd – i stället för att fungera inom den förenade fronten. (*Kinrapport* nr 15-71, s. 40-41)

Några dagar efteråt (20.12) undertecknades så ett avtal mellan den sudanska och den kinesiska regeringen om ekonomiskt och tekniskt samarbete.

KKP:s ståndpunkt är alltså klar. Men är den riktig?

Vad hände egentligen i Sudan i juli 1971? Var kärnan i händelserna ”en utländsk omstörtningssplan”? Hur ser egentligen det sudanesiska samhället ut, vilka karakteristika har egentligen den sudanesiska regimen? Är verkligen Nimeiriregimen ”anti-imperialistisk”? Hur såg kommunistpartiet ut? Vilka syften hade regimen med den blodiga jakten på ”kommunisterna”?

Några vettiga svar på dessa och andra relevanta frågor får man leta förgäves efter i Peking Review och TL:s artikel.

Jag ska här inte försöka besvara alla dessa frågeställningar, men jag ska visa att KKP:s och TL:s syn på Sudan och händelserna där inte är oomstridda inom den internationella revolutionära rörelsen.

Trots att kineserna säger sig tala i hela världens revolutionära folks namn, då man i Peking Review (24-71) skriver att ”den sudanesiska regeringens riktiga (antiimperialistiska) ståndpunkt har vunnit det kinesiska och alla folks beundran och stöd”, är det verkliga förhållandet lyckligtvis ett annat:

Vietnameserna, som – om några – borde vara tacksamma för Nimeiris stöd skriver (i FNL:s organ ”South Vietnam in Struggle” nr 108, 9 aug. -71):

Förtryck och massaker på patrioter går emot det sudanesiska folkets intressen.

Enligt utländska källor inträffade en statskupp mot El Nimeiris administration i Sudan den 19 juli 1971, med aktivt deltagande av bönder, arbetare och patriotiska officerare. De främsta ledarna för kuppen var major Ahmed Atta och andra personer, som hade lett kuppen i maj 1965 som störtade den diktatoriska imperialistlakejregimen, men som senare avskedades från Revolutionsrådet och Nimeiris regering, anklagade för ”prokommunistisk tendens”.

Den 22 juli 1971 bombarderade utländskt flyg, stridsvagnar och pansarbilar Revolutionsrådets högkvarter. Det plan som flög hem två medlemmar av Revolutionsrådet från London, tvingades landa i Libyen. De två arresterade och sändes till Sudan. General Nimeiri återfick sin makt, gav order om utgångsförbud och förklarade undantagstillstånd i hela landet. Han gav order om arrestering av alla kuppdeltagare och av massor av sudanesiska patrioter. Sedan fördes de snabbt till rättegång och dussintals av dem avrättades däribland Ahmet El Sheik, generalsekreterare för de sudanesiska fackföreningarna och vice ordförande för fackföreningarnas världsfederation, major Ahmed Atta och Abdul Khalek Mahgoub, generalsekreterare för Sudans Kommunistiska Parti.

Det blodiga förtryck som äger rum i Sudan har upprört den allmänna världssopinionen som har protesterat mot de sudanesiska myndigheterna och samtidigt kraftigt fördömt imperialisternas roll i detta brutala förtryck.

Att förtrycka och massakrera sudanesiska patrioter är att gå tvärtemot det sudanesiska folkets intressen, att skada kampen mot imperialismen för de arabiska folkens oberoende och demokrati. Denna handling är enbart fördelaktig för de amerikanska och brittiska imperialisterna och de israeliska angriparna.

Det sydvietnamesiska folket uttrycker djup sympati med det sudanesiska folket och patrioterna och fördömer indignerat det brutala förtryck och massakern som förövas av de sudanesiska myndigheterna och kräver bestämt att de senare omedelbart stoppar sitt förtryck och sin slakt av de sudanesiska patrioterna.

Liknande ståndpunkter förs fram också i den nordvietnamesiska pressen (Se ”Vietnam Courier” nr 332 och 333).

Även TL borde fatta, att vi här står inför *två linjer* – en kinesisk och en vietnamesisk. Men vilken är den riktigaste? Jag håller på vietnameserna. Hur gör TL?

Vietnameserna fördömer Sudans reaktionärer och gör sig därmed skyldiga mot den heliga icke-inblandningens princip. TL hävdar att kineserna respekterar denna princip.

Har då vietnameserna handlat felaktigt? Nej de har handlat på ett sätt som revolutionärer måste *handla*.

Vad Kina beträffar, är talet om icke-inblandning endast ett kamouflage för en inblandning som inneburit stöd för reaktionen i Sudan. Detta är realiteterna bakom fraserna.

Umeå den 13.9 -72

Martin F

Förbundsledningen har äntligen, i IB 3 dec. -72, lyckats värka fram en kommentar på några sidor, till oppositionens inlägg om Kinas utrikespolitik. Vi publicerar här dokumentet tillsammans med några kommentarer. Våra inlägg, som omfattar närmare 100 sidor, avfärdas på några sidor. Vi uppmanar alla att studera våra tidigare inlägg tillsammans med följande dokument. (De som ej har dokumenten tillhanda kan beställa dessa genom kontaktmannen.)

Kinas utrikespolitik – en kommentar (från MLK-ledningen)

Vi publicerar här Tomas Widéns inlägg om Kinas utrikespolitik. Med den här kommentaren vill vi klargöra att vi i dessa diskussioner om Kinas utrikespolitik står på en annan grund än Tomas Widén.

Visserligen är motsättningarnas säregenhet viktigast för att i varje särskilt fall bestämma vilken som är den riktigaste politiken. Men förutom att kunna analysera motsättningarnas säregenhet krävs en helhetsanalys av läget i världen för att kunna utforma den riktiga strategin och taktiken i det enskilda fallet. Tomas Widén har i början av sitt inlägg avsnittet Den antiimperialistiska kampens klassbakgrund gjort ett försök till en sådan helhetsanalys. Vi citerar ur detta avsnitt:

”I och med koloniernas formella frigörelse har den borgerligt nationalistiska rörelsen spelat ut sin historiskt progressiva roll. Endast de arbetande massorna för kampen vidare. Denna rörelse står under proletariatets ledning och dess slutliga mål är den proletära diktaturen.”

”Den nationella frågan är inte alls brännande i relationen mellan imperialisterna och den ’tredje världen’. Efter andra världskriget har den tredje världens kolonier med undantag för Portugals erhållit nationellt självbestämmande. Därmed har den nationella borgarklassens *politiska* ambitioner till stor del tillfredsställts. Att den befinner sig i *ekonomiskt* och *politiskt* underläge i förhållande till imperialismen är en annan sak. Borgarklassen underkastar sig imperialismen, emedan detta förhållande är det enda alternativet till massornas maktövertagande. Borgarklassen är livrädd för revolutionen och att likt PB mena att denna klass i huvudmotsättningen skulle ställa sig på proletariatets sida innebär att förneka verkligheten och marxismen-leninismen.”

”Den brännande frågan i världen idag är inte nationell, utan *social*. Förtrycket är *inte* i första hand (utan faktiskt till ganska begränsad del) *nationellt*, utan ekonomiskt-socialt. Det faktum att fienden är, och vilar, på den utländska imperialismen ger befrielsekampen en nationell form.”

I Lin Piaos rapport till KKP:s nionde partikongress står följande:

”Detta är därför att i den nutida världen finns det fyra grundläggande motsättningar: motsättningen mellan de förtryckta nationerna å ena sidan och imperialismen och socialimperialismen å den andra; motsättningen mellan proletariatet och bourgeoisin inom de kapitalistiska och revisionistiska länderna; och bland de imperialistiska länderna; och motsättningen mellan de socialistiska länderna å ena sidan och imperialismen och socialimperialismen å den andra.”

I MLK:s plattform står följande:

”De fyra viktigaste motsättningarna i världsmåttstock är: Motsättningen mellan de förtryckta folken på den ena sidan och imperialismen och socialimperialismen på den andra. Motsättningen mellan proletariatet och bourgeoisin inom de kapitalistiska och socialimperialistiska länderna. Motsättningen mellan de imperialistiska länderna och socialimperialistiska länderna samt motsättningen mellan de imperialistiska länderna. Motsättningen mellan de socialistiska länderna på den ena sidan och de imperialistiska och socialimperialistiska länderna på den andra. Huvudmotsättningen i världen utgöres idag av motsättningen mellan imperialismen och socialimperialismen på den ena sidan och de förtryckta folken på den andra.”

Det finns alltså en klar motsättning mellan oss och Tomas Widén när TW säger att den nationella frågan inte alls är brännande i relationerna mellan imperialism och den tredje världen. Vår analys grundar sig som framgår längre fram i vår plattform på en analys av vilka som är huvudkrafterna på

de båda sidorna av motsättningarna i världen idag. På ena sidan står USA-imperialismen och social-imperialismen som under inbördes konkurrens försöker dela upp världen mellan sig.

Kolonialismens tid är förbi. De forna kolonierna har till största delen nått formell självständighet. Men detta innebär inte på något sätt att de forna kolonierna har nått oberoende vare sig ekonomiskt eller politiskt. Med skilda medel söker de båda supermakterna göra sig av med misshagliga regimer. Ett exempel på detta var ITT:s avslöjande försök att störta Allenderegimen i Chile. Kampen för nationell självbestämmanderätt är alltså inte på något sätt avslutad utan fortgår under nykolonialismens tid. Då de båda supermakterna också försöker ständigt öka sin dominans över nationerna i den ”tredje världen” är också den nationella frågan brännande.

Vi håller med TW att det är det kommunistiska partiet som bör stå i ledningen för kampen föra kampen nationellt självbestämmande men TW begår ytterligare ett fel när han säger att den nationalistiska, borgerliga demokratiska, rörelsen har spelat ut sin historiskt progressiva roll. Det räcker med att titta på sammansättningen av befrielseströrelserna i Indokina för att inse detta faktum, I frågan om förhållandet till den nationella bourgeoisin instämmer vi i KKP:s syn som den framförs i ” Ett förslag...”.

”Politiken bör vara enhet med bourgeoisin i den mån som denna tenderar att vara progressiv, anti-imperialistisk och antifeodal, men kamp mot dess reaktionära tendenser att kompromissa och samarbeta med imperialismen och de feodala krafterna”. TW:s syn på den nationella bourgeoisin innebär att han missar de tillfällen som kan finnas att nå, enhet även med dessa mot imperialismen. Den nationella bourgeoisins dubbla karaktär framgår bland annat av att hela det Chilenska parlamentet röstade för nationalisering av koppargruvorna medan delar av den nationella bourgeoisin nu stödjer försöken att störta Allende.

De som är oklara på KKP:s syn på världsrevolutionen uppmanar vi att läsa om KKP:s skrift ” Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje ”. Av denna skrift framgår att TW:s linje inte bara – som han försöker antyda i sin inledning – står i motsättning till KKP:s praktik efter Lin Piaos fall utan att den står i motsättning till hela grundvalen för Kinas utrikespolitik som den utformas i ” Ett förslag...” Helhetsanalysen av motsättningarna i världen idag påverkar naturligtvis också analysen av motsättningarnas säregenhet i de enskilda länderna. Vi har i *KT*-artikeln hävdad principen att revolutionen inte är någon exportvara Det måste vara synnerligen säregna omständigheter för att denna princip skall kunna frångås. TW har i sitt inlägg redogjort för ett tillfälle när Lenin trodde att sådana omständigheter var för handen men misstog sig (Polen). I detta läge trodde Lenin att en revolutionär eller nära revolutionär situation var nära förestående i Europa. Men historien har visat att Lenin felbedömde läget. Nu hävdar TW beträffande Bengalen: ”Som situationen var hade Folkets befrielsearmé mycket väl ha kunnat ha intervenerat och jagat ut Yaya Kahn från Bengalen”. TW menar alltså att Kina skulle ha korsat indiskt territorium för att invadera Bengalen och där ha försökt genomföra en socialistisk revolution. Vilka garantier har TW för att de bengaliska massorna skulle ha hälsat Folkets befrielsearmé som en verklig befriare av det bengaliska folket? Vilka, följer tror TW dessutom att en sådan intervention skulle ha fått för motsättningarna Kina-Indien, Kina-Sovjet och Kina-USA? En sådan invasion skulle med stor sannolikhet ha lett till att Kinas fiender, som är fiender till socialismen, skulle ha lyckats i sina uppsåt att isolera Kina med ödesdiga följder för världsrevolutionen, Nej, tesen att FBA mycket väl skulle kunnat tågat in i Bengalen är ingenting annat än äventyrspolitik. Äventyrspolitik som bara leder till stora bakslag för socialismen.

Vi går inte i denna kommentar närmare in på fallet Ceylon som utförligt behandlas av TW. Vi anser att det för en riktig analys av utvecklingen på Ceylon krävs en ingående kunskap om läget i Ceylon och som alltså baseras på helt andra källor än TW:s (Kommentar och *New Left Review*). För att rätt bedöma JVP:s strategi och taktik krävs en klassanalys av det ceylonesiska samhället.

En analys av vilka, objektiva möjligheter som revolutionen hade 1971, och en på denna analys grundad taktik.

Slutligen vill vi påpeka, att MLK har en självständig politik i förhållande till KKP. Utgående från den materialistiska historieuppfattningen har vi som målsättning att analysera de säregna motsättningarna i varje rörelse för att därifrån utforma en riktig taktik och strategi. På detta sätt har vi utformat och fortsätter att utforma vår taktik för kampen i Sverige.

Börje Lenas / TG

Chou En-lai om Iran vid Farah Pahlavis besök i Kina den 19 sept. -72 (cit ur "Peking Review" nr 39-72):

Under Hans Kejsrerliga Höghets, shahen av Irans, ledarskap har Irans regering och folk gjort oavbrutna ansträngningar och åstadkommit framgångar när det gäller att värna om den statliga suveräniteten, skydda de nationella tillgångarna, utveckla den nationella kulturen och bygga upp sitt land. Den kinesiska regeringen och folket önskar er uppriktigt oavbrutna nya segrar på er framgångsväg.

...

Genom detta vänskapliga besök i vårt land, har Hennes Kejsrerliga Höghet och de andra framstående gästerna kommit med det iranska folkets djupa, vänskapliga känslor; detta kommer säkert ge ett nytt bidrag till att öka den ömsesidiga förståelsen mellan Kina och Iran och befördra den vidare utvecklingen av vänskapen mellan våra två folk och de vänskapliga relationerna och samarbetet mellan våra två länder.

Kontrakommentar

Debatten om den kinesiska utrikespolitiken fortsätter inom den svenska vänstern. Med jämna mellanrum gör det kinesiska ledarskapet sina "klavertramp", det ena värre än det andra. Den officiella "m-l-rörelsen" iakttar strikt tystnad, men i medlemsleden ökar osäkerheten och olusten. Motsättningen mellan å ena sidan revolutionär kaderskolning (om än i aldrig så fragmentarisk form) och, å andra sidan, den dogmatiska anknytningen till "Maotsetungtänkandet" och det kinesiska ledarskapets opportunistik blir mer besvärande för varje dag som går.

Och *inte nog med detta*. I debattens kölvatten har det osökt dykt upp en rad frågeställningar av dels principiell karaktär, dels rörande den kommunistiska rörelsens hela förflutna, och i synnerhet Sovjetpolitiken under Stalin.

I MLK skall nu min artikel "Till..." diskuteras. Den har försetts med en kommentar av kamrat B.L. för "Teoretiska gruppens" räkning. B.L. vill med sin kommentar "klargöra...". Men skrivningen besvarar inte en enda fråga (mer än med ytliga funderingar) och *undviker* de flesta. Å andra sidan befinner ju sig debatten i sitt inledningsskede och att medlemmarna på detta får ta del av en mot förbundets politik kritisk artikel utan alltför många pekpinnar om vad en lojal förbundsmedlem skall anse i varje detalj är givetvis positivt.

Vad har då B.L., att anföra?

1. TW har en felaktig helhetssyn på motsättningarna i världen. TW underskattar den nationella bourgeoisins roll i kampen mot imperialismen. Jag anser att jag redan i min artikel har besvarat denna invändning. Jag uppmanar också där kamraterna att överge metafysiken och istället ägna sig åt *klassmässig* och *konkret* analys. Studera de ryska socialdemokraternas diskussion om revolutionens perspektiv i början på 1900-talet. Studera klasskampens historia och dess konkreta förlopp. Vad kännetecknar tredje världens borgarklass? För det första: den *är* en *borgarklass*. För det andra: den är svag och står i beroende till den imperialistiska bourgeoisin.

Vad säger dessa fakta en marxist? Vidare: KKP säger att proletariatet måste ta ”kamp mot dess reaktionära tendenser att kompromissa och samarbeta med imperialismen”. När uppträder dessa tendenser? Uppträder de slumpartat, eller kan man skönja någon lagbundenhet i klassernas rörelse? B säger att kommunisterna ”bör” (?) leda kampen. Varför det? Har det något med kampens mer grundläggande karaktär att göra? I så fall: är mitt påstående att bourgeoisins progressivitet i sista analysen är avhängig dess individuella medlemmars övergång till proletariatets och socialismens ståndpunkt, dvs. dess självutplåning som klass, så orimlig?

Ja, för att citera en kamrat: ”så många frågor”. Och svaren?

2. I frågan om revolution ”på export” går BL på reträtt utan att för den skull diskutera de ”omständigheter” som är bestämmande för politiken eller ens begreppets innebörd. Jag förstår att det känns skönt att polemisera i just frågan om FBA och Bengalen, en fråga där BL för en gångs skull tror sig ha fast mark under fötterna. Han missar dock fullständigt kärnan i mitt resonemang som utgick ifrån klasskrafternas och kampens utveckling och som dessutom i detta fall givetvis förutsatte att kineserna handlat annorlunda under det föregående skedet! Och dessutom: det är just det föregående handlandet som jag kritiserar och inte, givetvis (!), det faktum att kineserna inte militärt intervenerade.
3. BL utdömer de källor jag använt i behandlingen av ”fallet Ceylon” (*Kommentar* och *NLR*). Dessa källor hänvisar till och citerar i stor utsträckning dokument som senare också dykt upp i andra, t.o.m. prokinesiska tidskrifter. Varför inte kommentera dessa dokument? Och vidare: vilka källor använde sig TL av då han skrev sin artikel. Plötsligt har allt blivit så komplicerat och svårbedömt. Menar BL att TL:s artikel är baserad på fantasier? I så fall är vi överens. Men vad menar BL med att vi behöver en ”analys” av den ceylonesiska revolutionens objektiva möjligheter 1971? Menar han att JVP:s eventuella misstag någonsin kan rättfärdiga ett stöd till reaktionen? I så fall har BL missat just det jag med ”fallet Ceylon” som illustration försökt framhäva. Det är mycket troligt att JVP begick många misstag men att detta förhållande ingalunda kan medföra att revolutionärer undandrar rörelsen sitt stöd eller ställer sig på förtryckarnas sida!!
4. BL hävdar att ”MLK har en självständig politik i förhållande till KKP”. MLK-ledningen kommer att få tillfälle att visa detta. Men vad menar BL med att säga att MLK utifrån denna självständighet utformat och utformar taktiken och strategin för kampen i *Sverige*? Kineserna har ju faktiskt sagt en del även om svenska förhållanden. (Det starka neutralitetsbefrämjande försvaret har fått beröm liksom frihandelsavtalet med EEC) Menar BL att MLK endast har att ta ställning till ”svenska” problem och kampuppgifter? Vi får väl se vad den fortsatta debatten har att bjuda. Jag kommer att följa den med största intresse och sänder några, leninska visdomsord på vägen:

”Låt folket utomlands ta hand om allt det där” sade en gång en av de tämligen konsekventa ekonomisterna till mig, och han uttryckte därmed en mycket spridd (och återigen rent tradeunionistisk) ståndpunkt: vår sak är arbetarrörelsen här i våra trakter, och allt det övriga är doktrinärernas påfund, ”överskattning av ideologins betydelse” som författarna till brevet i nr 12 av *Iskra* uttryckte sig i samklang med nr 10 av *Rabotjeje Delo*. (Lenin: *Valda Verk* I:1 s.168)

Umeå den 9.1.73

Tomas W

Bilaga

Flera av inläggen ovan kritiserar artikeln "Kinas fredspolitik" i MLK:s teoretiska tidskrift *Kommunistisk Tidskrift* (KT) nr 2-72. Eftersom det kan vara intressant att läsa den i sin helhet och fundera över hur den "står sig" med "facit" i hand, så har vi tagit med artikeln.

Kinas fredspolitik (artikel ur Kommunistisk Tidskrift)

En viktig del av ett socialistiskt uppbygge är förhållandet till omvärlden; till andra nationer och folk. Folkrepubliken Kina har sedan något år inlett en utrikespolitisk offensiv. Bakgrunden är bl a den att motsättningarna i världen skärps mycket snabbt som en följd av den djupgående ekonomiska kris som imperialismen befinner sig i. Kina har haft stora framgångar på det diplomatiska planet, t ex inträdet i FN och Nixons besök.

Kommunistisk Tidskrift ska med utgångspunkt från Nixons resa och det ekonomisk-politiska läget ge sin syn på socialistiska staters förhållande till andra stater.

I vilket läge åkte Nixon till Kina?

15 augusti förra året lade Nixon fram ett "krisprogram". Det bar två viktiga kännetecken: dels skulle krisens bördor lättas för monopolkapitalet i USA genom större utplundring av det arbetande folket (t ex lönestopp, ökade bidrag via skattemedel till kapitalets investeringar), dels skulle det inhemska monopolkapitalet gynnas i konkurrensen med sina kolleger i EEC och Japan (en extra importtull på 10 % infördes samt att de skulle tvingas skriva upp sina valutor vilket fördyrar exporten). I *Stormklockan* 8-9/71 redogörs för krisen i USA och Nixons utspel.

Bakgrunden till "krisprogrammet" är överproduktionskrisen i USA och den internationellt sett trängda positionen för USA:s härskande klass. Konkurrensen och jakten på maximal kortsiktig profit trissar upp produktionskapaciteten och utbudet av varor utöver vad marknaden kan svälja. När kapitalisterna inte kan realisera sitt mervärde så skär de ned produktionen, rationaliserar och sparkar arbetare och tjänstemän för att klara sig i den ökade konkurrensen. Krisen drabbar först vissa branscher men sprider sig snart till fler och utvecklas till en allmän överproduktionskris. I förra numret av *Kommunistisk Tidskrift* (nr 1 1971) visades att krisen drabbade USA *innan* gruvstrejken bröt ut i Sverige (1969 i dec.) och hur den spridits från bransch till bransch. Nyckelsektorer som flygplansindustrin, verktygs- och stålindustrin har märkts rejält av krisen. Arbetslösheten är som en följd av detta rekordhög.

Dollarkrisen är också ett resultat av den amerikanska ekonomins försämrade konkurrenssituation och att aggressionspolitiken (utgifterna för kriget i Vietnam, de övriga militära åtagandena och "u-hjälp") och utlandsinvesteringarna blivit för kostsamma för de amerikanska utrikesfinanserna. Dollarkrisen är en yttring av motsättningarna i den kapitalistiska ekonomin som drivit fram överproduktionskrisen i USA, samtidigt som valutaproblemen skärper krisen.

Inte bara USA:s ekonomi visar kraftiga krisinslag. Den engelska ekonomin är sedan länge i en mycket besvärlig situation med en väldig arbetslöshet. Danmark införde importrestriktioner förra året. Vi känner alla till att 1971 präglades av driftinskränkningar i viktiga branscher och hög arbetslöshet i Sverige.

När krisen sprider sig till allt fler länder hårdnar också kampen mellan imperialisterna om alla marknader. Handelskrig och protektionism följer i spåren. Inför USA importrestriktioner så försvårar det EEC:s och Japans export, vilka i sin tur vidtar motåtgärder. Särskilt de västeuropeiska länderna är sårbara för handelskrig eftersom utrikeshandelns andel av den totala produktionen är mångfalt större än för t. ex. USA och Sovjet. Motsättningarna mellan USA – EEC – Japan har blottlagts i den hårda Kampen om valutorna och Nixons utspel förra året. Genom Englands inträde i

EEC har motsättningen till USA skruvats upp, samtidigt som det ökar svårigheterna för EEC att enas i kampen mot USA och Sovjet.

Kampen mellan USA och Japan har snabbt tilltagit efter Nixons utspel. Delar av den härskande klassen har ställt krav på militarisering av ekonomin och återupprustning för att häva sig ur krisen och rusta sig i kampen om marknader.

Sovjetunionens socialimperialistiska ledare har utnyttjat USA:s svagare position och ryckt fram. Med Indien som spjutspets har de lagt under sig Ostpakistan och upprättat "Bangla Desh".

Sammanfattningsvis leder krisen i den imperialistiska världen till att motsättningarna i världen som helhet skärps. Kampen om marknader hårdnar och krigsfaran ökar mot Kina och den övriga socialistiska världen, mot de förtryckta nationerna och folken och mellan de imperialistiska (och socialimperialistiska) staterna. Ekonomiskt ter sig läget för USA-imperialisterna alltså dystert.

Politiskt har de lidit många nederlag. I Indokina har befrielsefronten vunnit stora framgångar och blivit ett föredöme för andra folks kamp mot USA. I USA utvecklas oppositionen mot kriget och motsättningarna går högt upp i administrationen och den härskande klassen. Fienden splittras.

I Kina och den övriga socialistiska världen har socialismen befästs. Kulturrevolutionen fördes till seger för arbetarna och bönderna. Om USA-imperialisterna hade hoppats på en liknande utveckling som i Sovjet kan de idag inräkna en felkalkyl. Till skillnad från den kapitalistiska världen har produktionsframgångarna varit stora i Kina. I jämförelse med 1970 så ökade produktionen av stål med 19,6 % under 1972, för råolja med 27,2 % och kol med 11,8% (se *Stormklockan 2/72 s. 9*). I övriga världen (utom Kina) sjönk stålproduktionen under 1971 med 3,1 % För EEC sjönk stålproduktionen med 5,4 % (GHT 10/2 1972).

Förutom de inre framgångarna har Kina vunnit segrar på det diplomatiska planet. Mot bakgrund av den ekonomiska krisen, andra imperialisters kamp mot USA, nederlagen i Indokina, andra nationers kamp för oberoende, opinionen i USA (inför valet bl a) och den socialistiska världens inre och utrikespolitiska framgångar skall Nixons Kinabesök ses.

Är det riktigt agerat av Kina?

Kina är anhängare av fredlig samlevnad mellan stater av olika samhällssystem. De anser att folken i alla länder själva skall avgöra sitt öde. USA är det ledande imperialistiska landet och är inte för nationernas rätt till oberoende och självbestämmanderätt. USA-imperialisternas handlingar visar att de tvärtom är aggressiva och förtrycker nationer.

I slutkommunikén från förhandlingarna mellan Nixon och den kinesiska ledningen kan man läsa att de enats om att:

"Det finns påtagliga skillnader mellan Kina och Förenta Staterna i ländernas sociala system och utrikespolitik. De två parterna är emellertid överens om att länder, oavsett deras sociala system, bör upprätthålla sina förbindelser i enlighet med principerna för respekt för alla staters suveränitet och territoriella integritet, nonaggression mot andra stater, icke-inblandning i andra staters inre angelägenheter, jämlikhet och ömsesidigt gagn och fredlig samexistens. Internationella tvister bör lösas på denna grundval, utan tillgripande av hot eller maktmedel. Förenta Staterna och folkrepubliken Kina är beredda att beakta dessa principer i sina ömsesidiga relationer." (*Stormklockan 2/72 sid 3*).

Kina och USA har således enats om de principer som Kina i praktiken och i teorin efterföljer i sina relationer med stater med annat samhällssystem, men som USA i sina handlingar dagligen bryter mot. Det är en taktisk reträtt av Nixonadministrationen liksom hela resan är en taktisk reträtt p g a USA-imperialisternas svagare position. Kommer inte USA att strunta i sitt "löfte"? Givetvis har

Kina inga illusioner om att överenskommelsen har någon undergörande verkan på imperialisterna. I Vietnam ryter de dagligen mot ”respekt för alla staters suveränitet och territoriella integritet”.

Är då överenskommelsen av intet värde? Det vore en mycket felaktig ståndpunkt att förkasta avtalet. Även om USA-imperialisterna inte påverkas en tum av slutkommunikén så kan den underlätta för motståndarna till USA. Syftet från Kinas sida är just att överenskommelsen skall kunna riktas mot USA-imperialisterna när de bryter mot den och underlätta kampen mot dem. Mötet med Nixon syftade inte till att ”övertala” honom utan var ett led i kampen mot imperialisterna genom att utnyttja deras försvagade position till att ingå för Kina och världens folk fördelaktiga avtal. Det uttrycker också de alltmer förändrade styrkepositionerna i världen idag.

Avtalet underlättar kampen i USA mot Indokina-kriget. Det blir svårare för Nixon att förklara hur kriget rimmar med ”territoriell integritet” m m. Avtalet kan av hemma- och världsoinionen utnyttjas som ett vapen mot angreppskriget. Likaså blir det svårare att förklara ett angreppskrig mot det socialistiska lägret med avtalet än utan det. Nixons besök har också inför världens folk visat Kinas styrka och fredsvilja. Kinabesöket kan också försvåra förföljelserna mot progressiva i USA. Erfarenheter från Sydafrika tyder på det. Den enda period det sydafrikanska kommunistpartiet varit lagligt var under andra världskriget då Sovjet hade diplomatiska relationer med Sydafrika. Marxistisk litteratur kunde för första gången spridas fritt.

Att avvisa avtalet mellan USA – Kina vore att förkasta diplomatin som kampform och helt överlämna detta kampfält till de imperialistiska staterna. Man får inte se diplomati som något felaktigt *i sig* utan inse att den kan utnyttjas i den proletära revolutionens intresse.

Pakten mellan Tyskland och Sovjetunionen 1939

Situationen idag kan i viss mån jämföras med den under 30-talet, även om skillnaderna är mycket stora.

1939 ingick det fascistiska Tyskland och det socialistiska Sovjet en icke-angreppspakt (den sk Molotov-Ribbentroppakten). Var det riktigt av Sovjet?

”Det kan frågas: Hur kunde det komma sig att sovjetregeringen gick med på att sluta en icke-angreppspakt med sådana svekfulla personer och sådana odjur som Hitler och Ribbentrop? Begicks ej därvid ett fel från sovjetregeringens sida? Naturligtvis inte! En icke-angreppspakt är en pakt om fred mellan två stater. Just en sådan pakt föreslog Tyskland oss 1939. Kunde sovjetregeringen avslå ett sådant förslag? Jag tror inte en enda fredsälskande stat kan motsätta sig en fredlig överenskommelse med en angränsande makt, även om i spetsen för denna makt står sådana monster och barbarer som Hitler och Ribbentrop. Detta naturligtvis under den oeftergivliga förutsättningen, att den fredliga överenskommelsen varken direkt eller indirekt berör den fredsälskande statens territoriella integritet, dess oavhängighet och ära. Som bekant var icke-angreppspakten mellan Tyskland och SSSR just en sådan pakt.

Vad vann vi med att sluta en icke-angreppspakt med Tyskland? Vi säkrade vårt land fred under ett och ett halvt år samt möjlighet att förbereda våra krafter till motstånd för den händelse det fascistiska Tyskland skulle taga risken att i strid med pakten angripa vårt land.” (Stalin, *Sovjetunionens stora fosterländska krig*, sid. 13).

Exemplet med Tyskland - Sovjet 1939 visar på den diplomatiska kampens möjligheter och begränsningar.

Nixons resa, inträdet i FN, erkännandet av Kina av en rad stater mm är klara framgångar för Kina. Om detta skrivs det mest i borgerliga massmedia. Men det är bara en del av Kinas utrikespolitik. I fortsättningen skall vi försöka ge en vidare bild av en socialistisk stats förhållande till omvärlden.

Socialistiska staters utrikespolitik

Principerna för en socialistisk stats utrikespolitik är

”...att utveckla förbindelserna av vänskap, ömsesidig hjälp och samarbete med de socialistiska länderna i enlighet med den proletära internationalismens princip; att stödja och bistå alla förtryckta folk och nationer i deras revolutionära kamp; och att sträva efter fredlig samlevnad med länder med andra samhällssystem på grundval av de fem principerna om ömsesidig respekt för varandras territoriella integritet och suveränitet, ömsesidig icke-aggression, icke-inblandning i varandras inre angelägenheter, jämlikhet och ömsesidig fördel samt fredlig samlevnad, och kämpa mot imperialismens aggressions- och krigspolitik.” (Lin Piaos rapport till 9:e partikongressen, sid 91).

Basen för utrikespolitiken är den *proletära internationalismen*. Det betyder att syftet med utrikespolitiken är att *understödja* andra folks kamp för nationell frigörelse och socialism. Därför skiljer Kina på olika typer av stater och anpassar sin politik efter deras karaktär. Med de *socialistiska staterna* har de långtgående samarbete i enlighet med den proletära internationalismen för att stärka det socialistiska lägret. *Förtryckta nationer* stöds i deras kamp mot imperialismen för nationellt oberoende. Med *stater med annat samhällssystem* tillämpar Kina principen om fredlig samlevnad. I denna grupp ingår således USA.

Det är mycket viktigt att komma ihåg att den fredliga samlevnaden är *en del* av utrikespolitiken och underordnad den ledande principen: den proletära internationalismen.

Revolutionen är ingen exportvara

Dialektiken lär oss att tingens drivkraft är de *inre* motsättningarna och att de *yttre* faktorerna verkar via inre motsättningar. På samma sätt är förhållandet mellan stater. Kina kan föra en politik som understödjer och underlättar arbetarnas och folkens kamp, men de kan inte exportera revolutionen eller på något sätt ersätta det egna folkets kamp. I Kinas relationer med exempelvis Sverige måste man skilja mellan Folkrepubliken förbindelser med den svenska staten och Kinas Kommunistiska partis (KKP) förhållande till Sverige. Gemensamt för dem båda är att revolutionen inte kan exporteras, att revolutionen i Sverige ytterst beror på proletariatet och folket i Sverige.

Stats- och *partirelationerna* till andra länder skiljer sig också en del. De är två kampformer vilka båda syftar till att understödja den revolutionära kampen i världen. Men principen om fredlig samlevnad mellan stater med olika samhällssystem sätter gränserna för dessa båda kampformer. I statsrelationerna med stater med annat samhällssystem ingår framför allt den diplomatiska kampen medan i partirelationerna sker ett utbyte av revolutionära erfarenheter.

Vilka frågor kan tas upp i de mellanstatliga relationerna? Bör Kinas regering i relationerna med Sveriges för- söka tvinga på den svenska regeringen sin uppfattning om dess agerande i avtalsrörelser, dess bostadspolitik mm?

Är det möjligt att uppnå enhet i dessa frågor mellan regeringarna? I grunden är motsättningen mellan det svenska och kinesiska samhället antagonistisk, en motsättning mellan proletariatets diktatur och monopolkapitalets diktatur. Det finns ingen rimlig möjlighet att uppnå enhet i inre frågor mellan sådana länder. *På det mellanstatliga planet kan man enas om förhållandet mellan staterna och de regler som skall styra dessa utbyten och relationer.* Om ländernas inre politik ingick i de frågor som behandlades i de mellanstatliga förbindelserna skulle det oundvikligen leda till fullständigt kaos och allmänt krig. Hur skulle det se ut om LO:s lönebud vore en förhandlingsfråga mellan Kina och Sverige? Skulle det finnas någon möjlighet att enas om vem som skall ha makten i Sverige (monopolkapitalet eller arbetarna och folket) i överläggningar mellan Kina och Sverige? Om Kina har diplomatiska förbindelser med en stat betyder det inte att Kina samtycker till de inre förhållandena i landet. Mellanstatliga relationer gäller primärt just förhållandet mellan staterna och inte det inre systemet.

Med andra ord är det viktigt att hålla utrikespolitikens begränsningar i minnet och vilka frågor som kan tas upp. Den kinesiska regeringen har konsekvent följt principen om icke-inblandning i andra länders inre angelägenheter. Däremot är det ett av imperialismens viktigaste kännetecken att bryta mot såväl rätten till oberoende som att folket i det egna landet självt skall besluta om sin framtid. KKP:s relationer till omvärlden är av något annan karaktär. KKP kan på ett annat sätt än den kinesiska regeringen delge andra partier sina revolutionära erfarenheter. Detta sker dock på frivillighetens väg dvs KKP tvingar inte på andra partier sin linje. I stället förs en diskussion med andra partier där båda parter tar del av det andras erfarenheter och korrigerar eventuella felaktigheter, vilka man finner i sin egen praktik. Men däremot gäller lagen om att revolutionen inte kan exporteras på såväl parti- som statsrelationer. Som kommunistiskt parti knyter KKP alltså band med broderorganisationer världen över och kämpar tillsammans med dessa var och en på sitt frontavsnitt.

I *Peking Review* har de kinesiska kommunisterna tagit ställning för de engelska kolgruvearbetarna, de tyska metallarbetarna, de svenska gruvarbetarnas strejk 1969/70 etc, etc. Kinas regering och Kinas Kommunistiska Parti bevarar sin kommunistiska ståndpunkt och tar ställning för arbetarnas och folkens kamp i de icke-socialistiska länderna. Men detta innebär inte att Kina i de diplomatiska förbindelserna med andra länder gör de inre förhållandena i dessa länder till en förhandlingsfråga. Kina har en uppfattning om förhållandena i andra länder men försöker inte påtvinga andra stater denna sin uppfattning - allt enligt principen om icke-inblandning.

Inom den internationella kommunistiska rörelsen har KKP fört en hård ideologisk kamp mot den moderna revisionismen och vidareutvecklat marxismen-leninismen till ett högre stadium, Mao tsetung-tänkandet. De allmänna erfarenheterna för att fortsätta revolutionen under socialismen har de fört vidare till andra länder. En begränsande faktor i KKP:s möjligheter att förmedla erfarenheter och ge vägledning är att den internationella kommunistiska rörelsen inte vuxit sig så starkt att uppbygget av en ny kommunistisk international möjliggjorts.

Utrikespolitiken och de viktigaste motsättningarna i världen

När Kina lägger upp sin utrikespolitik utgår man från en analys av motsättningarna i världen, vilka som är viktigast. Detta för att kunna lokalisera huvudfienden och se vilka krafter som kan vinnas i kampen. Kina anser att de viktigaste motsättningarna är:

1. mellan de förtryckta nationerna å ena sidan och imperialismen och socialimperialismen å den andra
2. mellan proletariatet och bourgeoisin i de kapitalistiska och revisionistiska länderna
3. mellan de imperialistiska och socialimperialistiska länderna och mellan de imperialistiska länderna
4. mellan de socialistiska länderna å ena sidan och de imperialistiska och socialimperialistiska länderna å den andra sidan.

Utan att ha dessa motsättningar aktuella är det inte möjligt att riktigt förstå den kinesiska utrikespolitiken. I fortsättningen skall vi ta upp dem och visa på vad en felaktig syn på motsättningarna i världen leder.

Den nationella frihetskampen. Motsättningen SUKP-KKP.

En väsentlig del av polemiken mellan Sovjets Kommunistiska Parti (SUKP) och KKP kretsade kring synen på de viktigaste motsättningarna i världen. SUKP framhöll att motsättningen mellan det socialistiska och det imperialistiska lägret var dominerande. (Vilket också förslaget till nytt partiprogram för VPK påstår.) KKP framhöll att sovjetrevisionisterna klart undervärderade de förtryckta nationernas kamp för frihet och oberoende från främst USA-imperialismen. I egenskap av den ledande imperialiststaten och den mest aggressiva av dem är USA-imperialismen alla folks

största fiende. Mot USA-imperialismen bör en bred enhetsfront upprättas över hela världen. KKP anser att motsättningarna i världen är koncentrerade till Asien, Afrika och Latinamerika. De skriver:

”De olika typerna av motsättningar i den nutida världen är koncentrerade till Asiens, Afrikas och Latinamerikas väldiga områden. Dessa områden är det imperialistiska våldets mest sårbara och stormcentra för världsrevolutionen, som slår direkt mot imperialismen. Den national-demokratiska revolutionära rörelsen i dessa områden och den internationella socialistiska revolutionära rörelsen är de två stora historiska strömningarna i vår tid. Den nationaldemokratiska revolutionen i dessa områden är en viktig beståndsdel av den samtida proletära världsrevolutionen. De anti-imperialistiska revolutionära striderna som folken i Asien, Afrika och Latinamerika för slår emot och undergräver grundvalarna för imperialismens och den gamla och nya kolonialismens välde och är nu en mäktig kraft i försvaret av världens fred. I viss mening är därför hela den internationella proletära revolutionens sak avhängig av utgången av den revolutionära kamp som föres av folken i dessa områden, vilka utgör den överväldigande majoriteten av världens befolkning.” (*Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje*, sid 13)

Den borgerligt-demokratiska kampen för nationellt oberoende är under imperialismen en mycket viktig kamp och en del av den internationella kampen för socialismen. Till skillnad från tidigare borgerliga revolutioner så intar arbetarna tillsammans med bönderna den ledande rollen. Det är en revolution av nytt slag.

”Den tillhör det nya slag av revolutioner som leds av proletariatet i syfte att, under det första stadiet, upprätta ett nydemokratiskt samhälle och en stat under en för alla de revolutionära klasserna gemensam diktatur. Sålunda tjänar denna revolution i verkligheten syftet att röja en ännu bredare väg för socialismens utveckling.” (Mao Tsetung VV 2 s 331).

Imperialismen har utvecklats så att den kränker den tidiga kapitalismens ideal om borgerligt demokratiska rättigheter och nationellt oberoende. Att hävda och kämpa för dessa rättigheter har blivit ett slag mot imperialismen och ett led i kampen för socialismen.

Redan Lenin och Stalin insåg den nationella frågans oerhörda vikt under den sena kapitalismen. KKP har vidareutvecklat det och inskräpvt vikten av att proletariatet i de imperialistiska länderna enar sig med de förtryckta nationernas kamp mot imperialismen.

Exemplen Iran, Ceylon, Rumänien, Sudan, Etiopien m. fl.

I Indokina leds kampen av en nationell befrielseörelse som samlar alla patriotiska krafter. I enhetsfronten finns ett kommunistiskt parti som kan ge vägledning åt kampen.

Men det är inte i alla länder som kampen för oberoende leds av proletariatet och bönderna. Många länder med feodalherrar eller den nationella bourgeoisin i spetsen står i skarp motsättning till USA-imperialismen eller andra stater. Samtidigt som ett lands härskare (ex Iran) är reaktionära i klasskampen i landet kan de i vissa delar av sin utrikespolitik vara progressiva och stå i motsättning till imperialismen. På samma sätt som reaktionären Chiang Kai Shek kunde vinnas i kampen mot japanerna kan reaktionära regimer som Pakistans vinnas i kamp mot USA- och den sovjetiska imperialismen. Det är på basis av strävan efter nationellt oberoende från USA och Sovjet som Kina utvecklat förbindelserna med t ex Iran (i kamp mot oljebolagen), Sudan, Ceylon, Pakistan, Etiopien, Chile, Rumänien (i kamp mot Sovjet) m fl.

Att Kina understödjer deras strävan till oberoende skall ses som ett led i kampen mot imperialismen. Ex. vis ger Kina räntefria lån vilket minskar ländernas finansiella beroende av USA, Sovjet m. fl. Det innebär inte att Kina stödjer ex. vis H Selassies inrikespolitik, stödet gäller rätten till nationellt oberoende.

Pakistan och den nationella frågan

Betecknande för Sovjetledarnas syn på den nationella frågan är deras handlande i Pakistanfrågan. I borgerliga massmedia utmålades kampen i Östpakistan som en strid för nationellt oberoende, som fullbordades genom att "Bangla Desh" upprättades. Men hur är det, är Östpakistan idag ett fritt och oberoende land? Nej, resultatet av "frihetskampen" blev att det förvandlades till en lydstat under Indien och indirekt under Sovjet. Det skedde genom att Indien bröt mot Pakistans nationella oberoende och ockuperade den östra delen.

Händelserna i Östpakistan kan bara förstås i perspektiv av den indiska statens expansionism. Kina har anfallits av Indien (med Sovjets stöd) 1959 och 1962. De har försökt provocera fram inre oroligheter i Tibet för att annektera den delen av Kina, men misslyckats. De har haft gränstvister med Burma. De har lagt under sig stora delar av Kashmir (från Pakistan). "Bangla Desh" är en ny variation på det gamla Tibettemat, att utnyttja eller som i Tibet via agenter försöka provocera till inre oroligheter i ett land och försöka utnyttja det till att roffa åt sig en del av landet. I Pakistan underlättas det av de skarpa motsättningar som finns mellan den östra och västra delen av landet. Taktiken är den välkända: härska genom att söndra.

Indien är ingen självständig makt. Sovjet och USA har konkurrerat om inflytandet. Sovjet har flyttat fram sina positioner och överflyglat USA. Bakom den indiska aggressionen ligger alltså den sovjetiska socialimperialismen.

Pakistans ställning som stat har kommit i kläm mellan de imperialistiska staterna vilket lett till att landet sökt stöd hos Kina för att hävda sitt oberoende. Den reaktionära regimen står alltså i motsättning till imperialistmakterna, en sida som bör uppmuntras och stödjas. För vilket är bäst för Pakistans folk, ett fritt Pakistan eller ett Pakistan i Sovjets och USA:s ledband?

Huvudfienden i detta område är Indien och den makt som stödjer Indien. Det är nödvändigt för en utveckling mot demokrati och socialism i Pakistan att dess oberoende mot Indien upprätthålls. Därför måste vi mot Indiens taktik att spränga Pakistan i två delar hävda Pakistans rätt till enhet och oberoende.

Men har inte Östpakistan rätt till nationellt oberoende? Förvisso har Östpakistan rätt till nationellt oberoende men detta är en fråga som skall lösas inom Pakistan och inte utifrån. Östpakistan kan aldrig få nationellt oberoende till skänks av Indien. I kampen för nationellt oberoende utgör den kamp som Vietnams folk för mot USA-imperialisterna ett lysande exempel. Kampen förs av det vietnamesiska folket och man tar emot stöd i form av vapen från andra nationer men endast på sina egna villkor. Kampen leds och förs uteslutande av Vietnams folk. Men var det i detta läge riktigt att arbeta för ett nationellt avskiljande.

För det första har Östpakistan förvandlats till motsatsen: en satellit till Indien. Alla som stödde Awamiförbundets kamp för "självbestämmanderätt" kan se att resultatet inte stämmer med det deklarerade motivet. Fraserna om ett fritt och oberoende Östpakistan tjänade bara ett syfte: att mörklägga och dölja det indiska hotet som senare blev påtagligt genom ockupationen. Kärnan i händelserna var att en stat förberedde och utlöste en invasion i ett annat land och inte som sades att ett folk gjorde sig fritt. Den indiska propagandan slog an på nationalistiska strömningar och utnyttjade i propagandan det som de planerade att bryta med: den nationella självständigheten.

För det andra betyder inte principen om nationellt oberoende att imperialistiska stater kan utnyttja etniska, kulturella m. fl. skillnader för att stycka upp självständiga stater och lägga under sig delar av det. Om de inte lyckas underkiva hela landet försöker de få delar av det. Nationellt oberoende måste skiljas från balkanisering; politiken att dela landet man vill kontrollera i mindre delar.

I Kongo lanserade imperialisterna tesen om ett självständigt Katanga för att få kontrollen över den delen. Var det riktigt att ett "oberoende" Katanga skulle avskiljas? Frågan om områdets statliga avskiljande från andra kan inte besvaras utan att man först undersöker vilka grundläggande klassintressen som det gynnar eller riktar sig mot. Den nationella frågan är underordnad klasskampens krav. Slutsatsen blir att man måste vara vaksam på den raffinerade taktiken att med den nationella självständigheten som förevändning lägga sig i inre angelägenheter (ex nationella minoriteter) och försöka spränga loss en del av landet.

Kinas politik i Pakistanfrågan

I sina mellanstatliga relationer till Pakistan har man knutit enhet på anti-imperialistisk grund. Kina uppmuntrar Pakistans kamp för nationellt oberoende från Indien, Sovjet och USA. Kina riktade omedelbart uppmärksamheten på Indiens expansionsplaner. Borgerliga massmedia och vissa "vänster"-grupper (ex RMF=trotskister) har anklagat Kina för maktpolitik i eget syfte. Givetvis vill Kina undvika ytterligare angrepp från Indien och Sovjet. Men Kinas politik är också ett stöd för det pakistanska och indiska folket. Att Kina stödjer Pakistans oberoende betyder heller inte att Kina försöker ingripa i de inre motsättningarna i Pakistan.

Principen om fredlig samlevnad

Synen på den nationella befrielsekampen var alltså en viktig motsättning mellan SUKP och KKP i polemiken i slutet av 50-talet och början av 60-talet. En annan väsentlig del av meningsskiljaktigheterna gällde principen om fredlig samlevnad och dess roll i utrikespolitiken. I ett tidigare stycke har vi redogjort för de tre principer som vägleder den kinesiska utrikespolitiken:

- samarbetet med de socialistiska staterna enligt den proletära internationalismen
- stödet till de förtryckta nationernas kamp för oberoende
- fredlig samlevnad med stater med annat samhällssystem

Den fredliga samlevnaden är således en del av utrikespolitiken och underordnad eller ett uttryck för den proletära internationalismen, Den fredliga samlevnaden gäller uteslutande förhållandet mellan stater. Det är en fredspolitik som riktar sig mot imperialismens förtryck av hela nationer.

Ledarna för SUKP vanställde principerna för utrikespolitiken genom att hävda den fredliga samlevnaden som generallinje och viktigaste fråga samt att tillämpa den på andra områden än mellan stater. SUKP "glömde bort" de två andra principerna om stöd till de socialistiska och förtryckta nationerna. Eftersom motsättningen mellan Sovjet och USA var viktigast skulle den fredliga samlevnaden mellan dem lösa frågan om imperialismens aggressiva karaktär.

Genom fredlig tävlan mellan USA-Sovjet skulle motsättningen mellan proletariatet och kapitalisterna i de kapitalistiska länderna kunna lösas på den parlamentariska vägen, påstod SUKP. Sovjetledarna tillämpade alltså den fredliga samlevnaden på andra områden än mellan stater. Följden av deras politik blir att arbetarna i Sverige skall leva i "fredlig samexistens" med kapitalisterna och att de förtryckta nationerna skall lägga ner vapnen.

I polemik mot sovjetledarnas uppfattning skriver Kinas Kommunistiska Parti:

"Fredlig samlevnad är beteckningen på ett förhållande mellan länder med olika samhällssystem och får inte tolkas efter behag. Den skall aldrig utsträckas till att gälla förhållandet mellan undertryckta och undertryckande nationer, mellan undertryckta och undertryckande klasser och aldrig framställas såsom huvudinnehållet i övergången från kapitalism till socialism. Än mindre bör det påstås att fredlig samlevnad är människoslåktets väg till socialismen. Skälet är att det är en sak att tillämpa fredlig samlevnad mellan länder med olika samhällssystem. Det är absolut omöjligt och otillåtligt för länder som tillämpar fredlig samlevnad att ens peta på varandras samhällssystem. Klasskampen, kampen för nationell befrielse och övergången från kapitalism till socialism i olika länder är en helt annan sak. De är bittra, revolutionära strider på liv och död, som syftar till att ändra samhällssystemet. Fredlig samlevnad kan inte

ersätta folkets revolutionära kamp. Övergången från kapitalism till socialism kan i vilket land som helst åstadkommas endast genom att proletariatet i det ifrågavarande landet genomför proletär revolution och upprättar proletär diktatur.” (*Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje*, KKP, s 31)

Motsättningarna skärpes – krigsfaran ökar

De fyra viktigaste motsättningarna i världen som KKP framhåller skall inte ses som isolerade eller oföränderliga. De löper in i varandra, sammanstrålar och förändras.

I kampen mellan de förtryckta nationerna och imperialismen uppträder inte imperialisterna enigt och samordnade. Tvärtom. De slåss vilt inbördes om den ledande positionen och rikedomarna. Ett belysande exempel är Pakistan där konkurrensen mellan USA och Sovjet om inflytandet över Indien är mycket hård. På samma sätt i Indokina. I sådana lägen kan befrielsefronterna utnyttja motsättningarna i fiendeläget och få en temporär bundsförvant. Ex. vis är det helt riktigt att Nordvietnam tar emot bidrag från det socialimperialistiska Sovjet.

I takt med den stegrade krisen hårdnar förtrycket av nationerna i ”tredje världen” och kampen mellan de imperialistiska staterna om dessa marknader. Men det är inte bara där som situationen tillspetsas. Utvecklingen efter andra världskriget visar att kampen om inflytandet i Västeuropa har skärpts. EEC bildades under amerikanskt samtycke. EFTA blev den fallande engelska imperialismens svar. EEC har alltmer kommit i motsättning till USA; en motsättning som kan bli särskilt explosiv eftersom stora amerikanska intressen står på spel i Europa (NATO, mycket omfattande investeringar m. m.). Liknande är förhållandet mellan USA och Japan. KKP skriver så här:

”Aldrig förr i historien har slagsmålet mellan de imperialistiska länderna varit så utbrett i fredstid och nått in i Västeuropas alla hörn, och aldrig förr har det tagit formen av ett rasande kiv om industriellt utvecklade områden såsom Västeuropa. Den europeiska gemensamma marknaden (EEC), som består av de sex länderna Västtyskland, Frankrike, Italien, Belgien, Nederländerna och Luxemburg, det europeiska frihandelsförbundet (EFTA) som omsluter sju länder med Storbritannien i spetsen, och den atlantiska gemenskap, som Förenta Staterna energiskt planerar, är ett uttryck för de imperialistiska makternas allt häftigare kamp om de västeuropeiska marknaderna.”

Bildandet av internationella förbund mellan kapitalister såsom EEC, EFTA, OECD m. m. leder inte till avspänning eller minskad konkurrens mellan imperialisterna. Tvärtom är det ett tecken på en hård kamp samtidigt som det skärper kampen.

Motsättningarna i världen idag är koncentrerade till Asien, Afrika och Latinamerika. Som hårdast står kampen i Indokina. Men är det ett evigt förhållande? Kan inte motsättningarnas centrum och den svaga länken förändras? Alldeles säkert. Den skärpta kampen i de imperialistiska länderna och mellan dem om varandras hemmamarknader talar för att dessa områden kommer att öka i betydelse.

Fred uppnås endast genom kamp mot krigshetsarna

I krisen tillspetsas alla motsättningar samtidigt med omgrupperingar och växlingar av styrkepositionerna mellan de imperialistiska blocken. Krigshotet ökar mot den socialistiska världen, mot de förtryckta folken och mellan de imperialistiska staterna. Hur skall krig förhindras och fred säkras? Sovjetledarnas generallinje i polemiken mot kineserna var den fredliga samexistensen mellan främst USA och Sovjet. Viktigast, ansåg de, var överenskommelser mellan stormakterna om fred. De var rädda för att folkens befrielsekamp skulle störa detta och ”tända en världsbrand”.

För kommunister är krisen tecken på imperialismens dödsdans och förruttnelse, en upptakt till dess undergång. För kommunister står uppgiften att organisera den revolutionära utvägen ur krisen och avskaffa imperialismen och därmed orsaken till kriget.

Vägen till fred går via *kamp* mot krigshetsarna och inte genom *eftergifter*. Fred under andra världskriget uppnåddes inte genom eftergifter mot fascismen utan genom kamp för dess krossande. På samma sätt är det idag: fred i Indokina blir verklighet då USA-imperialisterna drivits ut. KKP har formulerat den allmänna linjen för fred så här:

”Marxist-leninister anser att vi, för att försvara världsfreden och hindra ett nytt världskrig, måste lita till de socialistiska ländernas enhet och växande styrka, till de förtryckta nationernas och folkens kamp, till det internationella proletariats kamp och till den kamp som föres av alla fredsälskande länder och folk i hela världen. (*Några av leninismens viktigaste problem i världen av idag*, KKP, s. 101)

Ett led i kampen för fred är att upprätta förbindelser med stater med annat samhällssystem enligt den fredliga samlevnadens principer. Fredlig samlevnad kan de imperialistiska staterna tvingas till p. g. a. trycket från befrielsestyrkorna, det egna proletariats styrka eller beroende på motsättningar mellan de imperialistiska staterna. En kombination av detta är bakgrunden till Nixons Kinabesök. Kina har skickligt utnyttjat de möjligheter som diplomati och statliga överenskommelser ger för att ingå avtal som understödjer kampen mot USA-imperialismen och för freden. Man får inte göra felet att se till diplomatin i sig själv som saliggörande utan förstå att den kampformens framgångar möjliggörs genom att USA-imperialisterna pressats tillbaka underifrån i öppen kamp, att folken reser sig och att krisen fördjupas. Man får inte heller förkasta diplomatin i sig och avsvära sig möjligheten att använda även den kampformen mot krigshetsarna.

Att kunna utnyttja motsättningar i fiendelägret

Politiken att ena sina vänner och splittra sina fiender är grundläggande och tillämplig även i utrikespolitik. För att minska riskerna för en gemensam front mot Kina från USA-Japan-Sovjet-Indien måste Kina splittra dem i den frågan. Överenskommelsen med Nixon är ett led i denna politik. I Japan är det hårda motsättningar i synen på relationerna till Kina. Kina stödjer dem som vill upprätta normala förbindelser med Folkrepubliken och bekämpar en japansk återupprustning. Motsättningarna går högt upp i kapitalistklassen (den kinesiska marknaden är lockande). Kina har som villkor för handel med japanska firmor ställt krav på att de bl. a. inte får leverera vapen och ammunition till USA:s krig i Vietnam, inte ha stora investeringar i Sydkorea eller på Taiwan och inte vara USA-dotterbolag i Japan eller kombinerade USA-Japan-företag (se s 68 i Kinarapport 15). Men är det inte inblandning i inre angelägenheter? Nej, det gäller frågan om Japans förhållande till Kina vilket också angår den kinesiska staten.

I motsättningen mellan USA-Sovjet och EEC tar Kina parti för EEC mot de två stormakterna. Varför? Ett motstånd från de västeuropeiska ländernas sida mot inblandning från USA och Sovjet försvårar för dessa att expandera på den marknaden. EEC-kapitalet bekämpar USA:s försök att tillfälligt lösa krisen genom att vältra över den på Västeuropa. För att komma ur krisen försöker USA slå sig in på alla marknader. Om EEC-kapitalet är emot det är det riktigt att stödja deras strävan till oberoende mot USA. Genom Västeuropas motstånd påskyndas också USA-imperialismens sammanbrott. Men ökar det inte krigsriskerna att underblåsa den motsättningen? Nej. Blev den tyska fasciststaten mindre aggressiv genom eftergifter mot den? Tvärtom, Österrike ockuperades utan att göra motstånd. Likaså skulle USA och Sovjet uppmuntras att lägga under sig Västeuropa ekonomiskt, politiskt och militärt om inte motståndet var starkt. De skulle också lyckas om motståndet var svagt. Därför är det riktigt att utnyttja motsättningen mellan USA-EEC för att försvaga USA-imperialismen. Huvudkraften i Västeuropas kamp mot USA och Sovjet är givetvis proletariats.

Att Kina uppmuntrar EEC:s motstånd mot USA och Sovjet innebär inte att de godkänner EEC:s inre politik.

I Peking Review har KKP klargjort att de anser EEC vara en imperialistisk statsbildning som bildades för att öka utsugningen och förtrycket av det arbetande folket (ex nr 46-71 och 5-72).

Likaså stödjer KKP kolgruvearbetarnas kamp, strejkkampen i Italien mot arbetslösheten, den tyska metallstrejken m. m. (se t. ex. nr 7/8, 10-72).

Trotskisterna – fiender till det socialistiska uppbygget i Kina

När det gäller trotskisternas syn på Kina skall man först slå fast att de är motståndare till uppbygget i Kina. Under kulturrevolutionen lanserade 4:e internationalen linjen att motsättningarna mellan de två linjerna var en ”inombyråkratisk” kamp, där ingen hade rätt. Idag reser de paroller som ”Försvara de socialistiska landvinningarna i Kina – kamp mot byråkratin!”. De påstår att Kina är socialistiskt men att ledarna är byråkrater. Hur kan ett land bygga socialismen från 1949 med samma dåliga ledning? Om man avvisar ledningens politik måste man då inte avvisa socialismen i Kina, eftersom ledningens politik väglett uppbygget? Eller har massorna förverkligat socialismen i hård kamp mot ledningen, men inte lyckats avsätta den än? I verkligheten är det så att RMF (Revolutionära Marxisterna Förbund) försöker slå in en kil mellan partiet och massorna och smutskasta KKP. Av opportunistiska skäl vågar de inte ta avstånd från socialismen i Kina. Därför kör de fram linjen om ”kritiskt stöd” och ”kamp mot byråkratin”.

Vad anser RMF och 4:e internationalen om Kinas utrikespolitik? Om Nixons resa har de följande spekulation att framföra:

”USA:s syfte med de senaste manövrerna – ping-pong-diplomatin, samtalen med Chou En-lai, Nixons kommande besök i Peking, öppningen i delar av handelsblockaden - är att få Kina att spela den roll som Sovjet inte kan uppfylla. Man vill få Kina att åstadkomma någon form av uppgörelse, som leder till att nederlaget i Indokina inte framstår som det nederlag det verkligen är fråga om. Mot bakgrund av den kinesiska ledningens agerande i bl. a. Pakistan och Ceylon är det inte *uteslutet* att USA lyckas i denna manöver. Risker finns för att den kinesiska ledningen kommer att *acceptera* denna roll.” (Rött Forum 2 s 13).

Om det nu är Nixons motiv att splittra den socialistiska världen vad säger att det kommer att lyckas? Finns det något tecken på att Folkrepubliken går över huvudet på de indokinesiska folken eller går samma väg som Sovjet gjorde i slutet av 50-talet? Är det inte tvärtom så att kulturrevolutionen avvisade Sovjets väg att återinföra kapitalismen och stärkte arbetarnas och böndernas makt.

RMF har inte med ett enda konkret exempel påvisat att deras insinuationer stämmer med verkligheten. Orsaken till Nixons visit söker de i en påstådd vacklan i Kinas hållning som USA utnyttjar. Verkligen att ställa saker på huvudet! Fakta visar motsatsen: att Kina utnyttjar USA:s sämre position till att försvåra deras framtida aggressionsmöjligheter. Vilket motiv Nixon har är ointressant om resultatet ändock blir positivt för världens folk.

I Pakistanfrågan har trotskisterna lyckats sälla sig till samma läger som socialimperialisterna. När världspressen lade ut rökridåer om ”befrielsekamp” i Östpakistan stämde RMF in i kören och bredde på med ”För ett socialistiskt Bengalen!”. Att resultatet av kampen i Östpakistan blivit att Indien ryckt åt sig en del av Pakistan tycks inte stämna RMF till eftertanke.

I likhet med synen på socialismen i Kina stämplar de den kinesiska utrikespolitiken som ”kontra-revolutionär” (Rött Forum 2 s 6). Att Kina var förutseende nog att inse Indiens roll innan den öppna ockupationen spelar ingen roll för dem. Genom att peka ut Västpakistan som huvudfiende deltog trotskisterna som statister i det välregisserade förspel till ockupationen som Sovjet och Indien framförde. I oktober 1971 (d. v. s. före Indiens invasion) sade man i ett av ”Röda cirkelars” studiebreve författat av RMF-avdelningen i Uppsala:

”endast en väpnad imperialistisk intervention från Indiens eller USA:s sida i efterhand kan ’bevisa’ riktigheten i den kinesiska byråkratin politik på den indiska subkontinenten.”

Verkligheten visade snabbt nog vem som hade rätt: KKP eller trotskisterna.

Samtidigt är de moraliskt bestörta över att Kina har goda diplomatiska förbindelser med länder som Pakistan, Iran, Etiopien, Sudan, Ceylon m. fl. När Kina slår vakt om dessa länders nationella oberoende mot USA och Sovjet så kallar RMF det förräderi och hån mot de progressiva i länderna. När Indien förbereder och genomför en ockupation av Östpakistan kallar RMF det för "nationell frigörelse". Den logiken får stå för dem själva.

Kampen i Sverige

Kinas största bidrag till världsrevolutionen är att fortsätta och befästa det socialistiska uppbygget i det egna landet.

På samma sätt är det svenska folkets största insats att upprätta socialismen i vårt land. Proletär internationalism betyder att inse och handla därefter, att kampen för alla världens folk och proletariat är gemensam. Det vietnamesiska folkets kamp är ett stöd åt det svenska folkets kamp och vice versa.

För proletariatet i de imperialistiska länderna är det en mycket viktig uppgift att hindra de "egna" imperialisterna att ge sig ut på härjningståg mot andra länder. Ex. vis är det de engelska arbetarnas plikt att bekämpa ockupationen av Nordirland och ena sig med de irländska arbetarna. Eftersom USA är den ledande imperialistiska makten och motsättningarnas brännpunkt strålar samman i Indokina är det en synnerligen viktig uppgift att bygga bredast möjliga enhetsfront mot USA-imperialismen och dess angreppskrig i Vietnam.

Allmänt sett är huvuduppgiften i Sverige att utveckla kampen mot det inhemska monopolkapitalet för att kasta av förtrycket och upprätta proletariatets diktatur här i landet.

Ett första steg i denna riktning är att organisera kampen på arbetsplatserna, produktionens hjärta. Uppbygget av en proletär enhetsfront baserad i produktionen är en synnerligen viktig och oundgänglig uppgift.

För att lyckas med dessa uppgifter, kampen mot det inhemska kapitalet och solidaritetsarbetet med andra folks kamp, måste ett kommunistiskt arbetarparti rotas på arbetsplatserna. Uppbygget av ett proletärt marxist-leninistiskt parti är huvuduppgiften. Att inte ta sig an den uppgiften är att överge proletariatets grundläggande och långsiktiga intressen, att inte säkra den ledning i de dagliga striderna som arbetarna och folket behöver.